

Kenneth Wapnick, Ph.D.

THE HEALING POWER OF KINDNESS

VOLUME ONE

Releasing Judgment

THE PRACTICE OF A *COURSE IN MIRACLES*

*Foundation for
A COURSE IN MIRACLES®*

Η θεραπευτική δύναμη της καλοσύνης

1ος Τόμος

Η απαλλαγή από την επίκριση

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μετάφραση: Φανή Μυλωνά

Διόρθωση- Επιμέλεια: Άννα-Σμαράγδα Παπανικολάου

**Δακτυλογράφηση: Δέσποινα Ξυνοπούλου, Πελαγία Παυλίδου,
Μανουέλα Σαρηγιάννη**

Εισαγωγή

Το εμπνευσμένο μήνυμα του Ιησού προς την ανθρωπότητα – μέσα από τα Μαθήματα Θαυμάτων – με την όμορφη γλώσσα, την λαμπρή λογική και τα ευλογημένα λόγια της αγάπης, δεν σημαίνει τίποτα αν δεν βιωθεί στην πράξη. Γι' αυτό το λόγο ο Ιησούς κάνει την ακόλουθη σημαντική δήλωση στο κείμενο, η οποία μπορεί να εκληφθεί ως προειδοποίηση προς όλους τους μαθητές του να μην επαναλάβουν τα λάθη των τελευταίων 2.100 χρόνων προσπαθώντας να διδάξουν το μήνυμά του, χωρίς πρώτα να προσπαθήσουν να το μάθουν οι ίδιοι.

...Μην διδάξεις ότι πέθανα μάταια. Αντίθετα, δίδαξε ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σου. (Κ-11.VI.7:3-4).

Με άλλα λόγια διδάσκουμε το μήνυμα του Ιησού, όσον αφορά στην αναίρεση του εγωικού συστήματος σκέψης του θανάτου, ζώντας τις ζωές μας με βάση τις διδασκαλίες του για την συγχώρεση. Αυτό αναιρεί τα μαθήματα του «εγώ» για το μίσος, την επίθεση και τη δολοφονία, και έτσι αποδεικνύεται η αποτελεσματικότητά του μηνυμάτων του, όχι με τα λόγια μας αλλά με τη ζωή μας:

Η διδασκαλία γίνεται με πολλούς τρόπους, πάνω απ' όλα όμως με παράδειγμα (Κ-5.IV.5:1).

Αυτή η αρχή, του να διδάσκουμε αυτό που πρώτα έχουμε αποδεχτεί για τον εαυτό μας, διατυπώνεται ωραία στο Μάθημα του Βιβλίου Εργασίας «Είμαι ανάμεσα στους διακόνους του Θεού», όπου ο Ιησούς φαίνεται και πάλι να ενθαρρύνει τους μαθητές του να μην κάνουν τις διδασκαλίες του ως κάτι που κάνουν, αλλά να είναι αυτό που επιδιώκουν να γίνουν.

Υπάρχει μια μεγάλη διαφορά στον ρόλο των αγγελιοφόρων του Παραδείσου, η οποία τους διακρίνει από τους αγγελιοφόρους που διορίζει ο κόσμος. Τα μηνύματα που εκείνοι μεταφέρουν προορίζονται πρώτα γι' αυτούς. Και μόνο όταν αυτοί μπορούν να τ' αποδεχθούν για τους εαυτούς τους, καθίστανται ικανοί να τα μεταφέρουν περαιτέρω και να τα δώσουν όπου προορίζονται. Παρόμοια, οι γήινοι αγγελιοφόροι δεν γράφουν οι ίδιοι τα μηνύματα που μεταφέρουν, αλλά γίνονται οι πρώτοι τους παραλήπτες, με την κυριολεκτική έννοια του όρου, αφού λαμβάνουν για να ετοιμαστούν να δώσουν (Ασκ.ΜΙ.154.6).

Αυτή η αδυναμία να εφαρμοστούν πραγματικά οι ευγενείς αρχές της συγχώρεσης που διδάσκουν τα Μαθήματα Θαυμάτων που μελετούν οι μαθητές και πολλές φορές διδάσκουν, ήταν ίσως η πιο σοβαρή αποτυχία των μαθητών. Στο κεφάλαιο «Λίγοι Επιλέγουν να Ακούσουν» (Τόμος 2 του βιβλίου «Το μήνυμα των Μαθημάτων Θαυμάτων»), αναφέρω πως οι μαθητές συχνά κρύβουν το σύστημα σκέψης τους της ιδιαιτερότητας και της επίκρισης με το

πρόσχημα της πνευματικής συμβουλευτικής ή της φιλίας. Έτσι, σπεύδουν να υπενθυμίσουν σε κάποιον που πονάει ή πενθεί, για παράδειγμα ότι, το σώμα και ο θάνατος είναι ψευδαισθήσεις και άμυνες απέναντι στην αλήθεια, οπότε γιατί όχι, παροτρύνουν τα μέλη της οικογένειας ή τους φίλους τους: απλώς άλλαξε τον τρόπο που σκέφτεσαι. Η απουσία εδώ της αληθινής καλοσύνης είναι δυστυχώς αδιαμφισβήτητη σε όλους, εκτός από τον μαθητή των Μαθημάτων που κάνει τις πνευματικές διακηρύξεις.

Σε σχέση με αυτό θυμάμαι πάντα την κλασσική ταινία «Χαμένος ορίζοντας» τη διασκευή του 1938, του υπέροχου μυθιστορήματος του Τζέιμς Χίλτον. Κάποιοι από τους αναγνώστες μπορεί να θυμούνται την αρχή της ταινίας, όπου ο Κόνγουει, ο πρωταγωνιστής, τον οποίο υποδύεται ο Ρόναλντ Κόλμαν, απαγάγεται και μεταφέρεται στη Σάγκρι-Λα, μια παραδεισένια κοινότητα στα Ιμαλάια, της οποίας οι κάτοικοι δεν γερνούν. Μεταφέρθηκε εκεί για να γίνει ο νέος της ηγέτης, καθώς ο αρχαίος Λάμα - ο ιδρυτής και πηγή έμπνευσης του - είναι ετοιμοθάνατος. Σε μια από τις πιο αξιομνημόνευτες στιγμές της ταινίας, ο Λάμα βγάζει λόγο στον απρόθυμο Κόνγουει, στον οποίο εξηγεί την προέλευση και τον σκοπό της ουτοπικής του όασης. Είναι μια εμπνευσμένη σκηνή, η κορύφωση της οποίας έρχεται στην ακόλουθη συνοπτική δήλωση, αξιοσημείωτη για τα προφητικά της λόγια που, δυστυχώς, έχουν πραγματοποιηθεί περισσότερο από ό,τι θα περίμενε κανείς στις δεκαετίες που έχουν περάσει από τότε που ειπώθηκαν για πρώτη φορά στην οθόνη..

Πριν πολύ καιρό μου δόθηκε ένα όραμα. Είδα όλα τα έθνη να δυναμώνουν, όχι σε σοφία, αλλά σε χυδαία πάθη και θέληση για καταστροφή. Είδα τη δύναμη των μηχανών να πολλαπλασιάζεται στο βαθμό που ένας μόνον οπλισμένος άνθρωπος θα μοιάζει με ολόκληρο στρατό. Προέβλεψα μια εποχή όπου ο άνθρωπος, απολαμβάνοντας την τεχνική της δολοφονίας, θα οργιζόταν τόσο πολύ με τον κόσμο, που κάθε βιβλίο, κάθε θησαυρός, θα ήταν καταδικασμένος στην καταστροφή. Αυτό το όραμα ήταν τόσο ζωντανό και τόσο συγκινητικό που αποφάσισα να συγκεντρώσω όλα τα πράγματα της ομορφιάς και του πολιτισμού που θα μπορούσα και να τα διαφυλάξω από την καταδίκη προς την οποία ο κόσμος οδεύει.

Κοίτα τον σημερινό κόσμο. Υπάρχει κάτι πιο αξιολύπητο; Πόση παράνοια υπάρχει σ' αυτόν, πόση τύφλωση, πόσο ανόητοι είναι οι ηγέτες του, μια συρρέουσα μάζα ανθρωπότητας, όπου ο ένας με τον άλλον συγκρούονται μετωπικά, υποστηριζόμενοι από ένα όργιο απληστίας και κτηνωδίας. Πρέπει να έρθει η ώρα που αυτό το όργιο θα παρέλθει, όταν η κτηνωδία και η λαγνεία για εξουσία θα πρέπει να καταστραφούν από το ίδιο τους το σπαθί... Διότι, όταν έρθει αυτή η ώρα, ο κόσμος θα πρέπει να ξεκινήσει την αναζήτηση μιας καινούργιας ζωής. Και ελπίζουμε να την βρουν εδώ, διότι εδώ θα είμαστε, με τα βιβλία τους και τη μουσική τους κι έναν τρόπο ζωής που θα βασίζεται σε έναν απλό

κανόνα: να έχεις καλοσύνη. Όταν έρθει αυτή η ώρα, ελπίζουμε ότι η αδελφική αγάπη της Σάγκρι-Λα θα εξαπλωθεί σε όλο τον κόσμο. Ναι... όταν οι ισχυροί θα έχουν καταβροχθίσει ο ένας τον άλλον, η χριστιανική ηθική μπορεί επιτέλους να εκπληρωθεί και οι πράοι θα κληρονομήσουν τη γη.

Τι θα μπορούσε να είναι απλούστερο και όμως τι είναι πιο δύσκολο; Αφού οι σκέψεις μας για το Θεό δεν ήταν αγαθές εκείνη την αρχική στιγμή του διαχωρισμού, όλα όσα ακολούθησαν το ολόγραμμα του χωροχρόνου δεν θα μπορούσαν να μην είναι αγενείς: «οι ιδέες δεν αφήνουν ποτέ την πηγή τους». Η αγένεια οδηγεί σε αγένεια. Η μικρή επιθυμία που ο Ιησούς επανειλημμένα δηλώνει ότι είναι όλα όσα ζητάει το Άγιο Πνεύμα, μπορεί να γίνει καλύτερα κατανοητή ως η προθυμία να είμαστε καλοσυνάτοι. Εκείνη την οντολογική στιγμή - την αρχή του εγωικού εφιαλτικού ονείρου της επίκρισης - όταν θέσαμε την εγωιστική επιθυμία μας για ατομικότητα πάνω από όλα, η καλοσύνη χάθηκε για εμάς και ξεχάσαμε ότι «η καλοσύνη μας δημιούργησε καλούς» (Ασκ.Μ1.67.2:4). Και έτσι, πρέπει να μάθουμε από τον Ιησού, αυτόν που συμβολίζει και αποτελεί παράδειγμα αυτής της καλοσύνης του Ουρανού για εμάς, πώς να εγκαταλείψουμε την επίκριση και να είμαστε καλοσυνάτοι με τους άλλους και με τον εαυτό μας. Ελπίζω ότι αυτό το μικρό βιβλίο θα μας βοηθήσει να θυμηθούμε όλοι την ανάγκη της καλοσύνης, της κατεξοχήν πνευματικής αρχής.

1. Η Καλοσύνη της θεραπείας

Θα ήθελα να επικεντρωθώ ειδικά στη νοοτροπία και τη συμπεριφορά των μαθητών των Μαθημάτων Θαυμάτων, στην παρουσία κάποιου που είναι άρρωστος. Θα πίστευε κανείς ότι αυτό δεν θα έπρεπε να είναι κρίσιμο ζήτημα. Δυστυχώς όμως μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι, στα περισσότερα από 20 χρόνια (τώρα σχεδόν 30) από τότε που εκδόθηκαν τα Μαθήματα Θαυμάτων το 1976, ήταν και συνεχίζει να είναι ένα σημαντικό πρόβλημα. Έτσι, αυτό θα ήθελα να συζητήσω τόσο από άποψη θεωρίας, αλλά και πρακτικής πάνω από όλα. Παρόλο ότι θα επικεντρωθούμε κυρίως στην ασθένεια, καθώς θα προχωράμε θα γίνει φανερό ότι, οι αρχές που θα εξετάσουμε μπορούν εύκολα να εφαρμοστούν και σε άλλους τομείς, όπως για παράδειγμα, πώς αντιμετωπίζει κάποιος έναν άνθρωπο που πενθεί τον θάνατο ενός αγαπημένου του προσώπου, κάποιον που έχει φαινομενικά ένα άλυτο πρόβλημα ή είναι απλά αναστατωμένος.

Όπως πολλοί από σας γνωρίζετε - είτε επειδή έχετε υπάρξει θύματα αυτής της κατάστασης ή ίσως σε μια στιγμή αδυναμίας έχετε θυματοποιήσει άλλους με αυτόν τον τρόπο - είναι πολύ εύκολο να αντιμετωπίσεις το άγχος που προκαλεί η παρουσία κάποιου που υποφέρει, αναφέροντας αποσπάσματα από τα Μαθήματα Θαυμάτων, ένας ευγενικός τρόπος για να τον χτυπήσεις στο κεφάλι με το μπλε βιβλίο. Οι αρχές των Μαθημάτων περί βοήθειας και θεραπείας μετατρέπονται τότε σε τεχνικές, κάποιες φορές διακριτικές και άλλες όχι και τόσο διακριτικές για να κρίνουμε και να επιτεθούμε στους άλλους. Έχω πει πολλές φορές, ότι όταν έχετε ένα πρόβλημα ή είστε άρρωστοι ή αντιμετωπίζετε δυσκολίες, το τελευταίο άτομο που θα πρέπει να καλέσετε είναι έναν μαθητή των Μαθημάτων· και το τελευταίο άτομο στο οποίο θα πρέπει να πάτε για ψυχοθεραπεία είναι ένας μαθητής των Μαθημάτων Θαυμάτων, εκτός αν αυτό το άτομο είναι πολύ καλά εκπαιδευμένο. Το πιο πιθανό είναι ότι θα σας βομβαρδίσει με ένα μάτσο κοινοτοπίες από τα Μαθήματα όπως: «Τι εννοείς ότι ο νους σου δεν έχει ακόμα θεραπευτεί; Νόμιζα ότι ήσουν καλός μαθητής! Νόμιζα ότι ο κόσμος αυτός είναι μια ψευδαίσθηση! Έλα να προσευχηθούμε ή να διαλογιστούμε ώστε να αποκατασταθείς στον ορθό σου νου.»

Έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που η Γκλόρια κι εγώ είπαμε αυτή την ιστορία, όμως παραμένει μια από τις αγαπημένες μη αγαπημένες μας ιστορίες, η οποία δυστυχώς είναι αληθινή. Ένα μέλος μιας ομάδας μαθημάτων αρρώστησε βαριά - από καρκίνο, όπως θυμάμαι. Ήταν στο νοσοκομείο ετοιμοθάνατη. Πριν από το θάνατό της, την επισκέπτονταν τακτικά άλλα μέλη της ομάδας, που ήταν προφανώς αναστατωμένα που αυτή η μαθήτρια, παρόλο που μελετούσε τα Μαθήματα για πολλά χρόνια, τώρα ήταν άρρωστη με καρκίνο, και ακόμα χειρότερα, ήταν ετοιμοθάνατη. Αντί να κάνουν αυτό που θα έκαναν οι φυσιολογικοί φίλοι για κάποιον που πονάει, έκαναν αναφορές στις διδασκαλίες των Μαθημάτων, λέγοντας στην ουσία: «αν μελετούσες σοβαρά τα Μαθήματα θα σηκωνόσουν από αυτό το κρεβάτι και θα ερχόσουν σπίτι μαζί

μας. Δεν ξέρεις ότι η αρρώστια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια (Ασκ-ΜΙ.136); Έχουμε μια συνάντηση απόψε και θα θέλαμε να είσαι κι εσύ εκεί.» Αυτό το τελευταίο μέρος το επινόησα, αλλά το νόημα αυτής της ιστορίας είναι ξεκάθαρο. Περιπτώ να πω ότι η φίλη πληγώθηκε και αναστατώθηκε πολύ.

Η Γκλόρια κι εγώ χρησιμοποιήσαμε αυτήν την ιστορία για να δείξουμε πόσο εύκολα οι άνθρωποι μπορούν να πέσουν σε αυτήν την παγίδα. Το λάθος που έκαναν τα μέλη της ομάδας δεν ήταν τόσο η ασπλαχνία και η επίκριση προς τη φίλη τους, αλλά στο ότι δεν έδωσαν προσοχή στο δικό τους άγχος: δεν κοίταξαν μέσα τους να δουν τι συμβαίνει. Κανείς ποτέ δεν θα μπορεί να δείξει έλλειψη ευσπλαχνίας ή αγάπης αν πρώτα δεν βασανίζεται ο ίδιος από ενοχές και φόβο. Αυτό είναι αυτονόητο. Στο νου μας δεν μπορεί να υπάρξει κάτι άλλο εκτός από αγάπη ή φόβο, όπως λένε τα Μαθήματα Θαυμάτων. Δεν έχουμε παρά δύο συναισθήματα: ένα που το δημιουργήσαμε εμείς (το φόβο) και ένα που μας δόθηκε (η αγάπη) (Κ-13.V, Κ-12.I.9:5-6).

Αν έχεις επιλέξει τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα ως διδάσκαλό σου, οτιδήποτε λες ή κάνεις θα προέρχεται από Αυτούς και θα είναι γεμάτο αγάπη. Αν, όμως, έχεις επιλέξει το «εγώ» ως δάσκαλό σου, που σημαίνει ότι η αγάπη αντικαταστάθηκε από ενοχή και φόβο, οτιδήποτε λες ή κάνεις θα προέρχεται από την ενοχή και το φόβο. Αν δεν δώσεις προσοχή στην ενοχή, θα καταπιεστεί και οτιδήποτε καταπιέζεται προβάλλεται προς τα έξω. Όταν η ενοχή προβάλλεται παίρνει τη μορφή της ασθένειας (όσον αφορά τον εαυτό μας) και την μορφή της επίθεσης μέσω του θυμού (όσον αφορά του άλλους). Κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα ισχυριζόταν ότι η επίθεση είναι έκφραση αγάπης.

Αυτό που πραγματικά συνέβη σε αυτήν την ομάδα ήταν ότι τα μέλη της αναστατώθηκαν που αυτή η γυναίκα αρρώστησε παρόλο που μελετούσε με σοβαρότητα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Καθένας απ' αυτούς θα σκέφτηκε: «Τι σημαίνει αυτό για μένα; Κι εγώ μελετώ με σοβαρότητα, και αυτό θα μπορούσε να συμβεί και σε μένα.» Η ανησυχία τους δεν αφορούσε βέβαια τη φίλη τους, αλλά τον εαυτό τους. Και πάλι το λάθος τους ήταν ότι δεν έδωσαν προσοχή στην δική τους ανησυχία και κατά συνέπεια χρησιμοποίησαν τα Μαθήματα για να το καλύψουν. Έτσι, μπήκαν στο δωμάτιο του νοσοκομείου και πρόβαλαν το δικό τους άγχος, που προέρχονταν από ενοχή, και στην ουσία είπαν στην καημένη τη γυναίκα: «Εσύ είσαι η ένοχη και θέλουμε να μας αποδείξεις ότι αυτά τα Μαθήματα λειτουργούν - ότι αν εφαρμόζεις τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν θα αρρωστήσεις ποτέ. Θέλουμε να μας το αποδείξεις αυτό, όχι επειδή μας ενδιαφέρει αν θα ζήσεις ή θα πεθάνεις, αλλά επειδή μας ενδιαφέρει αν εμείς θα ζήσουμε ή θα πεθάνουμε. Θέλουμε να είσαι η απόδειξη ότι μπορεί κάποιος να είναι μαθητής των Θαυμάτων και να γίνει καλά και σίγουρα να μην πεθάνει!»

Έτσι, η επικριτική τους συμπεριφορά δεν οφείλονταν στην αμαρτία ή την κακία, αλλά στο φόβο, αλλά δεν έδωσαν σημασία σε αυτό. Γι αυτό το λόγο τονίζω τη σημασία της συνεχούς επαγρύπνησης για το τι συμβαίνει μέσα μας. Ένας από

τους γενικούς κανόνες που υποστηρίζω πάντα είναι να είστε φυσιολογικοί – σταματήστε και σκεφτείτε τι θα έκαναν οι φυσιολογικοί άνθρωποι σε μια τέτοια περίπτωση: θα ήταν ευγενικοί, καλοσυνάτοι και παρηγορητικοί και σίγουρα δεν θα επιτίθονταν στην ασθενή ή θα την έκαναν να αισθάνεται ένοχη. Απ' όλα όσα έχετε διαβάσει και ακούσει καθώς μελετάτε τα Μαθήματα Θαυμάτων, γνωρίζετε ότι η ασθένεια δεν έχει καμία σχέση με το σωματικό σύμπτωμα, αλλά με το σύστημα σκέψης που βασίζεται στην πεποίθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι από το Θεό. Αυτό είναι ασθένεια. Η γυναίκα που υπέφερε στο κρεβάτι του νοσοκομείου προφανώς αισθάνονταν διαχωρισμένη και ως εκ τούτου το τελευταίο πράγμα που είχε ανάγκη ήταν να έρθουν οι καλοί της φίλοι και να την κάνουν να αισθανθεί ακόμα περισσότερο διαχωρισμένη! Αν ήταν στα λογικά τους, θα είχαν συνειδητοποιήσει ότι η ασθένεια και ο πόνος της γυναίκας πιθανότατα προέρχονταν από το φόβο και τις ενοχές της και ο φόβος της απέναντι στο θάνατο θα είχε εκφραστεί με τη σκέψη: «Αυτή είναι η εκδίκηση του Θεού για μένα και τιμωρούμαι· η ατομική μου ύπαρξη θα σβήσει εξαιτίας της αμαρτίας μου.» Άσχετα αν αυτές οι σκέψεις ήταν συνειδητές ή όχι, θα ήταν παρούσες μέσα στο νου της ως πηγή τεράστιου φόβου.

Μόλις κατανοήσετε ότι η πηγή της ασθένειας βρίσκεται στην απόφαση του νου να είναι διαχωρισμένος, θα συνειδητοποιήσετε ότι είστε ενωμένοι με αυτό το άτομο στην ίδια ασθένεια.

Κανένας νους δεν είναι άρρωστος μέχρι κάποιος άλλος νους να συμφωνήσει ότι αυτοί είναι χωριστοί. Και έτσι προκύπτει η από κοινού απόφασή τους να είναι άρρωστοι. Εάν δεν αρνηθείς να συμφωνήσεις και ν' αποδεχτείς το ρόλο που παίζεις στο να καθιστάς την αρρώστια πραγματική, ο άλλος νους δεν μπορεί να προβάλλει την ενοχή του χωρίς την βοήθειά σου, που έγκειται στο να τον αφήσεις ν' αντιληφθεί τον εαυτό του ως χωριστό και ξέχωρο από σένα. Έτσι το σώμα δεν προσλαμβάνεται ως άρρωστο από αμφοτέρους τους νόες σας, από χωριστές οπτικές γωνίες. Όταν ενώνεσαι με το νου ενός αδελφού αποτρέπεις την αιτία της αρρώστιας και τα προσλαμβανόμενα αποτελέσματα. Η θεραπεία είναι το αποτέλεσμα νόων που συνενώνονται, όπως η αρρώστια έρχεται από νόες που χωρίζουν. (Κ-28.III.2)

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς διδάσκει ξανά και ξανά στα Μαθήματά του ότι αν θέλετε να θεραπευτείτε, θα πρέπει να επιτρέψετε τον εαυτό σας να γίνει επέκταση της θεραπείας κάποιου άλλου. Αν θέλετε να συγχωρεθείτε, θα πρέπει να ζητήσετε τη βοήθεια του για να συγχωρήσετε κάποιον άλλον, διότι μόνον τότε θα καταλάβετε ότι εσείς κι αυτό το άτομο είστε το ίδιο. Για να το πω πολύ απλά και επιτυχημένα: όταν είστε με κάποιον, πάντα να προσπαθείτε να είστε ευγενικοί. Στο μάθημα 67 αναφέρεται: «Η καλοσύνη με δημιούργησε καλό» (Ασκ-ΜΙ.67.4). Όταν ενεργείτε με αγένεια σαφώς

ενεργείτε με έναν τρόπο που δεν συνάδει με τον τρόπο που σας δημιούργησε ο Θεός.

Θυμηθείτε την ομιλία του Λάμα της Σάγκρι-Λα που ανέφερα στην Εισαγωγή. Όταν αφήσετε στην άκρη τη λαμπρή μεταφυσική των Μαθημάτων Θαυμάτων και τις εξελιγμένες ψυχολογικές του ενοράσεις, τα Μαθήματα θα μπορούσαν να περιοριστούν στον έναν απλό κανόνα του Λάμα: Να είσαι ευγενικός. Αν δεν είστε ευγενικοί, τότε όχι μόνον δεν εφαρμόζετε τα Μαθήματα, αλλά ούτε υπάρχει τρόπος να αρχίσετε να τα καταλαβαίνετε. Όσο λαμπρή κι αν είναι η κατανόηση της μεταφυσικής τους, αν δεν είστε ευγενικοί με ένα άλλο άτομο, ειδικά όταν αυτό το άτομο έχει κάποιο πρόβλημα, φοβάται, πονάει ή οτιδήποτε άλλο, δεν εφαρμόζετε αυτό που σας ζητούν τα Μαθήματα.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας βοηθούν να καταλάβουμε για ποιο λόγο δεν είμαστε καλοί. Αν πιστεύουμε ότι δεν ήμασταν καλοί με το Θεό – αφού του επιτεθήκαμε για να υπάρξουμε μόνοι μας - αναπόφευκτα πιστεύουμε ότι δεν θα είναι καλός μαζί μας. Αλλά καταπιέζουμε αυτή την απειλητική σκέψη, την αποκόπτουμε, την προβάλλουμε προς τα έξω και φτιάχνουμε έναν κόσμο στον οποίο στη συνέχεια νιώθουμε δικαιολογημένοι να είμαστε αγενείς. Αυτή είναι η προέλευση της έλλειψης καλοσύνης μας. Ωστόσο αν δεν κάνουμε κάτι γι' αυτό η αγένεια παραμένει μαζί με την ενοχή. Θα πρέπει να είμαστε ιδιαίτερα προσεκτικοί, ώστε να μην καλύπτουμε τις επικριτικές επιθέσεις με λόγια καλοσύνης από τα Μαθήματα. Στο επόμενο κεφάλαιο θα μιλήσω για την επίκριση, ένα σημαντικό θεμέλιο της έλλειψης καλοσύνης μας.

Κατά καιρούς με ρωτάτε αν θα μπορούσα να πω κάτι για την Μητέρα Τερέζα, που έκανε τόσο θαυμάσιο έργο, της οποίας όμως η πνευματικότητα και η θεολογία ήταν μίλια μακριά από τα Μαθήματα Θαυμάτων. Θα ήθελα να επισημάνω ότι η πνευματικότητά της συνίστατο στο να κάνει ό,τι της έλεγε η αγάπη του Ιησού να κάνει. Ανεξάρτητα από τους θεολογικούς όρους με τους οποίους περιέβαλε την ηθική της, αυτή ήταν η βασική της γραμμή. Σε σύγκριση με τα Μαθήματα Θαυμάτων, η μεταφυσική και η Θεολογία της φαίνεται ξεκάθαρα να είναι του εγώ - ήταν πολύ βαθιά ριζωμένη στο σώμα, με τον Ιησού να είναι ο μοναδικός Υιός του Θεού, αυτός που ήρθε να μας λυτρώσει από την πολύ πραγματική αμαρτία μας – αλλά με πόσους μαθητές των Μαθημάτων θα θέλατε να την συγκρίνετε, με όλη τη λαμπρή θεολογική και μεταφυσική τους κατανόηση;

Και πάλι, αν πραγματικά θέλετε να σημειώσετε πρόοδο στα Μαθήματα, πρέπει να εξασκηθείτε στο να είστε ευγενικοί, πράγμα που πολύ συχνά σημαίνει ότι πρέπει να αφήσετε στη άκρη το μπλε βιβλίο σας, αλλά όχι τον συγγραφέα του. Αφήνετε τα λόγια πίσω σας αν δεν είναι χρήσιμα - και πολλές φορές δεν είναι – αλλά αν πάρετε τον Ιησού μαζί σας θα είστε τόσο ευγενικοί όπως είναι κι Εκείνος. Επαναλαμβάνοντας αυτό που είπα στα εισαγωγικά μου σχόλια, είμαι σίγουρος ότι πολλοί από εσάς, ενδεχομένως οι περισσότεροι - ειδικά αν

ασχολείστε με τα Μαθήματα Θαυμάτων κάποιο διάστημα - έχετε βιώσει είτε ως θύμα, είτε ως δράστης αυτές τις «αμαρτωλές» παραβάσεις, που συνίστανται στο να χτυπάς τους άλλους στο κεφάλι με τις αρχές των Μαθημάτων. Προσπαθήστε να θυμάστε, ότι αν κάποιος πονάει, ή πεθαίνει από καρκίνο ή ακόμα και να κάνει κάτι ασυνείδητο ή φαύλο, η πηγή της συμπεριφοράς του είναι ο ίδιος φόβος που λειτουργεί και στο δικό σας νου - και αυτό είναι που σας ενώνει. Επομένως, μαθαίνοντας πώς να είστε ευγενικοί με ένα άλλο άτομο, εξασκείστε στο να είστε ευγενικοί με τον εαυτό σας, γιατί εσείς και ο αδελφός σας είστε ένα. Δεν είστε διαφορετικοί. Αυτό πηγαίνει κατ' ευθείαν στην καρδιά του εγωικού συστήματος σκέψης – η έννοια της διαφοράς είναι το πώς ξεκίνησε το εγώ: Ο Θεός κι ο Υιός του ήταν διαχωρισμένοι και διαφορετικοί – και το αναιρεί. Αυτή η ασυνείδητη ταύτιση με την ανάγκη του εγώ για διαφορές προκειμένου να αποδείξει τη νίκη του επί της Ενιαιότητας του Θεού είναι η κύρια κινητήρια δύναμη πίσω από τη ασπλαχνία μας, ειδικά όταν γίνεται στο όνομα του Ιησού και των Μαθημάτων του.

Ερ: Ήμουν με μια φίλη της οποίας ο σύζυγος είχε πεθάνει και με ρώτησε ποια είναι η άποψη των Μαθημάτων Θαυμάτων για το θάνατο. Η ίδια δεν είναι μαθήτρια, όμως αυτό που της είπα την εξόργισε, έτσι υποθέτω πως δεν ήμουν ευγενική απέναντι της.

Απ: Όχι απαραίτητα. Το να είσαι ευγενικός δεν σημαίνει πάντα ότι το άλλο άτομο θα είναι δεκτικό στην ευγένειά σου. Αυτό που έχει σημασία είναι να θυμάσαι όσο καλύτερα μπορείς, τι συνέβαινε μέσα σου. Φυσικά υπήρχε η πιθανότητα να μην ήσουν ευγενική· όπως υπάρχει και η πιθανότητα να ήσουν. Είναι σίγουρα αδύνατον να κρίνουμε κάποιον άλλον, όμως είναι το ίδιο αδύνατον να κρίνεις τον εαυτό σου και να γνωρίζεις το εσωτερικό σου κίνητρο. Αν αισθάνεσαι ότι είχες ειρήνη και δεν προσπαθούσες να αποκρύψεις άγχος, θυμό ή φόβο, δεν χρειάζεται να ασχοληθείς περαιτέρω με αυτό.

Μερικές φορές μπορεί να είσαι καλοπροαίρετος απέναντι σε κάποιον κι αυτό το άτομο παρόλα αυτά να θυμώσει. Αν βρίσκεστε σε μια σχέση που βασίζεται σε έναν μυστικό όρκο αμοιβαίου θυμού κι επίθεσης – γάμοι τέτοιας φύσης έχουν κρατήσει πενήντα, εξήντα ή και περισσότερα χρόνια – και ξαφνικά ένας από τους συντρόφους γίνει ευγενικός και ανακοινώσει «δεν θέλω να το κάνω αυτό πια» ο άλλος θα θυμώσει πολύ: «Δεν φέρεσαι όπως συμφωνήσαμε! Υποτίθεται ότι πρέπει να είσαι μίζερος και κακός για να νιώθω ότι μου φέρεσαι άδικο.»

Και πάλι, δεν γνωρίζω ποιο ήταν το κίνητρό σου εκείνη τη στιγμή, όμως επειδή το άλλο άτομο θυμωσε, δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι υπήρξες αγενής. Νομίζω ότι είναι κάτι που πρέπει να το κοιτάξεις, αλλά να είσαι ευγενική και ήπια καθώς το κάνεις και να μην αδικήσεις τον εαυτό σου.

Ερ: Ας υποθέσουμε ότι υπάρχουν δύο μαθητές των Θαυμάτων, ο ένας απ' τους δύο είναι άρρωστος κι ο άλλος του υπενθυμίζει συνεχώς ότι «αυτό είναι ένα όνειρο.»

Απ: Και πάλι, εξαρτάται από την πρόθεση. Όταν υπενθυμίζεις στον άρρωστο φίλο σου ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο κι η ασθένεια είναι άμυνα, θα πρέπει να κοιτάξεις μέσα σου και να προσδιορίσεις αν λειτουργείς μέσα από ένα χώρο αγάπης. Αν ο φίλος σου μελετά τα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι πιθανόν ότι διανοητικά γνωρίζει πως αυτός ο κόσμος είναι ένα όνειρο και πως η ασθένεια είναι μια άμυνα ενάντια στην αλήθεια. Αν ισχύει αυτό, το να του το υπενθυμίζετε, δεν είναι πολύ τρυφερό ή στοργικό. Είναι σαν να ρίχνεις αλάτι στην πληγή ή να πατάς πάνω σε κάποιον που ήδη έχει πέσει κάτω. Σίγουρα υπάρχουν στιγμές όπου μια υπενθύμιση μπορεί να είναι στοργική και χρήσιμη, πολύ συχνά όμως δεν είναι. Και πάλι, θα πρέπει πάντα ως κριτήριο να χρησιμοποιείτε το να είστε φυσιολογικοί. Οι φυσιολογικοί άνθρωποι στην παρουσία κάποιου που είναι ασθενής, ιδιαίτερα όταν αυτό το άτομο είναι φίλος ή μέλος της οικογένειας, είναι ευγενικοί – καλοσυνάτοι. Δεν χρειάζεται να είσαι ένας πνευματικός γίγαντας ή να κατανοείς την διαφορά μεταξύ της δυαδικότητας και της μη δυαδικότητας για να γνωρίζεις ότι όταν κάποιος είναι ασθενής ή πονάει, αυτό που θα πρέπει να του προσφέρεις είναι καλοσύνη.

Ομοίως δεν είναι ευγενικό όταν παρακολουθείς το δελτίο ειδήσεων με ένα άτομο και αναστατώνεται με σκηνές βομβαρδισμών, γενοκτονίας ή πείνας να το επιπλήξεις λέγοντας: «Γιατί είσαι τόσο αναστατωμένος! Είναι όλα ένα όνειρο. Είναι το σενάριό τους!» Δυστυχώς υπάρχουν πολλές μαρτυρίες όπου μαθητές των Θαυμάτων έχουν κάνει ακριβώς αυτό. Όποιος κάνει τέτοια μη καλοσυνάτα σχόλια, πρέπει να προέρχεται από ένα χώρο γεμάτο φόβο και αντί να κοιτάξει μέσα του και να ζητήσει τη βοήθεια του Ιησού για να αντιμετωπίσει το φόβο, απλώς Τον αγνοεί, γιατί του θυμίζει τη δική του εχθρότητα και την απειλή του αφανισμού.

Όπως έχω τονίσει, όταν δεν κοιτάτε το φόβο ή την ενοχή, αυτά αυτόματα θα σπρώχνονται στο υποσυνείδητό σας κι εξίσου αυτόματα θα προβάλλονται προς τα έξω - πάντα. Αναπόφευκτα τότε καταλήγετε να επιτίθεστε στους άλλους. Σαν μια πέτρα που κατρακυλάει από ένα βουνό, είναι σχετικά εύκολο να τη σταματήσετε αν την προλάβετε στην αρχή γιατί δεν έχει αναπτύξει ταχύτητα. Ωστόσο, αν την αφήσετε να κυλήσει για κάποια απόσταση γίνεται πολύ πιο δύσκολο, αν όχι αδύνατον, να τη σταματήσετε - στην πραγματικότητα γίνεται εντελώς επικίνδυνη. Μόλις το εγώ σας πάρει φόρα είναι πολύ δύσκολο να σταματήσετε τον εαυτό σας, γιατί σ' αυτό το σημείο βρίσκεστε πάνω στο ψηλό, πνευματικό σας άλογο, το άλλο άτομο στο έδαφος, και νιώθετε πολύ ωραία να τον χτυπάτε. Να θυμάστε, ότι η βασική αρχή του εγώ είναι πάντα: ή ο ένας ή ο άλλος, κι έτσι, αν μπορώ να αποδείξω ότι εσύ είσαι ένας ανεπαρκής μαθητής των Θαυμάτων, τότε ξεκάθαρα εγώ είμαι ο καλός. Αυτή η αίσθηση είναι τόσο ωραία, που είναι δύσκολο να σταματήσει. Η πρόοδος που γίνεται στην

εφαρμογή των Μαθημάτων μπορεί να μετρηθεί από την ταχύτητα με την οποία αναγνωρίζετε το φόβο σας κι όχι από το ό,τι δεν τον έχετε. Αν αναγνωρίσετε το φόβο σας δεν θα πάει πουθενά. Αλλά αν δεν τον αναγνωρίσετε και αντίθετα τον καταπιέσετε, τότε αυτός θα φουντώνει μέσα σας μέχρι να εκραγεί. Έτσι, πριν το καταλάβετε θα βρεθείτε στη δίνη μιας μεγάλης εγωικής επίθεσης είτε προς κάποιον άλλο είτε προς τον εαυτό σας.

Αυτό που επίσης συμβαίνει συχνά με τους μαθητές των Θαυμάτων είναι ότι αποκτούν τη νοοτροπία της κλίκας. Υπάρχει ένα μοναδικό λεξιλόγιο στα Μαθήματα Θαυμάτων το οποίο λειτουργεί μια χαρά μεταξύ των μαθητών. Όλοι γνωρίζουν τι είναι η ιδιαιτερότητα και η εξιλέωση, τι σημαίνει να παρατηρείς το εγώ, και ούτω καθεξής - δεν είναι όμως ευγενικό να χρησιμοποιείς τις ίδιες λέξεις κι έννοιες όταν βρίσκεσαι με ανθρώπους που δεν ξέρουν για τι πράγμα μιλάς. Δεν είναι χρήσιμο και σίγουρα δεν είναι ευγενικό. Όταν διαπιστώνεις ότι δεν ενεργείς ή δεν μιλάς με ευγενικό τρόπο – όταν βρίσκεσαι σε μια αγρυπνία, για παράδειγμα, και περιφέρεσαι με ένα χαμόγελο στο πρόσωπο λέγοντας στους θλιμμένους φίλους και συγγενείς: «Κανείς δεν πεθαίνει χωρίς την δική του συναίνεση (Ασκ.ΜΙ.152.1:4)» θα πρέπει να θέλετε να σταματήσετε αμέσως αυτή τη συμπεριφορά και στη συνέχεια να μην αισθάνεστε ένοχοι γι' αυτό. Απλώς να καταλάβετε από πού προέρχεται η ασπλαχνία και στη συνέχεια να προσπαθήσετε να αναιρέσετε την αιτία της που αναπόφευκτα θα είναι: «Ήθελα να είμαι μόνος μου και δεν συμβουλευτήκα τον Ιησού πριν πάω στην κηδεία.» Δεν χρειάζεται να τον συμβουλευέστε για το τι λέτε, είναι όμως σημαντικό να τον συμβουλευέστε για το τι συμβαίνει μέσα σας.

Σ' ένα από τα προσωπικά του μηνύματα προς την Helen, ο Ιησούς είπε:

Να θυμάσαι ότι δεν χρειάζεσαι τίποτα, έχεις όμως ένα ατελείωτο απόθεμα από δώρα καλοσύνης να προσφέρεις. Δίδαξε όμως αυτό το μάθημα μόνο στον εαυτό σου. Ο αδελφός σου δεν θα μάθει από τα λόγια σου ή από τις επικρίσεις που του έχεις ασκήσει. Δεν χρειάζεται καν να του μιλήσεις. Δεν μπορείς να ρωτήσεις, «Τι να του πω;» και να ακούσεις την απάντηση του Θεού. Αντί γι' αυτό ζήτη: «Βοήθησέ με να δω αυτόν τον αδελφό με τα μάτια της αλήθειας και όχι της επίκρισης,» και η βοήθεια του Θεού και όλων των αγγέλων Του θα ανταποκριθούν (Absence from Felicity, σελ.381).

Γι αυτό το λόγο, δεν χρειάζεται να ρωτήσετε τον Ιησού τι θα πρέπει να πείτε όταν επισκέπτεστε κάποιον στο νοσοκομείο, ή όταν κάποιος υποφέρει από κάποια προσωπική απώλεια. Ζητείστε του όμως, να σας βοηθήσει να αφήσετε πίσω το εγώ σας. Αν δεν μπορείτε να κάνετε ούτε αυτό, ζητείστε τουλάχιστον τη βοήθειά του ώστε να είστε ευγενικοί και καλοσυνάτοι· τουλάχιστον προσπαθήστε να ξεκαθαρίσετε στον εαυτό σας, ότι ο στόχος σας είναι να είστε ευγενικοί! Ακόμα και αν αισθάνεστε ότι το εγώ σας αρχίζει να τρελαίνεται, μπορείτε ακόμα να είστε ευγενικοί μέσω της συνειδητοποίησης ότι έχετε έναν

διχασμένο νου, ο οποίος προφανώς διχάζεται μεταξύ καλοσύνης και ασπλαχνίας, Ιησού και εγώ, ευτυχίας και πόνου. Αυτό το είδος ειλικρίνειας είναι το πρώτο βήμα. Δεν αναιρεί το εγώ σας - την κρυφή επιθυμία να είστε άσπλαχνοι - αλλά εκφράζει την επιθυμία σας, να θέλετε να κάνετε τα πράγματα διαφορετικά. Παρόλο που σε αυτό το σημείο θεωρείτε ότι δεν μπορείτε να το κάνετε, υπάρχει ακόμα ένα κομμάτι του εαυτού σας που πραγματικά το θέλει κι έτσι τουλάχιστον δεν θα προσπαθήσετε να δικαιολογήσετε, να εκλογικεύσετε ή να δώσετε πνευματική υπόσταση στα άσχημα, δίχως καλοσύνη σχόλια σας. Με απλή ειλικρίνεια θα αναγνωρίσετε ότι: «Το είπα αυτό και προφανώς δεν ήμουν στον ορθό νου. Δεν ήμουν ευγενικός, καλοσυνάτος, ή στοργικός, και δεν άκουσα το άλλο άτομο. Το μόνο που με ενδιέφερε ήταν ο εαυτός μου.»

Ερ: Κι αν κάποιος δεν περάσει από αυτή τη διαδικασία θα νιώσει ενοχές και απόρριψη;

Απ: Απολύτως. Και το αίσθημα ενοχής θα σας ωθήσει να επιτεθείτε ξανά και ξανά και ξανά. Αυτό είναι στο οποίο αναφερόμαστε ως ο κύκλος ενοχής-επίθεσης - το ψωμοτύρι του εγώ. Όσο πιο ένοχος νιώθει κανείς, τόσο περισσότερο θα το προβάλλει προς τα έξω και θα θεωρεί τον εαυτό του ως αθώο και δικαιολογημένο να επιτίθεται στην ενοχή που βλέπει στους άλλους. Όμως όσο πιο πολύ επιτίθεται, τόσο πιο ένοχος θα νιώθει. Έτσι ο κύκλος συνεχίζεται και δεν αλλάζει ποτέ τίποτα. Και πάλι, θα μπορούσε τουλάχιστον να εκφράσει στον εαυτό του, στον Ιησού ή στο Άγιο Πνεύμα την επιθυμία του να είναι καλός: «Δεν γνωρίζω με ποιο τρόπο θα μπορούσα να είμαι καλός, όμως αυτός είναι ο στόχος μου - να είμαι ευγενικός, καλοσυνάτος, γεμάτος φροντίδα και αγάπη.» Αν μπορείτε να το κάνετε αυτό με όλη την ειλικρίνεια, ακόμη κι όταν αρχίσετε να επικρίνετε ή να εκτοξεύετε κοινοτυπίες από τα Μαθήματα, δεν θα προσπαθείτε πλέον να δικαιολογήσετε αυτό που κάνετε και θα συνειδητοποιήσετε ότι δεν ήσασταν καθόλου ευγενικοί.

Ερ: Μπορούμε να το εφαρμόσουμε αυτό και σε άλλες περιπτώσεις, ακόμη και αν κάποιος δεν είναι σωματικά άρρωστος;

Απ: Ναι, φυσικά. Χρησιμοποιώ τη σωματική ασθένεια ως πρωταρχικό παράδειγμα, αλλά μπορείτε να το εφαρμόσετε αυτό όποτε βρίσκεστε με κάποιον που είναι αναστατωμένος για οποιονδήποτε λόγο, συμπεριλαμβανομένου του εαυτού σας. Να θυμάστε ότι ασθένεια δεν είναι τα σωματικά συμπτώματα. Ασθένεια είναι η έκφραση της πεποίθησης: «Είμαι διαχωρισμένος από το Θεό και προτιμώ την ατομικότητά μου από την Ενιαιότητα του Χριστού». Ανεξάρτητα από το γιατί κάποιος δεν έχει ειρήνη - είτε πρόκειται για ένα σωματικό, συναισθηματικό, οικονομικό ή πρόβλημα σχέσης - εξακολουθεί να είναι η ίδια ασθένεια γιατί προέρχεται από την ίδια πηγή διαχωρισμού.

Ένας μαθητής των Θαυμάτων από τη Νέα Υόρκη, μου διηγήθηκε την εμπειρία που είχε με άλλους μαθητές μετά την τρομοκρατική επίθεση της 11^{ης} Σεπτεμβρίου. Μιλούσε μαζί τους για το πόσο τραυματική ήταν η αντιμετώπιση όχι μόνο του δικού του φόβου και της αγωνίας του αλλά και των τρομοκρατημένων συγγενών, που φοβόντουσαν για την ασφάλεια των παιδιών τους που ήταν στο σχολείο και για τις συζύγους τους που ήταν στις δουλειές τους, στο Μανχάταν ή εγκλωβισμένοι σε επαγγελματικά ταξίδια σε άλλα μέρη της χώρας. Αφού μοιράστηκε αυτές τις εμπειρίες, ένας από τους φίλους του που ήταν επίσης μαθητής των Θαυμάτων, του είπε: «Ω, δεν το πήρα στα σοβαρά, ήξερα περί τίνος πρόκειται, ήξερα ότι δεν είχε νόημα και ότι όλα ήταν μια ψευδαίσθηση.» Περίττο να πω, ότι ένιωσε ότι μόλις τον είχαν κρίνει ως αποτυχημένο σε σχέση με την εφαρμογή των Μαθημάτων, παρόλο που ο φίλος του δεν το είπε αυτό ρητά.

Αν ο νους σας είναι θεραπευμένος από την πίστη στον απατηλό κόσμο του διαχωρισμού, δεν θα υπάρχει τίποτα άλλο εκεί παρά μόνον η ευγενική και τρυφερή αγάπη του Ιησού και επομένως δεν θα υπάρχει ποτέ ανάγκη να ανακοινώσετε ότι η επίθεση και ο φόβος είναι μια ψευδαίσθηση. Θα ήσασταν ευαίσθητοι στον φόβο των άλλων και δεν θα διαχωρίζατε τον εαυτό σας από αυτούς, αφήνοντας τους έμμεσα να καταλάβουν ότι εσείς έχετε προχωρήσει πολύ πιο πέρα από κει που βρίσκονται εκείνοι. Σίγουρα οι περισσότεροι άνθρωποι δεν εγκαταλείπουν την πίστη τους στο διαχωρισμό σε μια μόνο στιγμή θεραπείας. Συνηθέστερα, μαθαίνουν να παίρνουν τον εαυτό τους και όλα όσα συμβαίνουν στην ζωή τους όλο και λιγότερο στα σοβαρά. Και πάλι όμως, η καλοσύνη θα τους υπαγόρευε τουλάχιστον να συμπάσχουν με τον πόνο των άλλων και να προσπαθούν τρυφερά να τους παρηγορήσουν, αντί να επιδεινώνουν το πρόβλημα παίζοντας το παιχνίδι της πνευματικής υπεροχής.

Ένα άλλο παράδειγμα αγένειας των μη-ευαίσθητων μαθητών των Θαυμάτων ήρθε κατά τη διάρκεια ενός από τα εργαστήριά μας στο Roscoe. Λίγο πριν το δείπνο η συζήτηση στην τάξη επικεντρώθηκε γύρω από μια γυναίκα της οποίας η ιστορία ήταν άλλη μία ιστορία τρόμου που σχετίζονταν με τα Μαθήματα Θαυμάτων. Είχε κάποια προβλήματα με την καρδιά της κι έπαιρνε φάρμακα για να ανακουφιστεί και αυτήν την εμπειρία τη μοιράστηκε με τα άτομα της εβδομαδιαίας ομάδας της. Προς οδυνηρή της έκπληξη κάποιοι από τους «φίλους» της, άρχισαν να της επιτίθενται επειδή κατέφυγε στη μαγεία της Ιατρικής αντί για το θαύμα της θεραπείας των Μαθημάτων. Κατηγορήθηκε με τον χαρακτηριστικό εγωϊκό τρόπο ότι δεν ήταν καλή μαθήτρια, κλπ. Το γεγονός ότι το ανέφερε αυτό στο εργαστήριό μου, μου επέτρεψε να αναφερθώ σε πολλές από τις ιδέες που διατυπώνονται σ' αυτό το βιβλίο και η συνεδρία τελείωσε με τη γυναίκα να αισθάνεται σημαντικά ανακουφισμένη. Κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια του δείπνου, όμως, ήρθε σε μένα σχεδόν κλαίγοντας. Ενώ περίμενε στην ουρά της καφετέριας για το φαγητό της, συνέβη ξανά ακριβώς το ίδιο πράγμα. Ένας από τους συμμετέχοντες στη συνεδρία που

μόλις είχε τελειώσει, την προσέγγισε με την ίδια ακριβώς κατηγορία. Σε αντίθεση με τον συνεχώς μεταβαλλόμενο ποταμό του Ηράκλειτου, κάποια πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ. Ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται.

Θα αναφέρω ένα άλλο παράδειγμα που μοιράστηκε ένας μαθητής σε ένα σεμινάριο, μπορούμε ακόμα να είμαστε άσπλαχνοι απέναντι στον εαυτό μας επειδή φερθήκαμε με αγένεια προς τους άλλους! Η Πατ, μία από τους συμμετέχοντες είχε κάποιο πρόβλημα με την Άλις, μια γυναίκα που ζούσε στην γειτονιά της. Όταν η Άλις συναντούσε την Πατ στο πάρκο, όπου και οι δύο πήγαιναν τακτικά, καθόταν δίπλα της και άρχιζε να μιλάει. Η Πατ έβρισκε τη συζήτηση τρομερά βαρετή και ενοχλητική επίσης, διότι δεν την άφηνε να χαλαρώσει. Έτσι η Πατ ήθελε να ξέρει αν θα συνέχιζε να είναι μια «καλή μαθήτρια», αν δεν ήθελε να μιλάει στην Άλις. Μερικές φορές η Πατ έμενε και μιλούσε, αλλά αισθάνονταν αγανακτισμένη γι' αυτό και άλλες φορές σηκωνόταν κι έφευγε, σκεπτόμενη ότι ήταν σωστό να το κάνει. Αργότερα όμως αισθάνονταν ενοχές που έφυγε. Τελικά η Πατ επιτίθονταν στον εαυτό της σκεπτόμενη: η Άλις είναι εξίσου μέλος της Υιότητας όπως κι εκείνη. Η Πατ λοιπόν ήθελε να μάθει αν θα ήταν πιο ευγενικό να μείνει και να προσποιηθεί ότι ενδιαφερόταν γι αυτά που είχε να πει η Άλις, παρόλο που δεν ενδιαφερόταν.

Η απάντησή μου στην Πατ επικεντρώθηκε σε δύο από τα βασικά σημεία που έχουμε ήδη θίξει: Πρώτα η σημασία του να είσαι φυσιολογικός, και δεύτερον το πρόβλημα δεν είναι ποτέ αυτό που συμβαίνει στον κόσμο (μορφή) αλλά πάντα η επιλογή κάποιου για το εγώ αντί για τον Ιησού ως δάσκαλό του (περιεχόμενο).

Όλοι μας έχουμε τις προτιμήσεις μας όσον αφορά στο τι μας αρέσει και τι όχι: φαγητό, χρώματα, τύποι προσωπικότητας, μουσική, στυλ μαλλιών, ταινίες, κλιματολογικές συνθήκες και ούτω καθεξής. Αυτό είναι ένα στοιχείο της ύπαρξής μας σε αυτόν τον κόσμο ως σώματα και δεν έχει καμιά σχέση με την πνευματική μας υπόσταση. Επομένως πρέπει να αναγνωρίσουμε τις προτιμήσεις μας χωρίς να τις καθιστούμε πρόβλημα. Η Πατ θα μπορούσε απλά να αναγνωρίσει, ότι προτιμούσε να μην περνά χρόνο με την Άλις, χωρίς να την μισεί ή να την επικρίνει και σίγουρα χωρίς να μετατρέψει την όλη κατάσταση σε κάποιου είδους συμπτωτική πνευματική δοκιμασία, στην οποία φαίνεται να έχει αποτύχει. Η Πατ ουσιαστικά σταύρωσε τον εαυτό της πιστεύοντας: «Θα πρέπει να μπορώ να είμαι με οποιονδήποτε και να μιλάω για οτιδήποτε.» Η ευγενική και καλοσυνάτη προσέγγιση θα ήταν να είχε απλά αναγνωρίσει: «Αυτός είναι ο εαυτός που πιστεύω ότι είμαι. Μου αρέσει το τάδε φαγητό, η τάδε ταινία, προτιμώ να είμαι με το τάδε άτομο.» Μέσα από αυτή την προσέγγιση η Πατ θα μπορούσε απλώς, να ζητήσει συγγνώμη και να καθίσει κάπου αλλού ή να επιστρέψει στο διαμέρισμά της κι έτσι θα παρέμενε εντελώς ήρεμη. Ωστόσο η Πατ δεν ήταν ειρηνική, πράγμα που σημαίνει ότι επέλεξε το εγώ ως δάσκαλο αντί για τον Ιησού. Η απόφασή της να μη μείνει με την Άλις έγινε αμαρτία για την οποία ένιωθε τρομερά ένοχη - αυτό είναι πάντα ένα σημάδι ότι επιλέξαμε

το εγώ. Αυτό ήταν το λάθος της Πατ. Δεν ήταν ότι δεν ήθελε να είναι με την Άλις· ήταν ότι επέλεξε το εγώ ως δάσκαλό της.

Το γεγονός ότι έχουμε ένα σώμα ήδη σημαίνει ότι επιλέξαμε το εγωικό σύστημα σκέψης του «ή εγώ ή ο άλλος». Έτσι η Πατ θα μπορούσε να είχε συνειδητοποιήσει το εξής: «Αν δεν ήθελα να είμαι με το Θεό, γιατί να θέλω να είμαι με αυτή τη γυναίκα;» Με άλλα λόγια δεν υπάρχει διαφορά στο να βλέπει η Πατ τον εαυτό της διαχωρισμένο από το Θεό ή διαχωρισμένο από την Άλις. Η επίκριση μας ενάντια στους άλλους δεν διαφέρει από την επίκρισή μας ενάντια στο Θεό. Είναι απλώς ένα σκιώδες κομμάτι της «μικροσκοπικής τρελής ιδέας». Αυτό απηχεί την πρώτη αρχή των Θαυμάτων, ότι δεν υπάρχουν βαθμοί δυσκολίας στα θαύματα (Κ-1.Ι.1:1), και η οποία αρχή αναιρεί τον πρώτο εγωικό νόμο του χάους, ότι υπάρχει μία ιεραρχία ψευδαισθήσεων (Κ-23.ΙΙ.2:3). Αν η Πατ είχε επιλέξει τη συντροφιά του Ιησού αντί του εγώ, δεν θα επέκρινε τον εαυτό της επειδή απέκλεισε την Άλις από την αγάπη της, αλλά ούτε και θα δικαιολογούσε τον αποκλεισμό της· και τελικά θα αναγνώριζε ότι βλέποντας την Άλις σαν κάτι ξεχωριστό από αυτήν, αυτό την εμπόδιζε να βιώσει την ειρήνη και την Αγάπη του Θεού που βρίσκεται μέσα της. Έτσι η καλοσύνη προς τον εαυτό της θα εκδηλωνόταν με το να συγχωρεί τον εαυτό της που δεν είναι τέλεια στην αγάπη της για όλους τους ανθρώπους – με την ταπεινή αποδοχή των περιορισμών της και χωρίς να επιτίθεται στον εαυτό της εξαιτίας τους. Ο Ιησούς δεν ενδιαφέρεται για την μορφή – για το αν περνάτε χρόνο με τα άτομα α, β, γ. Ενδιαφέρεται για το περιεχόμενο - τι συμβαίνει μέσα στο νου σας - αν αποκλείετε ή όχι τους ανθρώπους μέσα στο νου σας, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου.

Όπως έχω επισημάνει, η παραδοχή μας ότι μπορούμε δικαίως να επικρίνουμε τόσο τον εαυτό μας όσο και τους άλλους είναι αυτό που τροφοδοτεί την ασπλαχνία μας, κι έτσι θα ήθελα τώρα να αναφερθώ σε μερικά αποσπάσματα των Μαθημάτων που αναφέρονται άμεσα σε αυτή την υποβόσκουσα και μολυσματική δυναμική. Θα επισημανθεί επίσης η εξίσου επιζήμια σύγχυση μορφής και περιεχομένου.

2. Η επίκριση και η πίστη στις διαφορές: Η βάση της σκληρότητας

«Πώς εγκαταλείπεται η κρίση»

Μια αγαπημένη δραστηριότητα πολλών μαθητών των Θαυμάτων είναι να κρίνουν με αλαζονεία τους άλλους στο όνομα των ίδιων των Μαθημάτων. Έτσι, σκέφτονται, αν κάποιος είναι άρρωστος, είναι προφανώς εξαιτίας της ενοχής του - εμείς προσευχόμαστε γι' αυτόν, κι αυτός εξακολουθεί να έχει τα συμπτώματά του - αυτό προφανώς σημαίνει ότι είναι ένοχος! Ωστόσο, αν το καλοσκεφτούμε, πώς θα μπορούσαν να γνωρίζουν τη σημασία των συμπτωμάτων στην ευρύτερη πορεία της Εξιλέωσης αυτού του ατόμου; Βασίζουν την απάντησή τους αποκλειστικά σε αυτό που βλέπουν τα μάτια τους και δεν έχουν ιδέα για το τι συμβαίνει στο νου του ατόμου. Και πάλι, κρίνουν με το σκεπτικό ότι αυτοί είναι καλοί μαθητές.

Θα διαβάσω τώρα κάτι από το «Πώς απεμπολούνται οι κρίσεις» (Εγγχ.Δασκ.-10) το οποίο δηλώνει με τον πιο σαφή τρόπο, ότι μια τέτοια κρίση είναι αδύνατη. Αυτό δεν είναι το μόνο σημείο στα Μαθήματα Θαυμάτων όπου ο Ιησούς αναφέρει ότι η κρίση είναι αδύνατη, αλλά είναι ίσως το πιο σαφές. Το σημείο στο οποίο αναφέρεται ο Ιησούς είναι ότι δεν μπορούμε να κρίνουμε ή να καταλάβουμε τίποτα. Ως εκ τούτου, κάθε φορά που αισθανόμαστε ότι είμαστε ανώτεροι σε σύγκριση με άλλους μαθητές των Θαυμάτων και οι κρίσεις μας είναι δικαιολογημένες - πάντα με βάση τα εξωτερικά δεδομένα για το πού βρίσκονται οι άλλοι σε αυτό το μονοπάτι Εξιλέωσης - ας σκεφτούμε τα παρακάτω αποσπάσματα:

(Εγγχ.Δασκ.-10.3:1) Ο στόχος της διδακτέας ύλης μας, σε αντίθεση με τον στόχο της μάθησης του κόσμου, είναι η αναγνώριση ότι οι κρίσεις, με την συνήθη έννοια, είναι αδύνατες.

Ο Ιησούς δεν μιλάει μόνο για την καταδίκη, με την προφανή έννοια, χρησιμοποιεί επίσης την ευρύτερη έννοια της κρίσης: την κατανόηση οποιουδήποτε πράγματος – κρίνοντας που βρίσκεται ένα άτομο στην πνευματική του πορεία για παράδειγμα.

(Εγγχ.Δασκ.10.III.3:2-7) Αυτό δεν είναι μία άποψη, αλλά ένα γεγονός. Προκειμένου να κριθεί οτιδήποτε ορθά, κάποιος θα πρέπει να έχει πλήρη επίγνωση ενός αδιανόητα μεγάλου φάσματος πραγμάτων. παρελθόν, παρόν και τα επερχόμενα. Κάποιος θα έπρεπε ν' αναγνωρίσει εκ των προτέρων όλες τις συνέπειες των κρίσεών του για κάθε έναν και κάθε τι που εμπλέκεται σ' αυτές με οιονδήποτε τρόπο. Και θα έπρεπε να είναι βέβαιος ότι δεν υπάρχει καμία στρέβλωση στην αντίληψή του, έτσι ώστε η κρίση του να είναι πλήρως δίκαιη προς κάθε έναν τον οποίο αφορά

τώρα και στο μέλλον. Ποιος είναι σε θέση να το κάνει αυτό; Ποιος θα το ισχυριζόταν αυτό για τον εαυτό του, παρεκτός εάν είχε μεγαλειώδεις φαντασιώσεις;

Αυτό είναι αυτονόητο, και γι' αυτό θα συνεχίσω – θα χειροτερέψει λίγο.

(4:1) Θυμήσου πόσες πολλές φορές νόμιζες ότι γνώριζες όλα τα «δεδομένα» που χρειάζονται για να κρίνεις, και πόσο λάθος έκανες!

Όποιος έχει έστω κι ένα μικρό βαθμό ειλικρίνειας προς τον εαυτό του θα συνειδητοποιήσει πόσο αλήθεια είναι αυτό.

(4:2-3) Υπάρχει κάποιος που δεν έχει βιώσει αυτή την εμπειρία; Γνωρίζεις πόσες πολλές φορές νόμιζες ότι είχες δίκιο, χωρίς καν να συνειδητοποιήσεις ότι ήσουν λάθος;

Ξεχάστε τις φορές που ήταν ξεκάθαρο ότι κάνατε λάθος, τι γίνεται με όλες τις άλλες φορές;

(4:4-5) Γιατί θα επέλεγες μία τόσο αυθαίρετη βάση για την λήψη αποφάσεων; Η σοφία δεν είναι κρίσεις. είναι η απεμπόληση των κρίσεων.

Αυτό περιγράφει τον στόχο των Μαθημάτων. Το πρόγραμμα σπουδών του αφορά την παραίτηση από την κρίση, «την προφανή προϋπόθεση για να μπορέσει κάποιος να ακούσει τη Φωνή του Θεού»:

....Ο κόσμος εκπαιδεύει για να στηρίζεις στην δική σου κρίση ως κριτήριο ωριμότητας και σθένους. Η δική μας διδακτέα ύλη εκπαιδεύει για την απεμπόληση της κρίσης ως την απαραίτητη προϋπόθεση της σωτηρίας. (Εγχ.Δασκ.-9.2:6-7).

Στην αρχή του κειμένου ο Ιησούς αναφέρεται στην ανταμοιβή του να μην κρίνουμε:

Δεν έχεις καμία ιδέα της τεράστιας αποδέσμευσης και της βαθιάς ειρήνης που έρχεται όταν συναντάς τον εαυτό σου και τους αδελφούς σου χωρίς καμία απολύτως κρίση. (Κ-3.VI.3:1).

(4:6-5:5) Κάνε λοιπόν μία μόνο κρίση ακόμα. Είναι αυτή: Υπάρχει Κάποιος μαζί σου του Οποίου η κρίση είναι τέλεια. Αυτός όντως γνωρίζει όλα τα δεδομένα. παρελθόν, παρόν και τα επερχόμενα. Αυτός όντως γνωρίζει όλες τις συνέπειες της κρίσης Του για κάθε έναν και κάθε τι που εμπλέκεται με οιονδήποτε τρόπο. Και Αυτός είναι πλήρως δίκαιος προς κάθε έναν, γιατί δεν υπάρχει καμία στρέβλωση στην αντίληψή Του.

Επομένως άφησε κάτω τις κρίσεις, όχι με λύπη, αλλά μ' ένα αναστεναγμό ευγνωμοσύνης. Τώρα είσαι ελεύθερος από ένα βάρος τόσο μεγάλο που

θα μπορούσες να τρεκλίζεις και να πέσεις απ' αυτό. Και αυτό ήταν όλο ψευδαίσθηση. Τίποτα άλλο. Τώρα μπορεί ο δάσκαλος του Θεού να εγερθεί ανεμπόδιστος, και να βαδίζει ανάλαφρα.

Θα πρέπει να διαβάζετε αυτές τις παραγράφους κάθε φορά που μπαίνετε σε πειρασμό να κρίνετε τους άλλους - όχι μόνον επιτιθέμενοι και βρίσκοντας λάθη σε αυτούς, αλλά και υποθέτοντας ότι γνωρίζετε σε ποιο στάδιο της πνευματικής τους πορείας βρίσκονται ή τι σημαίνουν τα σωματικά τους συμπτώματα.

Η ασθένεια μπορεί να θεωρηθεί ως κρίση, όπως ανέφερα νωρίτερα - η αρχική κρίση που λέει ότι ξέρω τι είναι καλύτερο για μένα - ο Θεός δεν ξέρει, εγώ ξέρω και είμαι καλύτερα μόνος μου: αυτόνομος, ελεύθερος και ανεξάρτητος από Εκείνον. Αυτό είναι απόλυτη τρέλα και όλες οι κρίσεις που έχουμε κάνει ποτέ προέρχονται από αυτή την παράλογη σκέψη, και όλα όσα ακολούθησαν από αυτή την πρώτη κρίση έχουν μερίδιο σε αυτή την παραφροσύνη. Σκεφτείτε το γεγονός ότι το ίδιο το φαινόμενο της αντίληψης αποτελεί κρίση.

Η αντίληψη επιλέγει, και φτιάχνει τον κόσμο που βλέπεις. Κυριολεκτικά τον αντιλαμβάνεται όπως ο νους το επιτάσσει.. Η αντίληψη είναι μία επιλογή, και όχι ένα γεγονός. (Κ-21. V.1:1-2,7).

Για να αντιληφθούμε κάτι, πρέπει να το αντιληφθούμε σε σχέση με κάτι άλλο - το σχήμα σε σχέση με το φόντο, όπου το φόντο είναι το περιβάλλον και το σχήμα είναι αυτό στο οποίο εστιάζουμε. Αν δεν υπάρχει αυτή η αντίθεση, δεν μπορούμε να αντιληφθούμε. Έτσι επιλέγουμε από ολόκληρο το αντιληπτικό μας πεδίο αυτό που κοιτάζουμε και ακούμε· και αυτόματα διαχωρίζουμε ό,τι είναι άσχετο με εμάς. Έτσι για παράδειγμα, οι άνθρωποι σε αυτό το δωμάτιο που με κοιτάζουν και ακούν αυτά που λέω, αποκλείουν άλλα ακουστικά και οπτικά ερεθίσματα. Αν όμως υπάρχει κάποιος στο δωμάτιο που δεν είναι μαθητής των Θαυμάτων αλλά διακοσμητής εσωτερικών χώρων, για παράδειγμα, το άτομο αυτό θα αντιλαμβάνεται το χρώμα των τοίχων, το σχήμα του δωματίου και την ατμόσφαιρα του χώρου γενικά. Αυτά που λέω και διαβάζω θα είναι το υπόβαθρο. Όλοι πρέπει να αντιλαμβανόμαστε κάτι εδώ, αλλιώς δεν μπορούμε να λειτουργήσουμε ως σώματα και ως εκ τούτου διαχωρίζουμε πάντα τι είναι σημαντικό και τι δεν είναι - και αυτό είναι μια κρίση.

Μπορούμε τότε να πούμε, ότι ολόκληρο το φυσικό μας σύμπαν βασίζεται στο διαχωρισμό και την κρίση· προερχόμενα όλα από την αρχική κρίση που κάναμε ως ένας Υιός ότι η ατομικότητα ήταν προτιμότερη από την Ουράνια Ενιαιότητα. Προφανώς η κρίση και η επιλογή μας ήταν λάθος και κατά συνέπεια όλα όσα ακολούθησαν μετά ήταν εξίσου λανθασμένα.

«Κάνετε τότε μια ακόμα κρίση». Η μόνη κρίση που πρέπει να κάνουμε είναι ότι κάναμε ένα λάθος και ότι υπάρχει μέσα μας κάποιος που μπορεί να βοηθήσει. Αυτό που θα μου πει το Άγιο Πνεύμα για τον άρρωστο φίλο μου, δεν έχει καμία σχέση με τον άρρωστο φίλο μου. Θα μου μιλήσει για μένα, ώστε να

συνειδητοποιήσω ότι αν ανησυχώ και κρίνω, είναι επειδή δεν δίνω προσοχή στην έμφυτη ασθένειά μου. Επομένως, ο δάσκαλός μου, ο οποίος είναι επίσης και Θεραπευτής μου, θα επιστήσει την προσοχή στην ασθένειά μου και θα με βοηθήσει να συνειδητοποιήσω, ότι αν ενωθώ μαζί Του δεν θα είμαι πλέον άρρωστος. Αφού Εκείνος είναι πέρα από την κρίση, θα είμαι κι εγώ πέρα από την κρίση όταν ενωθώ μαζί Του. Η ειρήνη και η αγάπη μέσα μου δεν θα επηρεάζεται από το τι συμβαίνει στο σώμα του φίλου μου, γιατί θα ξέρω ότι ο φίλος μου κι εγώ είμαστε ενωμένοι με το Άγιο Πνεύμα. Σ' αυτό το σημείο οτιδήποτε λέω ή κάνω θα είναι στοργικό, επειδή θα έχει προέλθει από τον στοργικό χώρο του ορθού νου.

Πριν πείτε ή κάνετε οτιδήποτε, πριν κρίνετε ή σκεφτείτε οτιδήποτε, θα πρέπει πρώτα να βεβαιωθείτε ότι δεν είστε πλέον ασθενείς. Και πάλι, η ασθένεια είναι κρίση και δεν έχει καμία σχέση με τα σωματικά συμπτώματα. Είναι απαραίτητο λοιπόν να δίνετε ιδιαίτερη προσοχή όταν κρίνετε. Συνειδητοποιείτε, ότι επιτρέπετε στις συνθήκες κάποιου άλλου να έχουν επίδραση πάνω σας· πράγμα που σημαίνει και πάλι, ότι εσείς είστε τώρα αυτός που είναι ασθενής. Αυτό είναι το σύμπτωμα που πρέπει να εξετάζετε και να κατακρίνετε – αλλά όχι από αίσθημα ενοχής. Αυτή η μορφή κρίσης λέει: «Έχω κάνει λάθος, αλλά μέσα μου υπάρχει κάποιος που θα με κοιτάξει με διαφορετικό τρόπο κι έτσι θα με βοηθήσει να κοιτάξω κι εγώ αυτό το άτομο με διαφορετικό τρόπο». Η βοήθεια δεν έχει να κάνει τόσο με το να είσαι σε θέση να δεις αυτό το άτομο διαφορετικά, όσο με το να δεις τι κάνεις εσύ. Το Άγιο Πνεύμα θα σε βοηθήσει να συνειδητοποιήσεις ότι αυτό που βλέπεις στο άλλο άτομο, είναι αυτό που δεν θέλεις να δεις στον εαυτό σου. Αν είστε αγχωμένοι, φοβισμένοι, καταθλιπτικοί ή νιώθετε ένοχοι εξ αιτίας της ασθένειας κάποιου άλλου ή κάποιου προβλήματος ή των περιστάσεων, υπάρχει μέσα σας κάτι που δεν έχει θεραπευτεί και που δεν το γνωρίζετε· αλλά τώρα βγαίνει στην επιφάνεια αναζητώντας τα κατάλληλα θύματα για τις προβολές σας. Πρέπει να σταματήσετε με όσα κάνετε και να στραφείτε μέσα σας για να θεραπευτείτε. Ο τρόπος με τον οποίο θεραπεύεστε, για να το ξαναπώ, είναι να ζητήσετε από τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα βοήθεια για να εξετάσετε τι είναι αυτό που σας κάνει τόσο άρρωστους, κάτι που μπορεί να περιοριστεί πάντα στην ίδια αιτία: Θέλετε να έχετε δίκιο και θέλετε να είστε μόνοι σας.

Ο Ιησούς μιλάει συχνά για την ευγνωμοσύνη στα Μαθήματα Θαυμάτων, τονίζοντας ιδιαίτερα ότι πρέπει να είμαστε ευγνώμονες για όλες τις καταστάσεις που μας κάνουν να νιώθουμε άβολα, γιατί χωρίς αυτές δεν θα γνωρίζαμε ότι υπάρχει κάτι μέσα μας που δεν έχει θεραπευτεί. Έτσι αν είστε αναστατωμένοι για ό,τι συμβαίνει με κάποιον, καταλαβαίνετε τώρα - μέσω της καθοδήγησης του Ιησού - ότι αυτό το άτομο έχει γίνει η οθόνη στην οποία προβάλετε κάποια ενοχή που δεν θέλετε να δείτε στον εαυτό σας κι έτσι την βλέπετε σ' αυτό το άτομο. Η μυστική επιθυμία που κρύβουν οι προβολές μας είναι η εξής:

....Ο κόσμος είναι ο μάρτυρας της κατάστασης του νου σας, η εξωτερική εικόνα μιας εσωτερικής κατάστασης (Κ-21.εισ.1:5).

....Η αντίληψη είναι η εξωτερική εικόνα μιας επιθυμίας, μια εικόνα που θα θέλατε να είναι αληθινή (Κ-24.VII.8:10).

Το να αναγνωρίσεις ότι επιθυμείς η ψευδαίσθηση του αμαρτωλού αδελφού σου να είναι αληθινή, είναι το δώρο που σου προσφέρουν οι σχέσεις σου. Αυτό εννοεί ο Ιησούς λέγοντας ότι ο αδελφός σου είναι ο σωτήρας σου. Όχι επειδή κάνει ή λέει κάτι, αλλά απλώς επειδή η σχέση σου μαζί του σου δίνει την ευκαιρία να κοιτάξεις κάτι μέσα σου που δεν θα κοίταζες πριν.

Ερ: Αν έχω δουλέψει πολύ όσον αφορά στην κρίση μου απέναντι σε κάποιο άτομο και έχω επιτύχει την ειρήνη, όταν επιστρέψω στο εγωϊκό σύστημα σκέψης μου, όλες οι δολοφονικές σκέψεις θα επιστρέψουν;

Απ: Ναι. Το εγώ είναι εκατό τοις εκατό ένα σύστημα σκέψης - δεν ελαττώνεται. Είναι πέρα για πέρα μίσος και δολοφονία και επομένως αν επιστρέψετε στο σύστημα του εγώ, επιστρέψετε στο μίσος και τη δολοφονία. Αυτό που αλλάζει καθώς προοδεύετε όσον αφορά στα Μαθήματα - και δεν υπάρχει αντικειμενικός τρόπος να μετρήσετε την πρόοδο σας - είναι ο χρόνος που ξοδεύετε στο εγώ σας, σε αντίθεση με το χρόνο που περνάτε με το Άγιο Πνεύμα. Όταν βρίσκεστε με το εγώ σας, είναι το εγώ σε πλήρη έκταση. Παρόμοια, όταν είστε με τον Ιησού, εκεί υπάρχει μόνο αγάπη, διότι δεν υπάρχει τίποτα άλλο εκεί. Αυτό που αλλάζει είναι ο χρόνος που επιλέγετε να είστε στην παράνοια - μπορεί να είναι είκοσι τρεις ώρες την ημέρα και το μειώνετε στις είκοσι δύο και τρία τέταρτα. Αστειεύομαι φυσικά - στην πραγματικότητα δεν είναι ποσοτικό - αυτό που αλλάζει είναι ο χρόνος που περνάμε με το μίσος ή την αγάπη.

Έτσι, θα μπορούσατε να έχετε ξεπεράσει ένα μεγάλο κομμάτι του μίσους σας προς κάποιον, ώστε τώρα να βλέπετε αυτό το άτομο ως σύντροφο στο ταξίδι σας, όχι διαφορετικό από εσάς. Όμως, ξαφνικά κάτι σας τρομάζει και πέφτετε πίσω στο εγώ και ξεκινάτε μια μάχη. Αυτό που τώρα μπορεί να είναι διαφορετικό, είναι ότι έχετε επίγνωση ότι απλώς τρομάξατε και ότι η τωρινή σας κατάσταση είναι διαφορετική απ' ότι ήταν πριν. Επομένως, η επίθεση σας μπορεί να μην είναι τόσο έντονη ή η συχνότητα και η διάρκεια να μην είναι τόσο μεγάλη όσο ήταν παλιότερα. Ωστόσο, όταν είστε με το εγώ σας, είστε απόλυτα μέσα σ' αυτό και γίνεστε μοχθηροί, κακοί και γεμάτοι μίσος. Αυτό που θα αλλάξει είναι ότι δεν θα πιστεύετε σε αυτό τόσο έντονα όσο πιστεύατε παλιά. Κάτι λείπει - δεν έχει πια δύναμη, επειδή ένα μέρος σας ξέρει ότι όλο αυτό είναι επινοημένο.

Ερ.: Μπορούν όλες αυτές οι τεχνικές ή έννοιες να εφαρμοστούν στον εαυτό μας όταν είμαστε άρρωστοι;

Απ: Ναι, απολύτως. Πράγματι, αυτό είναι ένα εξαιρετικό πεδίο για να εξασκηθείτε. Μια συνηθισμένη αντίδραση ενός μαθητή των Θαυμάτων όταν αρρωσταίνει είναι να προσπαθεί να αναλύσει την ενοχή, κρίνοντάς την. Θυμηθείτε τη γνωστή πρόταση από το κεφάλαιο 18 όπου ο Ιησούς λέει:

Ακόμα είσαι πεπεισμένος ότι η κατανόησή σου είναι μία πανίσχυρη συνεισφορά στην αλήθεια, και την καθιστά αυτό που είναι (Κ-18.ΙV.7:5).

Ο Ιησούς δεν εκτιμά ιδιαίτερα την ικανότητα σας να κατανοείτε! Το θέμα δεν είναι να προσπαθήσετε να καταλάβετε γιατί είστε άρρωστοι ή τι είναι αυτό που σας συμβαίνει, παρά μόνο να ξέρετε ότι οτιδήποτε συμβαίνει στο σώμα σας ή στη ζωή σας προέρχεται από την ασθένεια της πεποίθησης ότι είστε καλύτερα μόνοι σας χωρίς Εκείνον. Αυτό πρέπει να το ξέρετε, γιατί αυτό είναι που σας διδάσκει εδώ ο Ιησούς. Μόλις καταλάβετε ότι η ασθένειά σας είναι ότι διώξατε τον Ιησού και την αγάπη Του μακριά, θα είναι προφανές ότι η θεραπεία σας έγκειται στο να Τον καλέσετε πάλι πίσω. Είναι πολύ απλό. Είτε κρίνετε τον εαυτό σας ή τους άλλους, είναι η ίδια ασθένεια. Όπως επανειλημμένα λέω, επειδή ο Ιησούς το λέει επανειλημμένα, γι αυτό το λόγο αυτά τα Μαθήματα είναι απλά, όλα τα προβλήματα είναι ίδια, ανεξάρτητα από τη μορφή τους κι έτσι κάθε λύση είναι η ίδια, ανεξάρτητα από τη μορφή της. Επομένως αυτό λειτουργεί για τον εαυτό σας καθώς και για τις αντιλήψεις σας για τους άλλους.

Η Θεραπεία ως αναίρεση του διαχωρισμού

Θέλω να διαβάσω κάτι από το φυλλάδιο «Ψυχοθεραπεία» που βρίσκεται στην ενότητα «Ο Ορισμός της θεραπείας». Το διαβάζω όποτε παραδίδω ένα εργαστήριο πάνω στη ψυχοθεραπεία. Είναι μια αξιοσημείωτη δήλωση για τη θεραπεία, καθώς δεν λέει απολύτως τίποτα για τον ασθενή. Ο Ιησούς μόλις δήλωσε ότι ο τελικός στόχος της ψυχοθεραπείας είναι η συνειδητοποίηση ότι το να μη συγχωρούμε είναι το μόνο πρόβλημα και επομένως η συγχώρεση είναι αυτό που θεραπεύει. Στη συνέχεια ρωτάει πως επιτυγχάνεται αυτός ο στόχος, και απαντά. Αυτό είναι ακόμα ένα σημείο όπου ο Ιησούς μας λέει σε μια πρόταση πως μαθαίνονται τα Μαθήματά του και τι χρειάζεται για να επιτευχθεί ο σκοπός τους. Και τώρα λέει σε όλους τους θεραπευτές, κι αυτό περιλαμβάνει όλους τους ανθρώπους, με ποιον τρόπο φτάνουν σε αυτόν τον τελικό στόχο της συγχώρεσης:

Ο Θεραπευτής βλέπει στον ασθενή όλα όσα ο ίδιος δεν έχει συγχωρήσει στον εαυτό του, και έτσι του δίνεται άλλη μια ευκαιρία να τα κοιτάξει, να τ' ανοίξει για επαναξιολόγηση και να τα συγχωρέσει (Ψυχοθεραπεία-2.VI.6:3).

Έτσι θεραπεύει η ψυχοθεραπεία, έτσι θεραπεύεται μια σχέση, έτσι θεραπεύει ένας δάσκαλος του Θεού. Παρατηρήστε και πάλι ότι ο Ιησούς δεν λέει

απολύτως τίποτα για τον ασθενή: «Ο Θεραπευτής βλέπει στον ασθενή όλα όσα δεν έχει συγχωρήσει ο ίδιος.» Εδώ, βέβαια, υπονοείται ότι επειδή ο θεραπευτής ζήτησε τη βοήθεια του Ιησού, έχει άλλη μια ευκαιρία να δει αυτό που ήταν κρυφά θαμμένο μέσα του, επειδή τώρα το βλέπει σε κάποιον άλλο.

Έτσι, το να εκνευρίζεστε ή να βαριέστε με τον ασθενή σας ή να ανησυχείτε για έναν φίλο που πεθαίνει από καρκίνο ή AIDS ή που μόλις χτύπησε το δάχτυλό του ποδιού του, είναι ένα προειδοποιητικό σημάδι που σας σηματοδοτεί ότι υπάρχει κάτι μέσα σας που δεν έχει επουλωθεί και τώρα έχετε άλλη μια ευκαιρία να το επανεκτιμήσετε και να αξιολογήσετε τις αξίες και τις προτεραιότητές σας. Βλέποντάς το με τη βοήθεια του Ιησού είναι αυτό που κάνει δυνατή τη συγχώρεση. Δεν γίνεται καμία αναφορά περί κρίσης του ασθενούς - δηλαδή, να τον κάνουμε να νιώσει ένοχος. Αντίθετα, γίνεται εκτενής αναφορά για τη θεραπεία του θεραπευτή. Στην πραγματικότητα, ολόκληρο το φυλλάδιο αναφέρεται σε αυτό, διότι μόλις θεραπευτεί ο νους του θεραπευτή, θα επιτρέψει στον αληθινό Θεραπευτή να θεραπεύσει μέσω αυτού.

Ο ρόλος του θεραπευτή δεν είναι να επιδεικνύει εξαιρετική κρίση για κάποιον άλλον, όπως δεν είναι και ο δικός σας να είστε εξαιρετικοί στην ανάλυση των λόγων για τους οποίους κάποιος είναι άρρωστος ή δεν καλυτερεύει. Η δουλειά σας είναι απλώς να συνειδητοποιήσετε ότι το να ανησυχείτε για κάποιον άλλο είναι μια προβολή από κάτι μέσα σας που δεν έχει θεραπευτεί. Μόλις το συνειδητοποιήσετε αυτό, τότε θα έχετε μια ουσιαστική βάση για να ζητήσετε τη βοήθεια του Ιησού, όχι για να δείτε το άλλο άτομο διαφορετικά ή να του πείτε κάποια τρυφερά λόγια, αλλά τη βοήθειά Του για να συγχωρήσετε τον εαυτό σας. Τότε όλα όσα θα λέτε θα είναι τρυφερά κι ευγενικά.

Ως παράδειγμα αυτών των αρχών, θα ήθελα να αναφερθώ σε μια συζήτηση που είχα πριν από πολλά χρόνια με ένα ζευγάρι επαγγελματιών τον David και την Anne, οι οποίοι εργάζονταν σε ένα ψυχιατρείο. Η συζήτηση μας αυτή έγινε κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου μου με θέμα: «Θεραπεύοντας τον μη θεραπευμένο θεραπευτή». Ήθελαν να επανεξετάσουν μαζί μου τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπιζαν τους διοικητικούς υπαλλήλους του νοσοκομείου οι οποίοι κατά τη γνώμη τους έκαναν ένα σοβαρό λάθος στην προσέγγισή τους προς τους ασθενείς. Ο David και η Anne θεώρησαν ότι ήταν μέρος των ευθυνών τους να συμβάλουν στη διόρθωση αυτής της διοικητικής κατάστασης.

Στόχος της διοίκησης ήταν να βγάλει χρήματα και όχι να βοηθήσει τους ανθρώπους, πράγμα που δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει κανέναν· κι αυτό περιελάμβανε ανομολόγητες πολιτικές, όπως η παραμονή των ασθενών στο νοσοκομείο περισσότερο απ' ό,τι ήταν αναγκαίο, επειδή η ασφάλειά τους δεν είχε ακόμη λήξει. Αυτός ήταν ένας αρκετά συνηθισμένος τρόπος για να βγάλουν χρήματα τα νοσοκομεία. Και πάλι, κάτι τέτοιο δεν αποτελεί έκπληξη. Ξεκάθαρα, σε επίπεδο μορφής αυτό δεν είναι χρήσιμο και εξίσου ξεκάθαρα, σε επίπεδο μορφής η στάση του David και της Anne ήταν μια προσπάθεια να είναι

χρήσιμοι, επειδή η πρόθεσή τους ήταν να βοηθήσουν τους ασθενείς τους. Υπήρχε όμως ένα σφάλμα - ένα σοβαρό σφάλμα - στα επιχειρήματά τους και θα ήθελα να μιλήσω γι' αυτό.

Και πάλι, επιφανειακά (στο επίπεδο της μορφής) φαινόταν ότι κάνουν το σωστό. Κάτω από την επιφάνεια όμως, έγινε εξίσου σαφές, ότι κάτι άλλο συνέβαινε: στην πραγματικότητα ήθελαν να σκοτώσουν τη διοίκηση! Αυτό είναι μια μικρή υπερβολή, αλλά το περιεχόμενο είναι εκεί, ακόμα κι αν η μορφή είναι συγκαλυμμένη. Αυτό, παρεμπιπτόντως είναι ένα από τα σημάδια ενός μη θεραπευμένου θεραπευτή: η πίστη του ότι η μορφή είναι σημαντική. Το λάθος του David και της Anne ήταν ότι ξέχασαν τον λόγο για τον οποίο βρίσκονταν στο νοσοκομείο· ότι δεν ήταν εκεί για να θεραπεύσουν τους ασθενείς για τους οποίους ήταν υπεύθυνοι. Ο λόγος που εργάζονταν στο νοσοκομείο ήταν να θεραπεύσουν τη διοίκηση. Απλά θα το χειρίζονταν με λάθος τρόπο. Όταν εξετάζεται στο επίπεδο του περιεχομένου, η θεραπεία είναι σύνδεση. Ο David και η Anne είχαν αντιληφθεί το έργο τους ως σύνδεση με τους ασθενείς, αλλά ως φτωχά θύματα που χρειάζονταν απεγνωσμένα τη βοήθειά τους. Αυτοί οι ασθενείς δεν ήταν μόνο θύματα των περιστάσεών τους, αλλά και θύματα των διοικητικών στελεχών του νοσοκομείου, οι οποίοι πλέον θεωρούνταν οι «κακοί», σε αντίθεση με τους «καλούς»: δηλαδή, τον David και την Anne, καθώς και όλους όσους νοιάζονταν για αυτούς.

Αυτό που ο David και η Anne ξέχασαν, αυτό που όλοι μας ξεχνάμε, είναι ότι ο σκοπός μας είναι η σύνδεση. Η σύνδεση όμως δεν γίνεται ποτέ στο επίπεδο των μορφών αλλά μόνο στο επίπεδο του περιεχομένου. Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορούμε να ενωθούμε με ένα άτομο ή μια ομάδα όταν συμμαχούμε ενάντια σε κάποιον άλλον. Το να συμμαχείς με κάποιον εναντίον κάποιου άλλου είναι ο ιδανικός τρόπος για να δίνεις την εντύπωση ότι προσπαθείς να συμβάλλεις στην θεραπεία, ενώ στην πραγματικότητα κάνεις ακριβώς το αντίθετο. Αυτό ακριβώς είναι που αναφέρεται στο φυλλάδιο «Το τραγούδι της προσευχής» ως «Το θεραπεύω-για-να-διαχωρίσω» (Τραγ. Προσευχής-3.III.2:1): Εγώ είμαι ο Θεραπευτής και έχω κάτι που εσύ δεν έχεις· βλέπω εσένα κι εμένα ως διαχωρισμένους, αλλά παρόλα αυτά προσπαθώ να σε βοηθήσω. Με αυτή την έννοια, οι θεραπευτές αυτοί πιστεύουν τελικά ότι είναι θεοί με τη δύναμη και τη γνώση να προσφέρουν θεραπεία όταν κι όπου επιλέγουν, ξεχνώντας ότι

Ο Θεός δεν γνωρίζει τον διαχωρισμό. Αυτό που Αυτός γνωρίζει είναι μόνο ότι έχει έναν Υιό. (Ψυχοθεραπεία-2.VII.1:11-12).

Και ο καθένας που εμπλέκονταν σ' αυτήν την κατάσταση του David και της Anne - διοίκηση, προσωπικό, ασθενείς - είναι μέρος του ενός Υιού του Θεού. Αποκλείοντας έναν, τους αποκλείεις όλους, αφού ο Υιός του Θεού δεν μπορεί να διαιρεθεί και παραμένει όπως ο Θεός τον δημιούργησε.

Έτσι, ο David και η Anne προσπάθησαν να θεραπεύσουν συνδεόμενοι με την ομάδα των ασθενών, αλλά διαχωρίστηκαν από την διοίκηση μέσω της κρίσης τους. Έτσι δεν μπορούσε να επιτευχθεί η θεραπεία. Αυτό που έκαναν ήταν να χωρίσουν την αντίληψή τους όσον αφορά στην Υιότητα σε καλούς ενάντια σε κακούς. Κι αυτό συνέβη επειδή έπεσαν στην παγίδα, όπως κάνουμε όλοι, να μπερδέψουν τη μορφή με το περιεχόμενο. Ένιωσαν ότι η δουλειά τους ήταν να κάνουν αυτό για το οποίο είχαν εκπαιδευτεί να κάνουν, να θεραπεύουν τους ψυχικά ασθενείς. Δεν ήταν όμως αυτό που ο Ιησούς τους είχε αναθέσει. Αυτό που αυτοί έκαναν ήταν αυτό που πληρώνονταν από τον κόσμο να κάνουν· ο Ιησούς όμως ήθελε οι ίδιοι να θεραπεύσουν το νου τους από το διαχωρισμό.

Μόλις αυτό γίνει αποδεκτό ως ο σκοπός και ο μόνος στόχος και λειτουργία, γίνεται σαφές ότι αν εμπλέκεσαι σε έναν αγώνα που σε φέρνει αντιμέτωπο με κάποιον άλλο - όπου η δική σου άποψη, που διαφέρει από μια άλλη άποψη, αποκτά πρωταρχική σημασία - το μόνο που κάνεις είναι να συνεχίζεις να δημιουργείς διχασμό και διαχωρισμό. Κι αυτό σημαίνει ότι κάνεις ακριβώς το αντίθετο από αυτό που στην πραγματικότητα θέλεις να κάνεις. Και τότε, όχι μόνον δεν μπορείς να είσαι ένα μέσο θεραπείας για κάποιο άλλο άτομο έξω από σένα, δεν μπορείς να θεραπεύσεις ούτε τον εαυτό σου.

Αυτό ισχύει για όλους, είτε αμείβεστε ως λειτουργός ψυχικής υγείας, με την μία ή την άλλη μορφή, είτε απλά βοηθάτε κάποιους άλλους. Αυτό λειτουργεί με οτιδήποτε ασχολείστε. Όταν πιστεύετε ότι αυτό που είναι σημαντικό είναι το έργο - το οποίο υπονοεί ότι, εσείς γνωρίζετε καλύτερα από κάποιον άλλο - αυτό είναι ένα άλλο σαφές σημάδι ότι το εγώ είναι καθοδηγητής σας. Τώρα σε κάποιο επίπεδο μπορεί να αισθάνεστε ότι γνωρίζετε καλύτερα, όπως για παράδειγμα, αν κάποιος σας πει ότι δύο συν δύο ισούται με πέντε, εσείς θα πείτε όχι δύο συν δύο ισούται με τέσσερα. Υπάρχει ένα μέρος του εαυτού που γνωρίζει ότι αυτό είναι αλήθεια, όμως δεν του δίνεις μεγάλη αξία. Αυτό είναι το θέμα. Όπως έχω πει πολλές φορές, τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν μας διδάσκουν να αρνούμαστε το γεγονός ότι υπάρχουν διαφορές. Μας διδάσκουν να μη δίνουμε μεγάλη σημασία σε αυτές.

Και έτσι, ο David και η Anne, σαφώς θα έβρισκαν και θα έλεγαν σε πλήθος άλλων, που χωρίς αμφιβολία θα συμφωνούσαν μαζί τους ότι έχουν δίκιο, ότι το πιο στοργικό πράγμα που πρέπει να γίνει, είναι να δοθεί εξιτήριο σε έναν ασθενή που είναι έτοιμος να επιστρέψει στο σπίτι του, χωρίς να αποτελεί παράγοντα η ιατρική του ασφάλιση. Όμως, αυτή η στάση είναι λάθος, διότι αυτό που κάνουν στην πραγματικότητα είναι να διαχωρίζουν τον εαυτό τους από τη διοίκηση. Στην ενότητα με τίτλο «Η διόρθωση του λάθους» ο Ιησούς λέει ότι ο Υιός του Θεού δεν κάνει ποτέ λάθος - μπορεί το εγώ του να κάνει λάθος. Όμως η αποστολή σου είναι παρόλα αυτά να του πεις ότι είναι ορθός (Κ-9.III.2). Φυσικά αυτό δεν ισχύει πάντα στο επίπεδο της μορφής. Δεν βοηθάει να πεις σε έναν μαθητή της τρίτης τάξης ότι δύο συν δύο ισούται με πέντε. Αυτό δεν θα τον βοηθήσει να λειτουργήσει μέσα στον κόσμο. Υπάρχει τρόπος να του πεις

ότι δύο συν δύο ισούνται με τέσσερα δίχως να του πεις ότι είναι λάθος ως άτομο. Δεν είναι ανάγκη να επιτεθείτε. Προτού διορθώσετε το λάθος κάποιου, σιγουρευτείτε ότι ο νους σας είναι ενωμένος με το νου αυτού του ατόμου.

Έτσι, και πάλι, το καθήκον του David και της Anne ήταν να ενωθούν πρώτα με την διοίκηση. Αν δεν το κάνουν δεν πρόκειται να βοηθήσουν κανέναν στο νοσοκομείο. Αλλά, θα συνεχίσουν να διαχωρίζονται και να διαχωρίζονται και να διαχωρίζονται. Το θέμα δεν είναι τι κάνουν ο David και η Anne (επίπεδο μορφής). Το θέμα είναι ότι μέσα τους (επίπεδο περιεχομένου) δεν τρέφουν παράπονα και δεν συνεργάζονται με μια ομάδα στρεφόμενοι ενάντια κάποιας άλλης. Να θυμάστε ότι όσοι βρίσκονται σε αυτόν τον κόσμο, αυτομάτως είναι λάθος, και έτσι, το να πάρουμε θέση είναι σαν να λέμε ότι κάποιες ομάδες είναι πιο λάθος από κάποιες άλλες, ότι υπάρχει ιεράρχηση στις ψευδαισθήσεις. Λειτουργώντας έτσι κάνουμε λάθος και πάλι. Όλοι είμαστε λάθος με τον ίδιο τρόπο και όλοι είμαστε σωστοί με τον ίδιο τρόπο.

Επομένως, αν συνειδητοποιήσετε ότι ψάχνετε να ξεκινήσετε έναν καυγά - να πολώσετε μια κατάσταση - συνειδητοποιήστε ότι το κάνετε για να κρατηθείτε μακριά από την αγάπη του Θεού. Και στη συνέχεια αναρωτηθείτε αν αυτό είναι που θέλετε πραγματικά. Η απάντηση είναι προφανής. Αν θέλετε σοβαρά να ενωθείτε με την αγάπη του Θεού και να νοιώσετε αυτή την ειρηνική παρουσία, ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό είναι να ενωθείτε με τους ανθρώπους που έχετε μετατρέψει σε εχθρούς. Συνειδητοποιήστε ότι τους απομακρύνετε και αυτός είναι ένας τρόπος να απομακρύνετε το Θεό και ότι δεν θέλετε πια να λειτουργείτε με αυτόν τον τρόπο. Σε αυτό το σημείο θα ήταν πολύ πιο δύσκολο να δικαιολογήσει κανείς τον θυμό του. Αυτό που πραγματικά είναι σημαντικό και απαραίτητο είναι να ξανασκεφτείτε το λόγο για τον οποίο βρίσκεστε εδώ, το σκοπό της ζωής σας, είτε εργάζεστε σε ένα νοσοκομείο, είτε στη General Motors, αυτό δεν έχει σημασία. Αυτό που χρειάζεται είναι μια πλήρης επανεξέταση, μια νέα εμπειρία και μια αναδιάρθρωση του λόγου για τον οποίο βρίσκεσαι εδώ. Βρίσκεστε εδώ για να αναιρέσετε τις σκέψεις του διαχωρισμού μέσα στο νου σας και να απελευθερώσετε τις κρίσεις σας και η μορφή δεν έχει σημασία. Αν θέλετε να βοηθήσετε, τότε πρέπει να βιώσετε μια αίσθηση ενότητας και όχι διαμάχης. Αυτό είναι που κρύβεται πίσω από αυτές τις πολύ σημαντικές φράσεις στο κείμενο: «Μην εμπιστεύεσαι τις καλές προθέσεις σου. Δεν είναι αρκετές.» (Κ-18.IV.2:1-2).

3. Όταν είσαι δάσκαλος της καλοσύνης

Επιστρέφουμε τώρα στην υπο-ενότητα που ονομάζεται «Η Λειτουργία του Δασκάλου του Θεού» (Εγχ. Δασκ.-5.III), η οποία επικεντρώνεται στη λειτουργία των προχωρημένων δασκάλων του Θεού, εκείνων που έχουν ήδη προχωρήσει αρκετά στο μονοπάτι ώστε, όπως ο Ιησούς να εκπροσωπούν την εξιλέωση στους άλλους με ευγένεια. Οι δύο προηγούμενες ενότητες αυτού του κεφαλαίου αφορούσαν στην αναγνώρισή μας ότι, η ασθένεια δεν είναι στο σώμα αλλά στο νου. Τώρα ο Ιησούς θέτει ην ερώτηση:

(Εγχ. Δασκ.-5.III.1:1) Εάν ο ασθενής πρέπει ν' αλλάξει σκεπτικό προκειμένου να θεραπευτεί, τι κάνει ο δάσκαλος του Θεού;

Για το σκοπό της συζήτησής μας, θα θεωρούμε ως δάσκαλο του Θεού οποιονδήποτε βρίσκεται κοντά σε κάποιον που είναι άρρωστος, στεναχωρημένος ή αντιμετωπίζει προβλήματα.

(1:2-3): Μπορεί αυτός ν' αλλάξει το σκεπτικό του ασθενούς; Σίγουρα όχι.

Η δουλειά σας δεν είναι να πείσετε τους άλλους ότι η ασθένειά τους είναι μία άμυνα ενάντια στην αλήθεια, ούτε να αλλάξετε το νου των ανθρώπων, ώστε να καταλάβουν ότι ο κόσμος είναι ένα όνειρο και αυτοί είναι ονειρευτές που ονειρεύονται την ασθένεια, το θυμό και το θάνατο.

(1:4-13) Για όσους είναι ήδη πρόθυμοι ν' αλλάξουν σκεπτικό, αυτός δεν έχει καμία λειτουργία πέρα από το να χαρεί μαζί τους, γιατί έχουν γίνει δάσκαλοι του Θεού μαζί μ' αυτόν. Έχει όμως μία πιο ειδική λειτουργία για εκείνους που δεν κατανοούν τι είναι η θεραπεία. Αυτοί οι ασθενείς δεν συνειδητοποιούν ότι έχουν επιλέξει την αρρώστια. Αντίθετα, πιστεύουν ότι η αρρώστια επέλεξε εκείνους. Ούτε είναι ανοιχτόμυαλοι σ' αυτό το θέμα. Το σώμα τους λέει τι να κάνουν και αυτοί υπακούουν. Δεν έχουν ιδέα πόσο παρανοϊκή είναι αυτή η ιδέα. Εάν το υποπτεύονταν καν, θα θεραπεύονταν. Όμως δεν υποπτεύονται τίποτα. Γι αυτούς ο διαχωρισμός είναι πολύ πραγματικός.

Μπορεί να είμαστε πολύ καλοί γνώστες της θεωρίας - ότι δεν είμαι ποτέ παραγμένος για τον λόγο που νομίζω, για παράδειγμα (Ασκ-MI.5) - ο Ιησούς όμως μας λέει ότι η λειτουργία μας δεν είναι να αλλάξουμε τα μυαλά των ανθρώπων, δεν προσπαθούμε να τους πείσουμε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ένα καλύτερο πνευματικό μονοπάτι από αυτό που οι ίδιοι ακολουθούν. Ομοίως, αν είναι μαθητές των Θαυμάτων, δεν προσπαθούμε να τους υπενθυμίσουμε τι έχουν ξεχάσει. Ο δικός μας σκοπός είναι αυτός:

(2:1) Σε αυτούς (που είναι ασθενείς) οι δάσκαλοι του Θεού έρχονται για ν' αντιπροσωπεύσουν μία άλλη επιλογή, την οποία αυτοί έχουν ξεχάσει.

Η μόνη σας λειτουργία είναι να θυμίζετε στους άλλους ότι και εκείνοι μπορούν να κάνουν την ίδια επιλογή που κάνατε και εσείς - και αυτό μπορεί να γίνει όχι απαραίτητα με τα λόγια, αλλά μέσω της αγάπης και της ειρήνης που τους δείχνετε.

(2:2-3) Η απλή παρουσία ενός δασκάλου του Θεού είναι μία υπενθύμιση. Οι σκέψεις του ζητούν το δικαίωμα ν' αμφισβητηθεί αυτό που ο ασθενής έχει δεχτεί ως αλήθεια.

Ο ασθενής - πραγματικά όλοι μας - έχει αποδεχτεί το σύστημα σκέψης του εγώ ως αληθινό. Για μας η ατομικότητα δεν είναι μόνο μια αξία, αλλά μια δεδομένη πραγματικότητα. Από την ατομικότητα προέρχονται η αμαρτία, η ενοχή και ο φόβος και ο προσωπικός και συλλογικός μας κόσμος. Τα αποδεχόμαστε όλα αυτά ως αληθινά, επειδή έχουμε ξεχάσει την καταγωγή μας. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι είμαστε εδώ σαν σώματα φορτωμένα με μια φαινομενικά ατελείωτη σειρά προβλημάτων. Ποτέ δεν αμφισβητούμε την βασική προϋπόθεση πάνω στην οποία στηρίζεται η ύπαρξή μας, δηλαδή ότι αυτός ο κόσμος είναι αληθινός.

Όταν βρίσκεστε στην παρουσία εκείνων που ο νους τους έχει θεραπευτεί θα σας πουν, αν και χωρίς λόγια: «Την επιλογή που έκανα εγώ, μπορείς και εσύ να την κάνεις, επειδή ο νους μας είναι ένας». Για να επαναλάβω αυτή τη σημαντική προειδοποίηση, τις περισσότερες φορές ποτέ πραγματικά δεν θα χρησιμοποιούσατε αυτές τις λέξεις. Η παρουσία της Αγάπης η οποία βρίσκεται πέρα από το εγωικό σύστημα σκέψης, είναι αυτή που διδάσκει - όχι μέσα από τις λέξεις που χρησιμοποιείς, αλλά μέσω του διδασκάλου που έχεις επιλέξει μέσα στο νου σου. Διδάσκεις μέσα από την παρουσία που υπάρχει μέσα σου. Τι είναι αυτό που διδάσκεις δεν έχει σημασία. Θα μπορούσες να διδάσκεις τα Μαθήματα Θαυμάτων και να έχεις κατανοήσει σωστά κάθε θεολογικό σημείο, όμως αν στην καρδιά σου δεν υπάρχει αγάπη, τότε δεν διδάσκεις Μαθήματα Θαυμάτων. Πριν αρχίσεις να διδάσκεις χρησιμοποιώντας λέξεις, βεβαιώσου ότι αυτός που διδάσκει μέσα από εσένα είναι ο Διδάσκαλός σου. Όπως ο Ιησούς αναφέρει στην αρχή του εγχειριδίου, όλοι διδάσκουν όλη την ώρα (Εγχ. Δασκ.-Εισ.1-2), και διδάσκουμε είτε έχουμε ως διδάσκαλο το εγώ, είτε το Άγιο Πνεύμα. Όταν δεν είσαι καλός - όταν δηλαδή είσαι επικριτικός ή προσπαθείς να αλλάξεις το νου ή τη ζωή κάποιου - τότε λειτουργείς μέσα από το εγώ. Η αλλαγή είναι καλή για το εγώ. Αυτό είναι που μας έφερε εδώ. Από την άλλη, η αλλαγή γίνεται ένα τεράστιο σύμβολο ενοχής και ανησυχίας για τον ίδιο ακριβώς λόγο: η αλλαγή είναι που με έφερε εδώ. Το εγώ θα σας τουμπάρει και με τους δύο τρόπους. Όμως, αυτό που το εγώ δεν θέλει να κάνετε είναι να αλλάξετε το νου σας!

Πολλοί στέκονται ως φρουροί των ιδεών τους επειδή θέλουν να προστατέψουν τα συστήματα σκέψης τους ως έχουν, και η μάθηση σημαίνει αλλαγή. Η αλλαγή πάντα φοβίζει τους διαχωρισμένους, γιατί

δεν μπορούν να την εκλάβουν ως ένα βήμα προς την θεραπεία του διαχωρισμού. Πάντα την αντιλαμβάνονται ως ένα ακόμα βήμα βαθύτερα στον διαχωρισμό, επειδή ο διαχωρισμός ήταν η πρώτη τους εμπειρία αλλαγής. Πιστεύεις πως, εάν δεν επιτρέψεις καμία αλλαγή να εισέλθει στο εγώ σου, θα βρεις ειρήνη (Κ-4.1.2:1-4).

(2:4-6) Ως αγγελιοφόροι του Θεού, οι δάσκαλοι Του είναι τα σύμβολα της σωτηρίας. Ζητούν συγχώρεση από τον ασθενή για το Υιό του Θεού στο όνομά Του. Υποστηρίζουν την εναλλακτική λύση.

Η εναλλακτική λύση είναι το Άγιο Πνεύμα - η αφηρημένη, μη συγκεκριμένη παρουσία της αγάπης, η εξιλέωση, η ανάμνηση του Θεού στο νου μας. Ίσως θυμάστε αυτό που είπε ο Ιησούς ότι η αρχή της εξιλέωσης ίσχυε από την αρχή, αλλά χρειαζόταν μια πράξη για να τεθεί το σχέδιο σε εφαρμογή, η οποία καθιέρωσε τον Ιησού ως ηγέτη του (Κ-2.II.4:2-5), (Αποσαφ. Όρων-6.2:4). Αυτό εννοείται μεταφορικά, καθώς ένας αόριστος Θεός δεν μπορεί να έχει συγκεκριμένο σχέδιο για έναν συγκεκριμένο ηγέτη. Επειδή όμως πιστεύουμε ότι είμαστε συγκεκριμένοι, χρειαζόμαστε κάτι συγκεκριμένο, το οποίο θα συμβολίζει για μας την αφηρημένη αγάπη μέσα στο νου μας. Το συγκεκριμένο σχέδιο της εξιλέωσης με τον Ιησού ως συγκεκριμένο ηγέτη και Διδάσκαλο, είναι η διόρθωση όσον αφορά στο συγκεκριμένο σχέδιο του εγώ, του διαχωρισμού, της ενοχής και της επίθεσης:

Η πλήρης αφαίρεση είναι η φυσική κατάσταση του νου. Όμως, ένα μέρος του είναι τώρα αφύσικο. Δεν βλέπει τα πάντα ως ένα. Αντίθετα, βλέπει κομμάτια του συνόλου, γιατί μόνο έτσι θα μπορούσε να έχει εφεύρει τον μερικό κόσμο που βλέπεις. Ο σκοπός όλης της όρασης είναι να σου δείξει αυτό που εσύ θέλεις να βλέπεις. Όλη η ακοή φέρνει στο νου σου τους ήχους που αυτός θέλει να ακούσει.

Έτσι φτιάχτηκαν τα ειδικά χαρακτηριστικά. Και τώρα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τα ειδικά χαρακτηριστικά κατά την εξάσκηση (Ασκ-ΜΙ.161.2:1-3:2).

Ο Ιησούς λοιπόν, είναι συγκεκριμένη έκφραση αυτής της αφηρημένης αγάπης, όπως και τα Μαθήματά Του. Από τη στιγμή που είναι η εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος, ζητά από εμάς να είμαστε και εμείς η δική του εκδήλωση στον κόσμο (Αποσαφ. Όρων-6.1:1,5:1-4). Μας ζητείται μέσα από τα Μαθήματα να είμαστε η συγκεκριμένη έκφραση αυτής της αφηρημένης αγάπης, και ίσως θυμηθείτε αυτή τη θαυμασία φράση του κειμένου όπου ο Ιησούς λέει «Μην διδάξεις ότι πέθανα μάταια. Αντίθετα δίδαξε ότι δεν πέθανα, δείχνοντας ότι ζω μέσα σου» (Κ-11.VI.7:3-4). Ο τρόπος με τον οποίο διδάσκουμε την αλήθεια της αρχής της ανάστασης δεν έχει καμία σχέση με το σώμα του Ιησού. Η ανάσταση λαμβάνει χώρα μέσα στο νου όταν αφυπνιζόμαστε από το όνειρο του θανάτου,

που σημαίνει ότι ο Ιησούς δεν πέθανε. Στην πραγματικότητα κανείς δεν μπορεί να πεθάνει γιατί κανείς δεν έχει ζήσει. Δεν υπάρχει ζωή μέσα στο όνειρο.

Γι αυτό το λόγο ο Ιησούς μας λέει ότι διδάσκουμε την ανάστασή Του όχι μέσα από δηλώσεις ή κατέχοντας την μεταφυσική των Μαθημάτων Θαυμάτων, αλλά αποδεικνύοντας ότι ζει μέσα σας. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι η Αγάπη Του είναι η κινητήριος δύναμή μας, ο οδηγός και η έμπνευσή μας, και ακτινοβολεί μέσα από εμάς. Με αυτόν τον τρόπο διδάσκεται η αλήθεια των Μαθημάτων Του. Θα το ξαναπώ άλλη μια φορά, αν δεν είστε καλοσυνάτοι με κάποιον, λέτε σε αυτόν τον άνθρωπο ότι ο Ιησούς είναι νεκρός - και αν είναι ζωντανός σίγουρα δεν είναι ζωντανός μέσα σας. Και αν δεν είναι ζωντανός μέσα σας, δεν μπορεί να είναι ζωντανός σε κανέναν άλλον - είμαστε μία ενιαιότητα.

Είναι η καλοσύνη σου αυτή που διδάσκει πολύ, πολύ καλύτερα από οποιαδήποτε γνώση των περιπλοκών του συστήματος σκέψης του εγώ. Η καλοσύνη είναι αυτή που θεραπεύει. Να θυμάστε ότι η ασθένεια είναι διαχωρισμός και δεν έχει καμία σχέση με το σώμα. Μην προσπαθείτε να κρίνετε την κατάσταση του νου των άλλων μέσω της κατάστασης στην οποία βρίσκονται τα σώματά τους, διότι δεν έχετε τον τρόπο να κατανοήσετε το ρόλο του σώματος αυτού του ανθρώπου στο συνολικό σχέδιο της εξιλέωσής του. Όπως είδαμε και στο προηγούμενο κεφάλαιο μόνο αυτός που έχει ξεπεράσει το χώρο και το χρόνο και έχει τον έλεγχο ολόκληρου του ολογράμματος, μπορεί να δει με ποιο τρόπο όλα ταιριάζουν μεταξύ τους. Δεν υπάρχει περίπτωση κάποιος εδώ να το ξέρει αυτό. Έτσι, τη στιγμή που προσπαθείτε να αξιολογήσετε κάποιον σύμφωνα με την κατάσταση του σώματός του, ή σύμφωνα με όσα λέει ή κάνει ή όσα δεν λέει και δεν κάνει, γίνεστε εσείς οι ασθενείς. Η ασθένεια δεν είναι υπόθεση του σώματος. Είναι υπόθεση του νου που πιστεύει στον διαχωρισμό, που πιστεύει όχι μόνο στην επίκριση, αλλά και ότι και αυτή είναι σωστή. Όπως διαβάζουμε:

Το θαύμα είναι άχρηστο εάν μάθεις μόνο ότι το σώμα μπορεί να θεραπευτεί, γιατί δεν είναι αυτό το μάθημα που στάλθηκε να διδάξει. Το μάθημα είναι ότι ο νους ήταν άρρωστος που σκέφτηκε ότι το σώμα μπορούσε να αρρωστήσει, προβάλλοντας προς τα έξω την ενοχή του δεν προκάλεσε τίποτα και δεν υπήρξε κανένα αποτέλεσμα (Κ-28.ΙΙ.11:6-7).

Αρνούμενοι την εμπειρία κάποιου όσον αφορά σε ένα σωματικό ή ψυχολογικό πρόβλημά του, αρνούμαστε τη μόνη ελπίδα για αλλαγή - τη δύναμη του νου τους. Το σώμα που ασθενεί είναι το παράθυρο που ανοίγει στο νου του ασθενή προσφέροντάς του την ευκαιρία να επιλέξει ξανά. Η καλοσύνη διευκολύνει αυτή την επιλογή, η επίκριση την αποτρέπει.

Είναι σημαντικό να ξεκαθαρίσουμε τι είναι αυτό που διδάσκει ο Ιησούς. Δεν μας λέει απλά μόνο ότι δεν πρέπει να κρίνουμε· θέλει να καταλάβουμε πραγματικά ότι η επίκριση είναι αδύνατη, επειδή δεν έχουμε κανένα μέσο για να κρίνουμε

σωστά. Αντ' αυτού, θέλει να γίνουμε το σύμβολο εναλλακτικών λύσεων, έχοντας μέσα μας αγάπη και ειρήνη. Αν υπάρχει αγάπη μέσα μας οι άλλοι θα το νιώσουν, είτε την αποδεχτούν συνειδητά, είτε όχι. Πότε θα αποφασίσουν να την αποδεχτούν εξαρτάται μόνον από εκείνους. Θυμηθείτε εκείνο το όμορφο απόσπασμα στην αρχή του κειμένου όπου ο Ιησούς λέει:

Έχω διαφυλάξει όλες τις καλοσύνες σου και κάθε σκέψη αγάπης που έκανες ποτέ. Τις έχω εξαγνίσει από τα σφάλματα που έκρυβαν το φως τους και τις φύλαξα για εσένα μέσα στην δική τους τέλεια ακτινοβολία. Αυτές είναι πέρα από καταστροφή και πέρα από ενοχή. Ήρθαν από το Άγιο Πνεύμα μέσα σου και γνωρίζουμε πως ό,τι ο Θεός δημιουργεί είναι αιώνιο (Κ-5.IV.8:3-6).

Είναι η αγάπη σας αυτή που λέει στο άλλο άτομο: «Υπάρχει ένας άλλος τρόπος. Υπάρχει κάτι άλλο μέσα σου.» Από τη στιγμή που θα ταυτιστούμε με αυτό το άλλο, όλα όσα λέμε ή κάνουμε θα προέρχονται από αυτή την αγάπη. Ακόμη και όταν απλώς διαβάζουμε κάτι από τον τηλεφωνικό κατάλογο, δεν θα έχει καμία διαφορά. Δεν είναι η μορφή, αλλά το περιεχόμενο αυτό που έχει σημασία, όπως αναφέρει ο Ιησούς παρακάτω:

(2:7) Με το λόγο του Θεού στο νου τους έρχονται με ευλογία, όχι για να θεραπεύσουν τους ασθενείς, αλλά να τους υπενθυμίσουν για το φάρμακο που ο Θεός τους έχει ήδη δώσει.

Στα Μαθήματα Θαυμάτων ο λόγος του Θεού σχετίζεται σχεδόν πάντα με την εξιλέωση: συγχώρεση, το Άγιο Πνεύμα - οτιδήποτε εκφράζει τη διόρθωση του συστήματος σκέψης του εγώ. Όταν ενωνόμαστε με τον Ιησού σε μια άγια στιγμή, γινόμαστε ένα με εκείνον. Και όμως, μας λέει στο κείμενο, αυτός είναι η εξιλέωση, διότι αυτός αντιπροσωπεύει το γεγονός ότι ο διαχωρισμός από το Θεό δεν έγινε ποτέ (Κ-1.III.1:1, Κ-8V).

Όταν προσπαθείτε να θεραπεύσετε τους ασθενείς, κάνετε την εξωτερική ασθένεια αληθινή, πράγμα που σημαίνει ότι σας διαφεύγει η πραγματική ασθένεια μέσα στο νου - ότι έχουμε κάνει λάθος επιλογή. Ευρισκόμενος μέσα στην άγια στιγμή, σας λέω με όλη μου την αγάπη και την ειρήνη «Υπάρχει μια άλλη επιλογή. Υπάρχει ένα γιατρικό στο νου σας που θα σας θυμίσει την αγάπη του Θεού και ότι δεν έχετε διαχωριστεί από Αυτόν». Και πάλι, οτιδήποτε κάνει ή λέει το σώμα μου είναι άσχετο. Θα κάνει και θα πει οτιδήποτε είναι βοηθητικό: μια καλοσυνάτη κουβέντα ή χειρονομία, ιατρική ή ψυχολογική παρέμβαση, μια σοφή συμβουλή.

(2:8-9) Δεν είναι τα χέρια σας που θεραπεύουν Δεν είναι η φωνή σας που προφέρει το λόγο του Θεού.

Είναι η αγάπη και η ειρήνη που βρίσκονται μέσα στο νου σας που προφέρουν το λόγο του Θεού, πράγμα που δεν έχει καμία σχέση με τα λόγια που βγαίνουν

από το στόμα σας ή τη χρησιμότητα του σώματός σας. Φυσικά, αν το να βάλεις τα χέρια σου πάνω σε κάποιον (η μέθοδος της εναπόθεσης των χεριών) είναι ένας τρόπος να εκφράσεις την αγάπη του Θεού σε κάποιον που είναι δεκτικός σε κάτι τέτοιο, τότε κάντο. Μην ξεγελιέσαι όμως πιστεύοντας ότι αυτό θεραπεύει. Ομοίως, το να πεις μια προσευχή με κάποιον πιστεύοντας ότι αυτό βοηθάει, κάντο. Και πάλι, μην κάνεις το λάθος πιστεύοντας ότι η προσευχή είναι αυτό που θεραπεύει.

Ο Γιούνγκ αφηγήθηκε μια ιστορία για τον εαυτό του, τότε που τα πρώτα χρόνια δούλευε σε ένα ψυχιατρείο. Υπήρχε μια γυναίκα με την οποία η μέθοδος θεραπείας του δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Ήταν πολύ κλεισμένη στον εαυτό της και απλά καθόταν στο δωμάτιό της - ήταν μάλλον ένα κελί - και τίποτα από όσα μπορούσε αυτός ο λαμπρός ψυχίατρος να της πει δεν μπορούσε να την βοηθήσει. Τελικά μέσα στην ταπεινότητά του κάποια μέρα της είπε «Ξέρεις; Τίποτα από όσα κάνω δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Τι θα πρότεινες εσύ; Και εκείνη απάντησε «διάβασέ μου την Αγία Γραφή». Και αυτό έκανε. Πολύ σύντομα μετά από αυτό η γυναίκα πήρε εξιτήριο από το ψυχιατρείο.

Ο Γιούνγκ ανέφερε αυτή την ιστορία ως παράδειγμα για το γεγονός ότι ένας ψυχίατρος δεν ξέρει τίποτα. Ήξερε όμως να κάνει αυτό που η γυναίκα είπε ότι θα την βοηθούσε. Και η γυναίκα είχε δίκιο. Δεν ήταν τα λόγια της Βίβλου που την θεράπευσαν· και ειδικά ο Γιούνγκ δεν πίστευε όσα διάβαζε. Αυτό όμως που έκανε ήταν να εκφράζει αγάπη και βοήθεια με τον μόνο τρόπο που η γυναίκα μπορούσε να αποδεχτεί· έναν τρόπο που ήταν το μόνο πράγμα που μπορούσε να κάνει εκείνη τη στιγμή, επειδή οτιδήποτε άλλο πίστευε ότι μπορούσε να βοηθήσει δεν είχε κανένα αποτέλεσμα. Η ευγενική του στάση σε πνευματικό επίπεδο εκφράστηκε με το να διαβάσει τη Βίβλο σε μια γυναίκα που πίστευε σε αυτήν.

Κατά τον ίδιο τρόπο ένας άνδρας από μία ομάδα μελέτης που συντόνιζα ανέφερε την δική του εμπειρία με κάποιον φίλο του που ήταν ετοιμοθάνατος:

«Μου ζήτησε να προσευχηθώ μαζί του. Ήταν πολύ δύσκολο, με την έννοια ότι ήθελα να είμαι ειλικρινής με αυτά που έλεγα και έκανα μαζί του. Πράγματι, ήθελα να προσευχηθώ για κάποιο θαύμα που θα τον θεράπευε, και αυτός προσευχόταν για «μαγεία». Μου ήταν πολύ δύσκολο να συμμετέχω σε κάτι τέτοιο, το έκανα όμως παρόλα αυτά γνωρίζοντας ότι αυτό για το οποίο εγώ προσευχόμουν ήταν ο φόβος του για τον θάνατο. Αναρωτιόμουν λοιπόν, αν με αυτόν τον τρόπο του πρόσφερα κάποια υπηρεσία, αν τον βοήθησα, επειδή δεν ήταν γνήσιο».

Η απάντησή μου ήταν η εξής:

«Πιστεύω ότι το έκανες περίπλοκο, επειδή μπέρδεψες τη μορφή με το περιεχόμενο. Η μορφή ήταν ότι ο φίλος σου πίστευε στη μαγεία και ήθελε ένα μαγικό Θεό να παρέμβει και εσύ ήσουν σε σύγκρουση με αυτό. Το

θέμα δεν είχε καμία σχέση με αυτό. Όλα όσα ζητούσε ο φίλος σου ήταν να ενωθείς μαζί του. Μπορεί εκ μέρους του να μην ήταν μια συνειδητή επιθυμία, όμως ήταν αυτό που πραγματικά ήθελε, πράγμα που σημαίνει ότι το περιεχόμενο ήταν να συνδεθείς μαζί του. Σε διευκόλυνε πολύ. Αυτό που βασικά έλεγε ήταν ότι το μόνο που είχες να κάνεις ήταν να προσευχηθείς μαζί του. Η σύγκρουση ήταν ότι συνέχιζες να ακούς τη μορφή αντί για το περιεχόμενο που κρυβόταν πίσω από αυτήν. Αν είχες ακούσει το περιεχόμενο θα προσευχόσουν μαζί του δίχως κάποια σύγκρουση μέσα σου. Θα του διάβαζες τη Βίβλο καθημερινά και θα έλεγες όλων των ειδών τις προσευχές. Θα έγραφες γράμματα στο Θεό, τον Άγιο Βασίλη, σε οποιονδήποτε άλλο σου ζητούσε ο φίλος σου να γράψεις. Αυτός ήταν ο δικός του τρόπος, το δικό του λεξιλόγιο – ο μόνος τρόπος που εκείνος μπορούσε να καταλάβει ότι τον αγαπάς και είσαι ένα μαζί του.

Η ιδέα αυτή είναι η ίδια με εκείνη που αναφέρεται στο απόσπασμα από τα Μαθήματα Θαυμάτων που λέει, αν ο αδελφός σου σου ζητήσει να κάνεις κάτι εξωφρενικό κάντο (Κ-12.III.4). Λοιπόν, ο φίλος σου σου ζήτησε κάτι εξωφρενικό. Και όπως αναφέρεται σε αυτό το απόσπασμα του βιβλίου, ένιωσες μία έντονη αίσθηση αντίθεσης, πράγμα που σημαίνει ότι και εσύ ήσουν μέσα στη μαγεία όπως και εκείνος. Εκείνος πίστευε πως αν προσευχόσουν με αυτόν τον τρόπο θα σωζόταν και εσύ πίστευες πως θα σωζόταν αν δεν προσευχόσουν με αυτόν τον τρόπο. Και το ζήτημα δεν είναι καθόλου το πώς προσεύχεσαι - από άποψη μορφής. Στην πραγματικότητα σου έλεγε τη μορφή - και όταν ακούς όλοι σου λένε τι χρειάζονται και τη μορφή με την οποία το χρειάζονται. Αυτό συμβαίνει επειδή φοβούνται υπερβολικά το βασικό συμπέρασμα του κειμένου: ο Θεός είναι. Λοιπόν, κανείς δεν το θέλει αυτό! Είναι υπερβολικά τρομακτικό. Αυτό είναι η Αγάπη. Δεν κάνει τίποτα – είναι καθαρό περιεχόμενο, μη συγκεκριμένο. Όμως, εμείς πρέπει να έχουμε αυτή τη μη συγκεκριμένη, αφηρημένη αγάπη, μεταφρασμένη σε μια μορφή με την οποία να νοιώθουμε άνετα. Και όταν ακούς, οι άνθρωποι θα σου δείξουν τη μορφή. Ο φίλος σου σου είπε τη μορφή που είχε ανάγκη.

Ο λόγος που δίστασες και ένιωθες σύγκρουση μέσα σου ήταν επειδή και εσύ φοβόσουν την αγάπη. Δεν έχει καμία σχέση με τη μορφή, τη θεολογία της προσευχής ή κάτι τέτοιο. Απλά φοβόσουν την αγάπη. Αυτός ο φόβος είναι που μας κάνει να μη μπορούμε να ακούσουμε την κραυγή των άλλων ανθρώπων για αγάπη και έτσι, αμέσως μετακινούμαστε στη μορφή: Δεν θα το κάνω αυτό, δεν είναι πνευματικό. Και όμως, αυτό που είναι πνευματικό, είναι να ακούσουμε το κάλεσμα κάποιου και να τον συναντήσουμε με τη μορφή που αποδέχεται δίχως να φοβάται.

Οι μαθητές των Θαυμάτων παγιδεύονται πάντα στη σύγχυση της μορφής με το περιεχόμενο, που έχει ως αποτέλεσμα όλες αυτές τις απαίσιες ιστορίες όπου οι μαθητές λένε «Δεν θα σε πάω στο γιατρό. Το σώμα είναι μια ψευδαίσθηση. Αν σε πάω στο γιατρό ενεργοποιώ το εγώ σου». Αυτό που πραγματικά κάνετε είναι να τους εύχεστε το θάνατο! - αποκαλώντας το διαφορετικά· το συγκαλύπτετε και το κρύβετε με δόλο. Όταν οι άνθρωποι πονούν, λένε ότι ο μόνος τρόπος που μπορούν να αποδεχτούν την αγάπη είναι να τους πάτε στο γιατρό. Το πιο τρυφερό και γεμάτο αγάπη πράγμα που μπορείτε να κάνετε είναι να τιμήσετε το αίτημά τους και να τους πάτε, όχι να τους κάνετε διάλεξη για τα Μαθήματα Θαυμάτων. Ακούτε το κάλεσμα και το κάλεσμα έρχεται ως μορφή, διότι είμαστε πλάσματα της μορφής. Όμως, χρησιμοποιείτε τη μορφή για να αντικατοπτρίσετε το περιεχόμενο που κρύβεται, το οποίο δεν αλλάζει ποτέ.

Συνοψίζοντας, οι άνθρωποι θα σου διευκολύνουν πολύ τα πράγματα αν απλώς τους ακούσεις. Θα σου πουν τι χρειάζονται. Και αν συναντήσεις αντίσταση, δεν είναι επειδή η μορφή δεν σου ταιριάζει· είναι επειδή το περιεχόμενο σε τρομάζει. Και τότε χρησιμοποιείς τη μορφή ως δικαιολογία για να μην εκφράσεις το περιεχόμενο, που είναι η αγάπη.

Επιτρέψτε μου να διαβάσω μερικές φράσεις που σχετίζονται ιδιαίτερα με αυτά τα παραδείγματα και με όσα λέει ο Ιησούς στο εγχειρίδιο. Τα βρίσκουμε στην αρχή του Κεφαλαίου 2, στην ενότητα «Η θεραπεία ως αποδέσμευση από τον φόβο»:

Η αξία της εξιλέωσης δεν έγκειται στον τρόπο με τον οποίο εκφράζεται. Για την ακρίβεια, εάν αληθινά γίνει χρήση της, αυτή αναπόφευκτα θα εκφραστεί με όποιον τρόπο είναι πιο βοηθητικός για τον δέκτη. Αυτό σημαίνει πως ένα θαύμα για να επιτύχει την πλήρη αποτελεσματικότητά του, πρέπει να εκφραστεί σε μια γλώσσα, την οποία ο δέκτης μπορεί να κατανοήσει χωρίς φόβο. Αυτό δεν σημαίνει απαραίτητα ότι αυτό είναι το ανώτατο επίπεδο επικοινωνίας που είναι ικανός να έχει δέκτης. Όμως σημαίνει πως αυτό είναι το ανώτατο επίπεδο επικοινωνίας για το οποίο τώρα είναι ικανός. Όλος ο σκοπός του θαύματος είναι να ανεβάσει το επίπεδο της επικοινωνίας, όχι να το χαμηλώσει αυξάνοντας τον φόβο (K-2.IV.5).

Το μήνυμα του Ιησού είναι ότι, ακόμα και αν πιστεύετε ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων περιέχουν τα ιερότερα λόγια που έχουν ποτέ γραφεί, το να τα λέτε σε κάποιο άλλο άτομο, δεν είναι πάντα βοηθητικό. Πράγματι, είναι πιθανό, κάποιον που βρίσκεται σε δύσκολη θέση να μην τον βοηθήσουν. Η αγάπη που εμπνέει τα λόγια είναι πάντα βοηθητική, όχι όμως απαραίτητα τα ίδια τα λόγια. Θα επαναλάβω, αυτό το κρίσιμο σημείο ότι, αν κάποιος φίλος σας είναι μαθητής των Θαυμάτων και είναι άρρωστος, τότε ξεκάθαρα αυτό το άτομο καταλαβαίνει

ότι, η ασθένεια είναι άμυνα απέναντι στην αλήθεια, είναι ενοχή και ούτω καθεξής. Επομένως, ένα μέρος του θα νοιώσει ενοχή που προδίδει τα Μαθήματα και τώρα θα τιμωρηθεί γι αυτή την αποτυχία με θάνατο. Όσο λάθος και αν κάνει που το πιστεύει αυτό, εξακολουθεί να νιώθει έτσι. Έτσι, το να του αναφέρετε τα Μαθήματα Θαυμάτων, είναι το χειρότερο πράγμα που μπορείτε να κάνετε, διότι απλά θα αυξηθεί ο φόβος του και θα τον κάνει να νιώσει ακόμα πιο ένοχος που δεν κάνει αυτό που του ζητήθηκε από τον Ιησού να κάνει. Αυτό που πραγματικά συμβαίνει είναι ότι εσείς δεν κάνετε αυτό που σας ζητήθηκε από τον Ιησού. Εσείς δεν φέρεστε με καλοσύνη και αυξάνετε το φόβο αυτού του ατόμου και την ενοχή αντί να την μειώνετε. Μέσα στην αλαζονεία σας μπορεί να πιστεύετε ότι είστε ικανοί για το «ανώτερο επίπεδο επικοινωνίας», ενώ το άλλο άτομο δεν είναι. Όταν αυξάνετε το φόβο και την ενοχή κάποιου, προφανώς δεν ενεργείτε με καλοσύνη.

«Δεν είναι τα χέρια τους που θεραπεύουν. Δεν είναι η φωνή τους που λέει το λόγο του Θεού». Δεν είναι η μορφή με την οποία κάνετε κάτι που είναι σημαντική. Είναι η αγάπη με την οποία το κάνετε, αυτή που θεραπεύει. Όχι ότι η αγάπη έχει κάποιες μαγικές δυνάμεις, διότι το μόνο που κάνει είναι να υπενθυμίζει στο άτομο που ασθενεί ότι υπάρχει και άλλη επιλογή. Οποιοσδήποτε πιστεύει αυτός ή αυτή είναι διαχωρισμένος/η από το Θεό και ότι είναι ένα σώμα, είναι ασθενής! Να θυμάστε ότι, ο σκοπός των Μαθημάτων είναι να αποκαταστήσει στην επίγνωσή μας τη δύναμη που έχει ο νους μας να επιλέγει. Γι αυτό το λόγο, στο τέλος του πρώτου κεφαλαίου, στο κείμενο ο Ιησούς λέει: «Αυτό είναι ένα Μάθημα στην εκπαίδευση του νου» (Κ-1.VII.4.1). Σκοπός του είναι να μας υπενθυμίσει ότι ο νους μας είναι εξαιρετικά ισχυρός. Έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε να πιστεύουμε ότι καταστρέψαμε τον παράδεισο – όχι ότι μπορούμε να τον καταστρέψουμε, αλλά ότι το έχουμε κάνει. Ως αντίδραση σε αυτή την πεποίθηση και την ενοχή που έχει σαν αποτέλεσμα, καταπιέσαμε τη δύναμή μας και έτσι βρίσκεται θαμμένη μέσα στο νου μας. Επομένως, χρειαζόμαστε κάτι όπως τα Μαθήματα Θαυμάτων για να μας διδάξουν με ποιον τρόπο θα την επαναφέρουμε στην επίγνωσή μας. Μόλις το κάνουμε, επιλέγοντας τον σωστό δάσκαλο, θα είμαστε σε θέση να είμαστε το πρότυπο και το παράδειγμα για τους άλλους. Θα αποδεικνύουμε ότι και εκείνοι μπορούν να κάνουν την ίδια επιλογή που κάναμε και εμείς. Δεν χρειάζεται να πεις ούτε μια λέξη για τα Μαθήματα, το Θεό, την πνευματικότητα ή για το νου και το σώμα. Απλώς πρέπει να είσαι γεμάτος αγάπη. Αυτή είναι η καλοσύνη της Βασιλείας των Ουρανών στη γη.

(2:10) Αυτοί απλώς δίνουν αυτό που τους έχει δοθεί.

Αυτό που μας έχει δοθεί είναι αγάπη. Να θυμάστε, έχουμε μόνο δύο συναισθήματα – ένα που έχουμε δημιουργήσει κι ένα που μας έχει δοθεί (Κ-13.V.10:1). Η αγάπη και ο φόβος συνυπάρχουν στο νου μας αλλά έχουν χωριστεί. Τώρα είμαστε σε θέση να δούμε ότι ήταν και τα δύο εκεί. Επιλέγουμε την αγάπη αντί για το φόβο, αποδεχόμενοι αυτό που μας έχει δοθεί από το Θεό.

Και τώρα αποτελούμε πρότυπα για τις επιλογές που μπορούν να κάνουν οι άλλοι.

(2:11-12) Πολύ ευγενικά καλούν τους αδελφούς τους να απομακρυνθούν από το θάνατο: «Ιδού, Υιέ του Θεού, τι μπορεί να σου προσφέρει η ζωή. Θα επέλεγες αντ' αυτού την ασθένεια;»

Αυτό είναι που λέμε, όχι με λόγια αλλά με το περιεχόμενο. Με τη φροντίδα, την καλοσύνη και την αγάπη μου σου προσφέρω ένα παράδειγμα το οποίο μπορείς να επιλέξεις αντί για τον πόνο. Δεν σε αναγκάζω να το επιλέξεις, ούτε σε κάνω να νιώθεις ένοχος αν δεν το κάνεις. Σου προσφέρω άλλη μια ευκαιρία να δεις ότι έχεις τη δυνατότητα να ζήσεις σ' αυτόν τον κόσμο με την αυξανόμενη συνειδητοποίηση ότι δεν ανήκεις σε αυτόν τον κόσμο, πράγμα που σημαίνει ότι για πρώτη φορά θα νιώσεις την ελπίδα ότι μπορείς να ευτυχήσεις, όχι αλλάζοντας τις συνθήκες εδώ, αλλά αλλάζοντας τη στάση του νου σου απέναντι σ' αυτές – την ερμηνεία και την αντίδρασή σου απέναντί τους. Το έκανα τουλάχιστον αυτή τη στιγμή, πράγμα που αποδεικνύει ότι είναι δυνατόν.

Καθώς το εμφανίζω αυτό σε σένα και στους άλλους, το ενδυναμώνω μέσα μου· έτσι όταν ξεχνιέμαι και φοβάμαι και μέσα στην παραφροσύνη μου πιστεύω ότι είμαι καλύτερα όταν είμαι διαχωρισμένος από την αγάπη, γνωρίζω ότι έχω ένα σημείο αναφοράς μέσα μου στο οποίο μπορώ να στραφώ. Μπορώ να θυμηθώ: «Ξέρεις, όταν επέλεγα τον Ιησού ενάντια στο εγώ ένιωθα καλύτερα. Αυτό που συνέβη τώρα είναι ότι έγινα πάλι παράφρων, φοβούμενος την απώλεια αυτού του μίζερου, ασήμαντου πράγματος που αποκαλώ εαυτό μου. Βασίζομαι στο τίποτα!» Αυτή τη λογική επιλογή σου παρουσιάζω τώρα.

(3:1) Ούτε μία φορά οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού δεν λαμβάνουν υπόψη τις μορφές ασθένειας στις οποίες πιστεύουν οι αδελφοί τους.

Δεν έχει διαφορά αν κάποιος έχει μια γρατζουνιά, καρκίνο ή AIDS, διότι η ασθένεια δεν έχει σχέση με το σώμα. Ο πρώτος νόμος του εγώ, ο νόμος του χάους, είναι ότι υπάρχει ιεραρχία στην ψευδαίσθηση (Κ-23.ΙΙ.2). Έτσι όταν το σύστημα του εγώ κατευθύνει τη σκέψη μου δεν θα κάνω κάποιον που χτύπησε το δάχτυλο του ποδιού του να νιώσει ενοχές επειδή ξέχασε το μάθημα 136· αν όμως αυτό το άτομο πάσχει από καρκίνο, θα του το χτυπήσω για τα καλά, επειδή ο καρκίνος είναι κάτι σοβαρό! Ο Ιησούς μας διδάσκει για το λάθος αυτού του τρόπου σκέψης: το σώμα είναι σώμα, είτε έχεις ένα χτυπημένο δάχτυλο ή έχεις καρκίνο: «Ούτε μια φορά οι προχωρημένοι δάσκαλοι του Θεού δεν λαμβάνουν υπόψη τις μορφές ασθένειας στις οποίες πιστεύουν οι αδελφοί τους».

Ένας προχωρημένος δάσκαλος του Θεού ξέρει και καταλαβαίνει, έχοντας διδαχτεί από το Άγιο Πνεύμα ότι η ασθένεια είναι του νου και δεν είναι τίποτα άλλο από την απόφαση: «Εγώ γνωρίζω καλύτερα. Η κρίση μου όχι μόνον είναι πραγματική, είναι και σοφή· και είμαι πιο ευτυχισμένος όταν είμαι μόνος μου

παρά με το Θεό.» Ένας προχωρημένος δάσκαλος αναγνωρίζει την ασθένεια και μετά αναγνωρίζει τα συμπτώματα της. Πιστεύοντας απλά ότι είσαι ένα σώμα αυτό σε αρρωσταίνει, είτε το σώμα σου είναι φυσιολογικό, υγιές και λειτουργεί στην εντέλεια ή καταρρέει. Δεν μπορεί να υπάρξει κρίση μεταξύ των επιπέδων της ασθένειας (τη μορφή που παίρνει το σώμα), παρά μόνο στην παραφροσύνη.

(3:2) Το να πιστεύετε στην ιεράρχηση της ψευδαίσθησης σημαίνει να ξεχνάτε ότι όλες οι μορφές της ασθένειας έχουν τον ίδιο σκοπό, και γι' αυτό δεν διαφέρουν πράγματι.

Σε όλο το βιβλίο των Μαθημάτων ο Ιησούς τονίζει ότι ο σκοπός είναι τα πάντα. (πχ. Κ-17.VI.2:1-2, Ασκ-ΜΙ.25,29). Ο λανθασμένος σκοπός της γέννησης σε ένα σώμα, ο θάνατος από καρκίνο, AIDS, καρδιακή προσβολή ή από αυτοκινητιστικό δυστύχημα είναι πάντα ο ίδιος: να αποδείξει ότι ο Θεός είναι λάθος κι εγώ έχω δίκιο. Η μορφή δεν έχει σημασία. Όμως αυτές οι «δυστυχίες» μπορούν να είναι χρήσιμες στον ορθό σκοπό της συγχώρεσης, αν επιτρέψουμε στο Άγιο Πνεύμα να μας διδάξει.

(3:3) Αναζητούν τη φωνή του Θεού σε αυτόν τον αδελφό που θα εξαπατούσε τον εαυτό του τόσο πολύ ώστε να πιστέψει ότι ο Υιός του Θεού μπορεί να υποφέρει.

Ο τρόπος με τον οποίο εσύ ως προχωρημένος δάσκαλος του Θεού αναζητάς τη φωνή του Θεού στον αδελφό σου είναι να δεις με τα μάτια του Ιησού. Αυτός κοιτάζει πέρα από τις μορφές και βλέπει τις σκέψεις ενοχής και διαχωρισμού που προστατεύονται από τις μορφές, και μετά πέρα από τις σκέψεις ενοχής και διαχωρισμού όπου η αγάπη είναι η μόνη πραγματικότητα.

(3:4) Κι εσύ μετά υπενθυμίζεις στον αδελφό σου ότι δεν δημιούργησε αυτός τον εαυτό του και πρέπει να παραμείνει όπως τον δημιούργησε ο Θεός.

Να θυμάσαι ότι η θεμελιώδης σκέψη του εγώ, η προϋπόθεση του συστήματος σκέψης, είναι ότι εγώ δημιούργησα τον εαυτό μου – είμαι ο δημιουργός μου, ο συγγραφέας της πραγματικότητάς μου.

Έτσι, θα καταφέρεις να ακούσεις τη Φωνή του Θεού μέσα στον αδελφό σου, στο βαθμό που δεν θα σε ξεγελούν οι μορφές των αμυντικών μηχανισμών του: το σώμα του και οτιδήποτε συμβαίνει με αυτό. Καταλαβαίνετε ότι οι δραστηριότητες του σώματος – κάθε πρόβλημα που βιώνει ένα άτομο – έχουν επιλεγεί ως άμυνα ενάντια στην ενοχή μέσα στο νου του, η οποία έχει επιλεγεί να προστατεύει την ατομικότητά του· κι αυτή η επιλογή ήταν μια άμυνα ενάντια στην αγάπη του Θεού. Έτσι βλέπετε μέσα από τα στρώματα των αμυνών που τώρα σας φαίνονται αδύναμα, εύθραυστα πέπλα που δεν έχουν τη δύναμη να κρύψουν το φως. (Κ-18.IX.5:4, Κ-29.IV.4:11, Ασκ.ΜΙ.138.11:3). Για το εγώ

αυτές οι άμυνες είναι σαν «συμπαγής γρανίτης» (Κ-22.III.3:4) που δεν σας επιτρέπει να περάσετε πέρα από αυτές. Όταν ο Ιησούς είναι ο δάσκαλος σας κι εσείς βλέπετε με τα μάτια του, βλέπετε κατευθείαν μέσα από τις σκέψεις της ασθένειας. Δεν τις αρνείστε, αλλά καταλαβαίνοντας πόσο ασήμαντες είναι, βλέπετε πίσω τους το φως ενάντια στο οποίο αντιστέκονται.

Συνοψίζοντας, η ενοχή μέσα στο νου μας είναι μια ασπίδα ενάντια στην αγάπη μέσα στο νου μας και τα σώματά μας είναι ασπίδες ενάντια στην ενοχή. Σ' αυτό το σημείο δεν έχει σημασία σε ποια κατάσταση βρίσκεται το σώμα – τέλεια υγεία ή κατάρρευση. Ένα σώμα είναι σώμα! Είναι απλή ψευδαίσθηση, μια άμυνα ενάντια στην ενοχή και η ενοχή είναι άμυνα ενάντια στην αγάπη.

(3:5) Αυτοί αναγνωρίζουν ότι οι ψευδαισθήσεις δεν μπορεί να έχουν αποτέλεσμα.

Τα σώματά μας, πόσο μάλλον η ασθένεια και τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, είναι η φαινομενική απόδειξη ότι οι ψευδαισθήσεις έχουν επιπτώσεις. Η ψευδαίσθηση ότι είμαστε διαχωρισμένοι από το Θεό που αποκαλείται αμαρτία, οδηγεί στην ενοχή και το φόβο και σε έναν κόσμο που είναι το αποτέλεσμά τους. Όταν όμως εγώ δεν παίρνω αυτά τα αποτελέσματα στα σοβαρά, πράγμα που σημαίνει ότι δεν τους δίνω τη δύναμη να αφαιρέσουν την αγάπη ή τη γαλήνη του Θεού – συγκεκριμένα δεν δίνω τη δύναμη στην ασθένειά σου ή το πρόβλημά σου να μου αφαιρέσει μέσα μου την αγάπη και την ειρήνη του Θεού – σου λέω ότι οι ψευδαισθήσεις σου ότι έχεις διαχωριστεί από το Θεό δεν με επηρεάζουν. Και πάλι, γίνομαι παράδειγμα για όλα όσα μπορείς να καταφέρεις, διότι αν η κατανόηση ότι «οι ψευδαισθήσεις δεν μπορεί να έχουν αποτελέσματα» υπάρχει μέσα μου, υπάρχει εξίσου μέσα σου, επειδή οι νόες μας είναι ενωμένοι. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργεί η συγχώρεση και εξαλείφεται η αμαρτία. Αν αποδειχθεί ότι η αμαρτία δεν έχει καμία επίδραση, δεν μπορεί να είναι η αιτία· κι όταν κάτι δεν είναι η αιτία, δεν υπάρχει. Η πίστη σου στην αμαρτία –ο διαχωρισμός από το Θεό- δεν έχει αποτέλεσμα πάνω μου. Αν αυτό δεν έχει αποτέλεσμα πάνω μου, δεν είναι η αιτία. Αν δεν είναι η αιτία, δεν υπάρχει, πράγμα που σημαίνει ότι όλα έχουν επινοηθεί. Ο Ιησούς αναφέρεται σε αυτό με την υπέροχη φράση από «Το μικρό εμπόδιο»: «Δεν χάθηκε ούτε μια νότα από το τραγούδι του Ουρανού» (Κ-26.V.5:4). Ο διαχωρισμός δεν έχει καμία επίδραση και γι αυτό δεν συνέβη ποτέ.

(3:6) Η αλήθεια μέσα στο νου τους προσεγγίζει την αλήθεια στο νου των αδελφών τους, έτσι ώστε οι ψευδαισθήσεις να μην ενισχύονται.

Αυτή η δήλωση δεν αναφέρεται καθόλου στο ότι εγώ τείνω το χέρι. Εγώ δεν κάνω τίποτα. Είναι η αλήθεια μέσα μου που τείνει το χέρι. Στην πραγματικότητα, ούτε καν «προσεγγίζει». Ο Υιός του Θεού είναι ένας και γι αυτό όταν ο νους μου είναι θεραπευμένος – σ' εκείνη την άγια στιγμή της απόλυτης ταύτισης με το Άγιο Πνεύμα ή τον Ιησού - είμαι ένα με την Υιότητα. Το να τεντώσει το χέρι Του

είναι ταυτόσημο με το να εκτείνεται ο Θεός και να δημιουργεί τον Χριστό. Δεν πρόκειται για ένα χωρικό φαινόμενο. Ο όρος υποδηλώνει κάτι χωρικό — μια επέκταση προς τα έξω— αλλά όταν ο Θεός επεκτείνει την Αγάπη Του και γεννά, κατά κάποιον τρόπο, τον Χριστό, ο Χριστός δεν έχει τότε ύπαρξη έξω από Αυτόν:

... Ότι δημιουργεί δεν είναι ξέχωρο από Αυτόν, και πουθενά δεν τελειώνει ο Πατέρας, ούτε ο Υιός αρχίζει ως κάτι ξέχωρο από Αυτόν (Ασκ-ΜΙ.132.12:4)

Αυτό δεν μπορεί να γίνει κατανοητό από ένα νου που ταυτίζεται με το σώμα το οποίο είναι παγιδευμένο στη διάσταση του χώρου και του χρόνου. Ωστόσο, όπως αναφέρει ο Ιησούς στη συζήτηση όσον αφορά το τελευταίο βήμα του Θεού:

...Αυτό είναι αληθινό, αλλά είναι δύσκολο να εξηγηθεί με λόγια επειδή τα λόγια είναι σύμβολα και τίποτα που είναι αληθινό δεν χρειάζεται να εξηγηθεί (Κ-7.1.6:4).

Ομοίως, η αλήθεια που φτάνει από το ένα άτομο στο άλλο δεν είναι στην πραγματικότητα μια προσέγγιση. Η αλήθεια δεν πάει πουθενά. Η ενιαιότητά της απλά είναι. Τα Μαθήματα Θαυμάτων έχουν γραφτεί με αυτόν τον τρόπο επειδή ακόμα βιώνουμε την εμπειρία του διαχωρισμού όσον αφορά το χώρο: Εγώ είμαι εδώ κι εσύ είσαι εκεί. Μόλις καταλάβουμε ότι ο νους είναι ένας, ξέρουμε ότι η αλήθεια δεν πάει να προσεγγίσει κανέναν. Η ίδια της η φύση είναι να περιλαμβάνει το νου της Υιότητας. Όταν γίνει άρση των εμποδίων σε αυτή την επέκταση επέρχεται η θεραπεία. Υπάρχουν διάφορα σημεία στο κείμενο όπου ο Ιησούς, μιλώντας είτε για τη συγχώρεση είτε για τα Θαύματα, λέει το ίδιο πράγμα· ότι δηλαδή η αποστολή μας είναι να επιλέξουμε το θαύμα ή την συγχώρεση, όμως η επέκτασή τους μέσα από εμάς δεν μας αφορά (Κ-16.ΙΙ.1, Κ-27.Υ.1, Κ-28.Ι.11). Εμείς δεν κάνουμε τίποτα. Αν πιστεύετε ότι κάνετε κάτι, ή ανησυχείτε για όσα συμβαίνουν σε κάποιον άλλον, τότε ο νου σας είναι άρρωστος και δεν μπορεί να δείξει καλοσύνη, πόσο μάλλον να θεραπεύσει.

Ίσως θυμάστε πιο κάτω στο εγχειρίδιο, στην ενότητα με τίτλο «Θα πρέπει να επαναληφθεί η θεραπεία;», ο Ιησούς εξηγεί σε μια πολύ προκλητική δήλωση ότι όταν ανησυχείτε ότι κάποιος δεν έχει θεραπευτεί από εσάς, η ανησυχία σας δεν είναι αυτό που φαίνεται, είναι πραγματικά μίσος:

Ένας πειρασμός από αυτούς που είναι πολύ δύσκολο να αναγνωρίσεις είναι πως το να αμφισβητήσεις μια θεραπεία λόγω των συμπτωμάτων που φαίνεται να συνεχίζονται, είναι ένα λάθος υπό μορφή έλλειψης εμπιστοσύνης. Ως τέτοιο, αυτό είναι μια επίθεση. Συνήθως φαίνεται να είναι ακριβώς το αντίθετο. Πράγματι, αρχικά φαίνεται παράλογο να σου πουν ότι η συνεχιζόμενη έγνοια είναι μια επίθεση. Έχει όλες τις φαινομενικότητες της αγάπης. Όμως η αγάπη χωρίς εμπιστοσύνη είναι

αδύνατη, και η αμφιβολία και η εμπιστοσύνη δεν μπορούν να συνυπάρχουν. Και το μίσος πρέπει να είναι το αντίθετο της αγάπης, ανεξαρτήτως της μορφής που παίρνει. Μην αμφισβητείς το δώρο και τότε είναι αδύνατον να αμφισβητήσεις το αποτέλεσμα του. Αυτή είναι η βεβαιότητα που δίνει στους δασκάλους του Θεού τη δύναμη να είναι θαυματοποιοί, γιατί αυτοί έχουν εναποθέσει την εμπιστοσύνη τους σε Αυτόν. (Εγγ.Δασκ.-7.4)

Η δική σας έγνοια θα έπρεπε να είναι στο πως να βγείτε από την μέση. Όπως αναφέρει ο Ιησούς στο τέλος του βιβλίου των ασκήσεων σε ένα υπέροχο απόσπασμα, «μας ενδιαφέρει μόνο να καλωσορίζουμε την αλήθεια» (Ασκ-ΜΙΙ.14.3:7). Καλωσορίζουμε την αλήθεια εγκαταλείποντας τις παρεμβολές σε αυτήν.

(3:7) Με αυτόν τον τρόπο οδηγούνται στην αλήθεια· δεν οδηγείται η αλήθεια σ' αυτούς.

Οι ψευδαισθήσεις οδηγούνται στην αλήθεια· δεν οδηγείται η αλήθεια στις ψευδαισθήσεις. Όταν προσπαθείτε να θεραπεύσετε την ασθένεια κάποιου στο επίπεδο της μορφής ή ανησυχείτε για την ασθένεια κάποιου και την κρίνετε, φέρνετε την αλήθεια στις ψευδαισθήσεις. Αυτό δεν πετυχαίνει τίποτα άλλο από το να αποτρέπει την αλήθεια να θεραπεύσει την ψευδαίσθηση.

Ο Ιησούς ή το Άγιο Πνεύμα δεν βρίσκονται στο σώμα ή στον κόσμο. Δεν εξετάζουν τα σωματικά συμπτώματα, και θα πρέπει να είστε πολύ ευγνώμονες που δεν το κάνουν. Αυτοί είναι η θεραπευτική αρχή μέσα στο νου όπου υπάρχει η ασθένεια. Έτσι, πάλι, οδηγείτε την ψευδαίσθηση στην αλήθεια. Με άλλα λόγια, όταν έχετε τη βοήθεια του Ιησού και κοιτάξετε με τα δικά του μάτια, θα δείτε πέρα από την ψευδαίσθηση της σκέψης της ασθένειας· θα αντικρύσετε την αλήθεια. Πρώτα όμως πρέπει να κοιτάξετε την ψευδαίσθηση και να απελευθερώσετε την κρίση σας· διαφορετικά η εκ νέου επιλογή δεν έχει κανένα νόημα.

(3:8) Έτσι διαλύονται, όχι από τη βούληση ενός άλλου, αλλά από την ένωση της μίας Βούλησης με τον εαυτό της.

Δεν είναι η δική σας θέληση, λαμπρότητα ή η θεραπευτική ενέργεια, ούτε η λάμψη της αύρας σας, η θερμότητα που εκπέμπουν τα χέρια σας ή η ικανότητα να παραθέτετε κεφάλαια ή στίχους από τα Μαθήματα Θαυμάτων που κάνουν οτιδήποτε. Πράγματι, δεν έχετε καμία σχέση. Όσο πιστεύετε ότι είστε κάτι ξεχωριστό, προφανώς ασθενείτε το ίδιο όπως και το άλλο άτομο. Η αποστολή σας, επαναλαμβάνω, είναι να βγείτε από τη μέση. Αυτό που θεραπεύει είναι «η ένωση της μίας Βούλησης με τον εαυτό της». Στην Άγια στιγμή, όταν ο νους σας είναι υγιής και βρίσκεστε με τον Ιησού και ταυτίζεστε με το δικό του όραμα, εκπροσωπείτε την ενότητα της Υιότητας. Αυτό είναι που θεραπεύει – η ενθύμηση ότι η Υιότητα είναι ένα και δεν έχει διαχωριστεί.

(3:9) Η λειτουργία των δασκάλων του Θεού είναι να μη βλέπουν καμία θέληση ξεχωριστή από τη δική τους, ούτε τη δική τους ξεχωριστή από τη θέληση του Θεού.

Θυμηθείτε το παράδειγμα του David και της Anne, και πως το μάθημά τους ήταν να μάθουν πως κανένας – η διοίκηση, το προσωπικό ή οι ασθενείς – δεν ήταν ξεχωριστός από όλους τους άλλους.

Επαναλαμβάνω, θεραπεία είναι η εμπειρία, όσο σύντομη κι αν είναι, ότι ο νους είναι ένας. Κι αν ο νους του Υιού είναι ένας, τότε δεν υπάρχει διαχωρισμός· δεν υπάρχει αμαρτία, ενοχή, φόβος, κόσμος, σώμα και ασθένεια. Αυτό που είναι δύσκολο, όπως συνέχεια αναφέρουν οι μαθητές των Θαυμάτων, είναι να αποταυτιστούν από το σώμα. Πιστεύουμε ότι ζούμε μέσα σε αυτό κι ότι αν δεν έχουμε αρκετή τροφή ή αρκετό οξυγόνο για να αναπνέουμε, κάτι κακό θα συμβεί. Είναι υπερβολικά δύσκολο να καταλάβουμε και σίγουρα να το βιώσουμε, ότι δεν είμαστε τα σώματα μας. Κι αυτός είναι ο λόγος που χρειάζεται πολύ σκληρή δουλειά και πολλή ευγένεια και καλοσύνη απέναντι στους άλλους και στον εαυτό μας. Χρειάζεται να είστε ευγενείς με τον εαυτό σας, κατανοώντας και σεβόμενοι το φόβο σας, πόσο μάλλον το φόβο των άλλων.

Είναι σημαντικό πως καμία από αυτές τις διδασκαλίες δεν πρέπει να θεωρεί ότι σημαίνει πως δεν πρέπει να δίνετε σημασία σ' αυτό που σας λένε οι άλλοι, ή να αγνοείτε τα βάσανά τους. Η καρδιά αυτών των διδασκαλιών είναι πως δεν πρέπει να επιτρέπετε στις καταστάσεις, όσο άσχημες κι αν είναι, να επηρεάσουν την αγάπη και την ειρήνη του Ιησού μέσα σας. Αν μπορείτε να το κάνετε αυτό, τότε μόνο ευγενικοί θα είστε με όλους - όχι απλώς με συγκεκριμένες ομάδες ή συγκεκριμένους ανθρώπους σε συγκεκριμένες μέρες ανάλογα με τα συγκεκριμένα τους συμπτώματα ή τις συγκεκριμένες περιστάσεις. Θα είστε ευγενικοί με όλους, όλη την ώρα, επειδή μέσα σας υπάρχει μόνο καλοσύνη. Προφανώς και δεν μπορείτε να εκφράσετε καλοσύνη στον καθένα από τα πέντε δισεκατομμύρια ανθρώπων στον πλανήτη, μπορείτε όμως μέσα στο νου σας, να μην αποκλείετε κανέναν. Θα επιδεικνύετε αυτήν την καλοσύνη στον οποιονδήποτε είναι μέρος της τάξης διδασκαλίας σας και δεν θα επιλέγετε ποιος θα είναι μέσα και ποιος όχι. Το συμπέρασμα είναι πάντα να επιτρέπετε στον Ιησού να είναι ο διδάσκαλός σας· διότι τότε θα είναι τα δικά του μάτια μέσα από τα οποία θα βλέπετε, και η δική του αγάπη μέσα από την οποία θα δράτε και θα μιλάτε. Στην εισαγωγή της πέμπτης ανασκόπησης στο βιβλίο των ασκήσεων λέει:

Γιατί μόνο αυτό χρειάζομαι· να ακούσεις τα λόγια που λέω και να τα δώσεις στον κόσμο. Είσαι η φωνή μου, τα μάτια μου, τα πόδια μου, τα χέρια μου, με τα οποία μπορώ να σώσω τον κόσμο. (Ασκ-ΜΙ.Ανακεφ.Υ.Εισ.9:2-3)

Ο κόσμος που σώζεται είναι ο κόσμος του άρρωστου νου που πιστεύει στο διαχωρισμό. Όσο αυτός ο άρρωστος νους πιστεύει ότι είναι ένα σώμα που αλληλοεπιδρά με άλλα σώματα, η θεραπευτική σκέψη της αγάπης πρέπει να εκφράζεται με την συγκεκριμένη μορφή που πιστεύουμε ότι έχουμε: κόσμος και σώμα. Η δουλειά μας λοιπόν, αφού ο νους μας έχει θεραπευτεί είναι να είμαστε παρόντες για τους άλλους ανθρώπους σε οποιανδήποτε μορφή ή οποιοδήποτε επίπεδο αυτοί νιώθουν άνετα, γνωρίζοντας όμως ότι δεν βρισκόμαστε στην πραγματικότητα εκεί, ότι βρισκόμαστε στον κόσμο αλλά δεν ανήκουμε σε αυτόν. Η ταυτότητα και η πραγματικότητά μας εκείνη τη στιγμή είναι με το νου και την αγάπη του, η οποία εκπροσωπεί την ενιαιότητα του Υιού του Θεού. Αυτό είναι το μήνυμα που θέλουμε να δώσουμε.

Ερ: Όταν βρισκόμαστε στον ορθό νου νιώθουμε αγάπη και ειρήνη, γιατί όμως αυτό δεν έχει διάρκεια;

Απ: Γιατί δεν μπορούμε να κάνουμε αυτή την αγάπη και την ειρήνη να διαρκέσουν όταν αυτή η κατάσταση είναι τόσο υπέροχη; Επειδή υπάρχει ένα μέρος του νου μας που είναι παράφρον, που δεν πιστεύει ότι η αγάπη και η ειρήνη είναι υπέροχες. Θυμηθείτε, το εγώ γεννήθηκε τη στιγμή που ο Υιός αποφάσισε να φύγει μακριά από την ειρήνη και την αγάπη και επέλεξε τη διαμάχη. Πράγματι, το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στην διαμάχη: Έχω σκοτώσει το Θεό και τώρα αυτός θα αναστηθεί και θα με σκοτώσει. Τα θεμέλια του κόσμου μας είναι η σκέψη ότι μπορώ να αποδράσω από τη διαμάχη. Την προβάλλω από το νου μου και τώρα το σώμα μου βρίσκεται σε διαμάχη με τα πάντα. Έτσι, όλη μου η ύπαρξη ως εγώ, βασίζεται στη διαμάχη. Δεν μπορώ να βρίσκομαι σε διαμάχη και να έχω αγάπη και ειρήνη. Ο στόχος, λοιπόν, είναι να συνειδητοποιήσουμε το λάθος που κάνουμε όταν προτιμούμε τη σύγκρουση και τον πόνο αντί για την ειρήνη και την αγάπη. Μόλις αποκτήσουμε την εμπειρία της ειρήνης και της αγάπης, θα μας είναι πολύ πιο δύσκολο να πάρουμε το εγώ στα σοβαρά. Όμως υπάρχει ακόμα ένα μέρος μέσα μας που λέει: «Καλύτερα να προσέχεις! Αν συνεχίσεις μ' αυτόν τον Ιησού, δεν θα είσαι πια ο εαυτός σου.»

Ερ: Ο Θεός ξέρει τι θα είμαι!

Απ: Σωστά! Αυτό είναι το πρόβλημα! Ο φόβος είναι ότι αν συνεχίσεις έτσι, θα χάσεις την ταυτότητά σου. Όταν όμως αποκτήσεις την εμπειρία της αγάπης, και μέσα από αυτή την εμπειρία εξαφανιστούν όλα σου τα προβλήματα, γίνεται σχεδόν αδύνατον πια μακροπρόθεσμα να πάρεις τα προβλήματά σου στα σοβαρά. Αυτή είναι επίσης η βάση του φόβου για τη θεραπεία που βιώνουν πολλοί άνθρωποι. Το πρώτο μέρος του κεφαλαίου του εγχειριδίου που συζητούσαμε περιγράφει τη θεραπεία από τη σκοπιά του λάθους νου, όπου, σε σχέση με το Θεό, η ασθένεια και ο πόνος εκτιμώνται για τη δύναμη που προσδίδουν στον πόνο:

Και τι αντιπροσωπεύει η θεραπεία στο πλαίσιο αυτής της παρανοϊκής πεποίθησης; Αυτή συμβολίζει την ήττα του Υιού του Θεού και τον θρίαμβο του Πατέρα του επ' αυτού. Αντιπροσωπεύει την απώτατη απείθεια με μια άμεση μορφή, την οποία ο Υιός του Θεού αναγκάζεται ν' αναγνωρίσει. Αντιπροσωπεύει όλα όσα αυτός θα έκρυβε από τον εαυτό του για να προστατέψει την «ζωή» του. Εάν αυτός θεραπευτεί, αυτός είναι υπεύθυνος για τις σκέψεις του. Και εάν είναι υπεύθυνος για τις σκέψεις του, θα φονευτεί για ν' αποδείξει σ' αυτόν πόσο αδύναμος κι αξιολύπητος είναι. Όμως, εάν επιλέξει ο ίδιος τον θάνατο, η αδυναμία του είναι το σθένος του. Τώρα αυτός έδωσε στον εαυτό του αυτό που ο Θεός θα έδινε σ' αυτόν, κι έτσι πλήρως υφάρπαξε τον θρόνο του Δημιουργού του (Εγχ.Δασκ.-5.1.2).

Με άλλα λόγια, αν η ταυτότητά μου στηρίζεται στην ασθένεια και τα προβλήματα, θεραπεία τότε σημαίνει να αποταυτιστώ από την ταυτότητα του εγώ, πίσω από την οποία υπάρχει η «τρομαχτική» αλήθεια ότι ο Θεός είχε δίκιο κι εγώ έκανα λάθος. Έτσι η θεραπεία, όπως παρουσιάζεται στην παραπάνω παράγραφο, αντανακλά ότι είμαι υπεύθυνος για τις σκέψεις μου, κι αφού είναι έτσι, τότε κανείς άλλος δεν είναι υπεύθυνος· πράγμα που σημαίνει ότι ο Θεός θα με πιάσει. Γι' αυτό είμαι πολύ καλύτερα όταν είμαι ασθενής, διότι τότε μπορώ να πω στο Θεό: «Κοίτα, δεν χρειάζεται να με τιμωρήσεις· έχω ήδη υποφέρει αρκετά.» Αυτό είναι ένα έξυπνο, αλλά κακόβουλο τέχνασμα του εγώ που στην ουσία λέει στο Θεό: «Μην ανακατεύεσαι! Δεν την θέλω την αγάπη σου. Ούτε χρειάζεται να με τιμωρήσεις γιατί εγώ ο ίδιος θα τιμωρήσω τον εαυτό μου.» Επομένως, θέλω να παραμείνω ασθενής. Κι έτσι, όταν επιτρέπω στα συμπτώματα να φύγουν, αυτό γίνεται για μένα μεγάλη απειλή.

Θα κλείσουμε αυτό το κεφάλαιο του να είσαι ένας δάσκαλος της καλοσύνης με αυτήν την όμορφη παραπομπή από το κείμενο. Πήρα την πρωτοβουλία να αλλάξω τέσσερις λέξεις:

Δάσκαλοι της καλοσύνης, καθένας με τον δικό του τρόπο, έχουν ενωθεί, συμμετέχοντας στο ενοποιημένο πρόγραμμα της εξιλέωσης. Δεν υπάρχει ενότητα μαθησιακών στόχων εκτός από αυτήν. Δεν υπάρχει καμία σύγκρουση σ' αυτήν την διδακτέα ύλη, που έχει ένα στόχο όπως κι αν διδάσκεται. Κάθε προσπάθεια, που γίνεται για λογαριασμό της, προσφέρεται με μοναδικό σκοπό την αποδέσμευση από την ενοχή, στην αιώνια δόξα του Θεού και της δημιουργίας Του. Και κάθε καλοσύνη που δείχνει προς αυτήν δείχνει κατευθείαν προς τον Ουρανό και την ειρήνη του Θεού. Δεν υπάρχει πόνος, δοκιμασία ή φόβος που η καλοσύνη δεν μπορεί να ξεπεράσει. Η ίδια η δύναμη του Θεού στηρίζει αυτήν την καλοσύνη και εγγυάται τα απεριόριστα αποτελέσματά της. (προσαρμόστηκε από K-14.V.6)

Τι καλύτερος τρόπος να οργανώσουμε τη μέρα μας από το να θυμόμαστε αυτό το ειρηνικό πρόγραμμα καλοσύνης, το ήπιο, χωρίς επικρίσεις μονοπάτι προς τον Παράδεισο και την ειρήνη του Θεού;

Συμπέρασμα

«Μια προσευχή του Ιησού»

Ο Ιησούς ως το πρότυπό μας καλοσύνης

Μιμούμενοι την καλοσύνη και την αγάπη του Δημιουργού μας και προσπαθώντας να είμαστε καλοί ο ένας στον άλλο – μέσα από την επιλογή μας να μη βλέπουμε τα συμφέροντα των άλλων διαφορετικά από τα δικά μας – αντανakλούμε την απόφαση του νου μας να είμαστε πρόθυμοι να μάθουμε πόσο λάθος ήμασταν όταν πιστεύαμε ότι γινόμαστε πιο δυνατοί παρακρατώντας την αγάπη. Όταν μαθαίνουμε να αποδεχόμαστε την σταθερή καλοσύνη του Ιησού προς εμάς, θα ευχόμαστε αυτή η ίδια καλοσύνη να εκφράζεται και μέσα από εμάς. Όπως μας λέει:

Άπλωσε το χέρι σου, ώστε να έχεις το δώρο της καλοσυνάτης συγχώρεσης, την οποία προσφέρεις σ' έναν του οποίου η ανάγκη γι' αυτήν είναι ακριβώς ίδια με την δική σου. Και άσε την σκληρή ιδέα για τον εαυτό σου να μεταβληθεί σε -μία που φέρνει την ειρήνη του Θεού. (K-31.VII.5:6-7).

Ο απλός κανόνας Shangri-La του Lama - Δείξε καλοσύνη - θα πρέπει να είναι η κατευθυντήρια αρχή και των μαθητών των Μαθημάτων Θαυμάτων που αναζητούν να μάθουν και να εφαρμόσουν τις διδασκαλίες του Ιησού όσον αφορά τη συγχώρεση. Με αυτόν τον τρόπο ακυρώνεται η εγωκεντρική μας πεποίθηση της αναγκαιότητας του θυμού και της επίκρισης, και αντικαθίσταται με την ευγενή καλοσύνη την οποία από πάντα μας προσφέρει ο Ιησούς. Στο όμορφο ποίημα «Τα δώρα του Θεού», διαβάζουμε τα παρηγορητικά λόγια του Ιησού καθώς μας προτρέπει να δεχτούμε τα ευγενή του δώρα της ευσπλαχνίας σε αντάλλαγμα των δικών μας σκληρών δώρων του μίσους:

Δώστε μου αυτά τα άχρηστα πράγματα (πράγματα συκοφαντίας) τη στιγμή που τα βλέπετε μέσα από τα δικά μου μάτια και καταλαβαίνετε το κόστος τους. Και αποχωριστείτε αυτά τα πικρά όνειρα όπως τα αντιλαμβάνεστε τώρα, ως τίποτα περισσότερο από αυτό.

Τα παίρνω ευχαρίστως από εσάς, τοποθετώντας τα δίπλα στα δώρα του Θεού που έχει τοποθετήσει πάνω στο θυσιαστήριο του Υιού Του. Κι αυτά σας τα δίνω για να πάρουν τη θέση αυτών που μου δίνετε από έλεος για τον εαυτό σας. Αυτά είναι τα δώρα που ζητώ, και μόνον αυτά. Γιατί καθώς τα αφήνεις δίπλα σου, άπλωσε το χέρι σου προς εμένα και τότε θα μπορώ να έρθω κοντά σου ως σωτήρας. Τα δώρα του Θεού είναι στα χέρια μου, για να τα δώσω σε όλους όσους ανταλλάσσουν τον κόσμο με τον Παράδεισο. Αυτό που χρειάζεται εσύ να κάνεις είναι να φωνάξεις το όνομά μου και να μου ζητήσεις να δεχτώ το δώρο του πόνου από πρόθυμα χέρια που θα τοποθετηθούν στα δικά μου, με τα αγκάθια να

έχουν αφαιρεθεί και τα καρφιά να έχουν πεταχτεί, καθώς ένα προς ένα τα θλιβερά δώρα της γης αποχωρίζονται με χαρά. Στα δικά μου χέρια υπάρχουν όλα όσα θέλεις και χρειάζεσαι και όσα ήλπιζες να βρεις ανάμεσα στα απαίσια γήινα παιχνίδια. Και λάμποντας, στη θέση όπου κάποτε υπήρχαν αυτά, υπάρχει μια πύλη προς έναν άλλο κόσμο στον οποίο εισερχόμαστε εις το Όνομα του Θεού. (Τα δώρα του Θεού, σελ-118-119).

Με αυτές τις σκέψεις στην καρδιά μας και τις προσευχές στα χείλη μας, συνεχίζουμε το ταξίδι μας με τον Ιησού, προσφέροντας καλοσύνη στον Υιό του Θεού που είναι και αδελφός μας και Εαυτός μας. Τα Μαθήματα Θαυμάτων παρέχουν την ιδανική δομή γι' αυτό το ταξίδι: ο Ιησούς είναι το παρηγορητικό χέρι που σταθεροποιεί τα βήματά μας στην πορεία, και η καλοσύνη είναι η καθημερινή αρχή που μας βοηθά να θυμόμαστε, Ποιος περπατά δίπλα μας στον δρόμο που οδηγεί από την ιδιαιτερότητα προς την ειρήνη του Θεού, μέσω της συγχώρεσης.

Κλείνοντας, θα ήθελα να διαβάσω ένα από τα ποιήματα της Helen το οποίο ταιριάζει πολύ καλά με όλα όσα συζητήσαμε. Πολλοί από σας το γνωρίζουν, γιατί το έχω διαβάσει πολλές φορές. Πρόκειται για μια προσευχή από εμάς προς τον Ιησού – ώστε να γίνουμε κι εμείς όπως Εκείνος. Το ποίημα τελειώνει με την πιο συγκεκριμένη προσευχή, ότι όταν είμαστε με άλλους ανθρώπους κι εκείνοι μας κοιτάζουν, να μην βλέπουν εμάς αλλά μόνον εκείνον.

Η ιδέα με την οποία ξεκίνησα – το να είμαστε καλοσυνάτοι – είναι μια έκφραση της αγάπης του Ιησού. Έτσι όλοι πρέπει να προσευχόμαστε να γίνουμε η συγκεκριμένη έκφραση της ειρήνης και της καλοσύνης που ο ίδιος με τόση αγάπη εκφράζει. Αν το επιλέξετε αυτό ως σκοπό σας, θα έχετε πάντα ένα πρότυπο να ακολουθείτε όταν βρίσκεστε με κάποιον άλλο: «Είμαι καλοσυνάτος με τον τρόπο που θα ήταν ο Ιησούς, ή είμαι επικριτικός;» Εάν ισχύει το δεύτερο τότε λέω σ' αυτό το άτομο: «Όταν με κοιτάζεις δεν θα βλέπεις τον Ιησού· θα βλέπεις εμένα – μια έκφραση της οργής του Θεού κι όχι της αγάπης Του – επειδή η κρίση μου που είναι δίκαιη και έγκυρη είναι ο τρόπος που σε κρίνει ο Θεός.» Η ερώτηση προς τον εαυτό σας θα έπρεπε λοιπόν να είναι η εξής: «Είναι αυτός ο τρόπος με τον οποίο θα ήθελα να με βλέπουν; Ή ως μια έκφραση της καλοσύνης και της αγάπης του Ιησού;»

«Μια προσευχή του Ιησού»

Παιδί, Άνδρας και μετά Πνεύμα,
έλα με όλη σου την ομορφιά.
Αν δεν φωτίσεις τη ζωή μου, είναι απώλεια για Σένα,
και ό,τι είναι απώλεια για Σένα είναι και για μένα.

Δεν γνωρίζω γιατί βρίσκομαι εδώ.
Γνωρίζω μόνο αυτό: Ξέρω ότι έχω έρθει
για να Σε αναζητήσω εδώ και να Σε βρω. Με τη ζωή Σου
μου δείχνεις το δρόμο για την αιώνια κατοικία μου.

Παιδί, άντρας και μετά πνεύμα. Έτσι
ακολουθώ τον δρόμο που Εσύ μου δείχνεις
για να μπορέσω επιτέλους να γίνω σαν κι Εσένα.
Σε ποιον άλλον θα ήθελα να μοιάσω εκτός από Σένα;

Υπάρχει μια σιωπή όπου μου μιλάς
και μου δίνεις λόγια αγάπης να πω εκ μέρους Σου
σε αυτούς που Εσύ μου στέλνεις. Και είμαι ευλογημένος
γιατί μέσα τους Σε βλέπω να λάμπεις.

Δεν υπάρχει ανταπόδοση που θα μπορούσα να δώσω
για ένα τέτοιο δώρο. Το φως που περιβάλλει την κεφαλή Σου
πρέπει να μιλήσει για μένα, γιατί είμαι βουβός δίπλα
στο απαλό χέρι Σου με το οποίο οδηγείται η ψυχή μου.

Παίρνω το δώρο Σου με άγια χέρια, γιατί Εσύ
τα έχεις ευλογήσει με τα δικά Σου. Ελάτε, αδελφοί, να δείτε
πόσο μοιάζω με τον Χριστό, και πόσο μοιάζω μαζί σας
αφού Εκείνος σας ευλόγησε και σας κρατάει ως ένα μαζί μου.

Εσύ μου δείχνεις μια τέλεια εικόνα του τι μπορώ να γίνω,
για να βοηθήσω να ανακαινισθεί
η εξασθενημένη όραση των αδελφών Σου. Καθώς κοιτάζουν ψηλά
ας μην κοιτάζουν εμένα, αλλά μόνο Εσένα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Μην βλάπτεις κανέναν

Η πηγή του τίτλου μας είναι ο αρχαίος όρκος του Ιπποκράτη, ο οποίος χρονολογείται από τον 14^ο αιώνα π.Χ. Περιέχει μία από τις βασικές αρχές της ιατρικής, οι οποίοι συνοψίζονται σε αυτές τις μικρές λέξεις: Μην βλάπτεις κανέναν. Η δήλωση αυτή μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί ως μια συνοπτική υπενθύμιση προς όλους τους μαθητές των Θαυμάτων, που επιδιώκουν να εφαρμόσουν τις αρχές τους ζώντας στον κόσμο.

Σ' αυτό το άρθρο θα προχωρήσουμε από τη βασική αρχή «Μην βλάπτεις κανέναν» σε συγκεκριμένες μορφές της, εξετάζοντας πώς μπορούμε να κατανοήσουμε καλύτερα και να εφαρμόσουμε τον σκοπό της παραπάνω δήλωσης. Μπορούμε να ξεκινήσουμε θέτοντας στον εαυτό μας την εξής ερώτηση: Τι ακριβώς σημαίνει για μένα το να μη βλάπτω κανέναν και επιπλέον, με ποιον τρόπο μπορώ να ζω τη ζωή μου σύμφωνα με αυτή την αρχή; Πρέπει πρώτα να προχωρήσουμε σε μία ενδελεχή εξέταση αυτού που αποκαλώ ζωή μου, γιατί πρέπει να αρχίσω να εξετάζω όλες τις παραδοχές, τις πεποιθήσεις, τις αξίες και τους τρόπους ύπαρξής μου σε αυτόν τον κόσμο. Αυτή η διαδικασία όταν πραγματοποιείται με ειλικρινή πρόθεση, θα αποκαλύψει και θα φέρει στο φως εκπληκτικές πληροφορίες και γνώσεις σχετικά με τον τρόπο που λειτουργώ και να σχετίζομαι με τους άλλους ανθρώπους στη ζωή μου. Και ως μαθητής των Θαυμάτων, το πλαίσιο αυτής της εξερεύνησης θα είναι αυτά που μας διδάσκει ο Ιησούς όσον αφορά στην προβολή, την ιδιαιτερότητα και τις μεταξύ μας σχέσεις. Στην αρχή μπορεί σιωπηλά να συνειδητοποιήσω ότι έχω χρησιμοποιήσει ανθρώπους στη ζωή μου για να εκπληρώσω τις επιθυμίες μου και να ικανοποιήσω τις ανάγκες μου. Είναι αυτό επιβλαβές; Εντάξει, λοιπόν ας δούμε μερικά παραδείγματα και ας προσπαθήσουμε να προσδιορίσουμε τι βρίσκεται πίσω από αυτά τα μοτίβα:

1) Ας πούμε ότι έχω χρησιμοποιήσει άλλους για να προχωρήσω στο σχολείο, στη δουλειά ή σε οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια. Παίρνω πράγματι οτιδήποτε χρειάζομαι από αυτούς για να προχωρήσω και δεν νοιάζομαι στ' αλήθεια να τους δώσω κάτι ως αντάλλαγμα, ούτε νοιάζομαι για την ευημερία τους. Βασικά, λοιπόν, η στάση μου είναι πολύ εγωιστική, γεμάτη προσωπικό συμφέρον. Κρύβω όμως τις πραγματικές μου προθέσεις πίσω από μια στάση εκβιασμού και φιλικότητας. Το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι είμαι ανέντιμος απέναντι στον εαυτό μου και τους άλλους όσον αφορά στον πραγματικό μου σκοπό σε αυτές τις σχέσεις.

2) Στις συναισθηματικές σχέσεις, ίσως μπορώ να καταλάβω πως έχω χρησιμοποιήσει άλλους ανθρώπους για τις συναισθηματικές μου ή σωματικές

ανάγκες, χωρίς να με νοιάζει αν μπορεί να έχω προκαλέσει κακό με το να ψεύδομαι για τις πραγματικές μου προθέσεις, ώστε να καλύψω την κρυφή πρόθεση της σχέσης.

3) Στις οικογενειακές μου σχέσεις, ίσως αντιληφθώ ότι μεγαλώνοντας είχα ανάγκη να ξεχωρίσω και να είμαι ο καλύτερος σε όλα ώστε οι γονείς μου να με επαινούν διαρκώς αποκλείοντας τα αδέρφια μου. Με άλλα λόγια, έπρεπε να χρησιμοποιήσω και να χειριστώ όλες τις καταστάσεις που προέκυψαν μέσα στην οικογένειά μου, ως μέσο για να κερδίσω την αγάπη τους και την εκτίμησή τους, ώστε το αστέρι μου να λάμπει πιο φωτεινό από όλα τα άλλα στην οικογένεια. Ποτέ δεν νοιάστηκα πραγματικά για τους γονείς μου ή τα αδέρφια μου για το καλό τους. Το μόνο που με ενδιέφερε ήταν τι μπορούσαν να κάνουν για μένα, ώστε να επιτύχω το στόχο μου να γίνω ξεχωριστός.

Ανατρέχοντας σε αυτά τα τρία παραδείγματα, γίνεται απολύτως σαφές ότι έχω χρησιμοποιήσει σχέσεις με άλλους ανθρώπους στη ζωή μου, για να ικανοποιήσω τον εαυτό μου, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη η ευημερία των άλλων. Κι αυτό είναι πράγματι επιβλαβές! Οι σκέψεις και οι πράξεις που αναφέρονται παραπάνω, περιλαμβάνουν παραλείψεις αγάπης και πράξεις εγωισμού, απληστίας και ιδιοτέλειας, οι οποίες όλες περιλαμβάνονται στον όρο «ιδιαιτερότητα» στα Μαθήματα Θαυμάτων. Αντιλαμβάνομαι ότι έχω βλάψει πολύ τον εαυτό μου και άλλους, επειδή ο τρόπος με τον οποίο έχω υπάρξει στον κόσμο, προήλθε από την έλλειψη και την ανεπάρκεια, το χαρακτηριστικό γνώρισμα του λανθασμένου συστήματος σκέψης του εγώ. Ακολουθούν πολλές συνειδητοποιήσεις, όπως:

α) Αν πιστεύω ότι είμαι ένα σώμα, τότε το εγώ θα είναι πάντα ο δάσκαλός μου, επειδή διδάσκει ότι όλοι μας είμαστε ξεχωριστά σώματα τα οποία είναι ατελή, απαιτώντας να πάρω από σένα αυτό που χρειάζομαι για να καλύψω την έλλειψη που αντιλαμβάνομαι στον εαυτό μου.

β) Το να βλάπτω τους άλλους προέρχεται από την λανθασμένη κατανόηση του ποιος είμαι, ποιος είσαι εσύ και ποιος είναι ο σκοπός της ζωής. Η σχέση ως εγώ θα προκαλεί πάντα βλάβη, θα είναι επιβλαβής και θα έχει ως αποτέλεσμα βλάβη. Αυτό είναι δεδομένο. Αλλά επειδή δεν αφιέρωσα ποτέ χρόνο για να αναλογιστώ τις σκέψεις μου, τα λόγια μου ή τις πράξεις μου πριν από αυτή τη στιγμή, δεν συνειδητοποίησα ποτέ ότι θα μπορούσα να υπάρχω ως ένα επιβλαβές ον, άγνωστο σε μένα, αλλά ίσως όχι για τους άλλους.

γ) Το να χρησιμοποιώ ανθρώπους για τις ανάγκες μου είναι πράγματι επίθεση εναντίον τους, κάτι που, όπως διδάσκουν τα Μαθήματα, προκαλεί ενοχή στον εαυτό μου και με κρατάει κολλημένο στο λάθος νου. Ο θυμός μου είναι πάντα στραμμένος προς εσένα για την αποτυχία σου να καλύψεις τις ανάγκες μου και να μην εκπληρώνεις τη λειτουργία που σου έχω δώσει στο όνειρο που

αποκαλώ ζωή μου. Όπως ο Ιησούς αναφέρει στο κείμενο σε μια ενότητα με τίτλο «Ρόλοι ονείρου»:

Απλουστεύοντας, μπορούμε να πούμε ότι η επίθεση είναι μία ανταπόκριση προς μια λειτουργία που δεν εκπληρώθηκε σύμφωνα με το πώς εσύ αντιλαμβάνεσαι την λειτουργία.... Όταν είσαι θυμωμένος, δεν είναι επειδή κάποιος έχει αποτύχει να εκπληρώσει τη λειτουργία που εσύ του απέδωσες; Και δεν γίνεται αυτό ο «λόγος» που δικαιολογεί την επίθεσή σου; (Κ-29.IV.3:1-4:1-2).

Εν τέλει, συνειδητοποιώ ότι αυτός ο κύκλος ενοχής και επίθεσης έχει διαποτίσει όλες τις σχέσεις μου, παρόλο που δεν είχα συνειδητοποιήσει τις ασυνείδητες δυναμικές μου. Επιπλέον, τώρα συνειδητοποιώ ότι δεν επέτρεψα ποτέ σε κανέναν να με πλησιάσει με οικειότητα, εξ αιτίας της έντονης ανάγκης μου να υπερασπίζομαι τον εαυτό μου. Και από τι υπερασπίζομαι τον εαυτό μου; Προφανώς, δεν θέλω να με χρησιμοποιούν οι άνθρωποι όπως τους έχω χρησιμοποιήσει εγώ. Και έτσι, ασυνείδητα, δημιούργησα ένα συναισθηματικά απόμακρο μοντέλο σχέσης με αυτόν τον κόσμο, ώστε κανείς να μην μπορεί ποτέ να με πλησιάσει. Αυτό είναι που τα Μαθήματα Θαυμάτων αποκαλούν «κύκλο επίθεσης-άμυνας».

Επίθεση, άμυνα, επίθεση, άμυνα, γίνονται ο κύκλοι των ωρών και οι μέρες, που δεσμεύουν τον νου με βαριές ατσαλόβεργες, επισιδηρωμένες, επιστρέφουν για ν' αρχίσουν πάλι. Δεν φαίνεται να υπάρχει καμία παύση, ούτε τέλος, στην συνεχώς αυξανόμενη φυλάκιση του νου (Ασκ-ΜΙ.153.3:2-3).

Τώρα, μου είναι ξεκάθαρο ότι, ένα μεγάλο μέρος της ζωής μου έχει επισκιαστεί από τη βλάβη. Όχι μόνο από τις προηγούμενες ανακαλύψεις όσον αφορά στον εαυτό μου και τις σχέσεις γενικά, αλλά επίσης επειδή σε οτιδήποτε έκανα έκρινα συνεχώς τους άλλους, σαν να ήταν εντελώς ξεχωριστοί και διαφορετικοί από μένα. Έτσι, μέσα από την επίκριση, έκανα το διαχωρισμό πραγματικό και τον αποτύπωνά ανεξίτηλα το νου μου. Η χρήση της ορθολογικής κρίσης ως ένδειξη ωριμότητας και γνώσης πολλών, διατήρησε την ενοχή, γιατί η προβολή επηρεάζει την αντίληψη (Κ-21.4.1:1). Παίρνω την ενοχή που πιστεύω ότι βρίσκεται μέσα μου και την μεταθέτω σε κάποιον άλλον και μετά τον κρίνω γι αυτό. Έρχεται μετά μια στιγμή επιφοίτησης – και τελικά συνειδητοποιώ ότι έχω χρησιμοποιήσει τον γραπτό λόγο για να επιτεθώ. Η αλληλογραφία με άλλους κατά την διάρκεια των ετών, για να δώσω ένα παράδειγμα, μου έχει προκαλέσει μεγάλη βλάβη, για να μην αναφέρω τους άλλους που ήταν το αντικείμενο της προβολής της επίθεσής μου. Ασυνείδητα χρησιμοποίησα τον γραπτό λόγο, ως μέσο για να προκαλέσω ζημιά. Υπάρχει σχεδόν ένα αλυσιδωτό φαινόμενο αυτό-ανακάλυψης καθώς αρχίζω να γενικεύω από τις συγκεκριμένες επιβλαβείς σκέψεις, λέξεις και πράξεις που έχω συνειδητοποιήσει, και τώρα μπορώ να δω το πιο γενικό μοτίβο προβολής και επίθεσης που έχει διαποτίσει

όλες τις σχέσεις μου στη ζωή. Καθώς πατάω το κουμπί παύσης στην αυτο-ανασκόπησή μου, μου έρχεται στο νου η σκέψη: «Τι σημαίνει να βλάπτεις από αμέλεια;»

Με το στυλό στο χέρι μπορώ να αρχίσω να σημειώνω διερευνητικές ερωτήσεις σχετικά με παραλείψεις στη ζωή μου. Μερικές από τις ερωτήσεις αυτές είναι:

- 1) Απέτυχα να αναλάβω ευθύνη σε κάποια από τις σχέσεις μου;
- 2) Χρησιμοποίησα τον συναισθηματικά απόμακρο τρόπο που σχετίζομαι με τους άλλους ως μέσο για να είμαι παθητικός σε όλες μου τις σχέσεις;
- 3) Επέλεξα να μην βλέπω όλα όσα βρίσκονται μπροστά στα μάτια μου, επειδή έχω πάρει μία πρότερη απόφαση να μην αφήσω κανέναν άλλον να παραβιάσει την ανεξαρτησία μου;
- 4) Έχω πάρει μία πρότερη απόφαση να αποκλείσω μέρος της Υιότητας ως κάτι που δεν έχει σχέση με μένα, με το πρόσχημα μιας δικαιολογημένης ξеноφοβίας;
- 5) Μια άλλη χρήσιμη αναγνώριση εμφανίζεται: δεν μπορεί κάποιος να έχει αληθινές σχέσεις αν αυτές βασίζονται στην ανάγκη· και πόσο δύσκολο είναι να παραμερίσεις τις ανάγκες!
- 6) Τελευταίο, αλλά σίγουρα όχι λιγότερο σημαντικό, παρέλειψα την καλοσύνη και τη φροντίδα από το ρεπερτόριο των σκέψεων και των συμπεριφορών μου; Εκτός φυσικά, όταν αυτό εξυπηρετεί τις ανάγκες της ιδιαιτερότητάς μου. Αυτό το μέρος της ενδοσκόπησής μου θα έχει επίσης πολλαπλασιαστικές επιπτώσεις, καθώς η αναζήτηση συνεχίζεται για να εντοπίσω τι με εμποδίζει να τηρήσω την αρχή: «Μην βλάπτεις κανέναν».

Στο Εγχειρίδιο για δασκάλους, στο θέμα της ευγένειας – το τέταρτο χαρακτηριστικό ενός δασκάλου του Θεού – είναι ενδιαφέρον ότι δεν αναφέρονται πολλά σχετικά με το να είσαι ευγενικός, αλλά υπάρχουν πολλά σχετικά με τη βλάβη και την ανάγκη να παραμερίσουμε αυτή την πρωταρχική σκέψη που υπάρχει στο οπλοστάσιο του εγώ: τη σκέψη της ιδιαιτερότητας και του μίσους. Πράγματι, η λέξη βλάβη (και τα παράγωγά της) εμφανίζεται εννιά φορές στην υπο-ενότητα των δύο παραγράφων, ενώ η λέξη ευγένεια-καλοσύνη (και τα παράγωγά της) μόνο τρεις φορές. Αυτό δεν μας εκπλήσσει, δεδομένου ότι η κυρίαρχη έμφαση των Μαθημάτων δίνεται στην κατάργηση του συστήματος σκέψης του εγώ ως ο δρόμος προς το Θεό, την πηγή όλης της Αγάπης. Αν πάρουμε μερικές γραμμές από την πρώτη παράγραφο, μπορούμε να δούμε πόσο πολύ σημαντικό είναι για έναν δάσκαλο του Θεού να εγκαταλείψει το σύστημα σκέψης της βλάβης.

Η βλάβη είναι η έκβαση της κρίσης. Είναι η ανειλικρινής πράξη που ακολουθεί μια ανειλικρινή σκέψη. Είναι μια ετυμηγορία ενοχής κατά ενός αδελφού και επομένως κατά του εαυτού. Είναι το τέλος της ειρήνης και η άρνηση της μάθησης. Καταδεικνύει την απουσία της διδακτέας ύλης του Θεού και την αντικατάστασή της από την παράνοια (Εγχ.Δασκ.-4.IV.1.3-7).

Έτσι, ο Ιησούς μας εξηγεί πως οι κρίσεις μας για τους άλλους προηγούνται της κρίσης μας για τον εαυτό μας. Ακολουθώντας τις επιταγές του εγώ, πιστεύουμε πρώτα ότι υπάρχει κάτι εγγενώς λάθος με εμάς, επειδή έχουμε δημιουργήσει ένα όνειρο του οποίου το περιεχόμενο δηλώνει «Έχω πετύχει το διαχωρισμό από τον Δημιουργό μου και την πηγή μου». Μετά, τρομοκρατημένοι εξ αιτίας αυτής της παράνομης πράξης, ψάχνουμε να δραπετεύσουμε από τον πόνο που αυτή προκαλεί, αρνούμενοι κατ' αρχάς ότι υπάρχει μέσα μας και μετά προβάλλοντας την προς τα έξω ενοχοποιώντας κάποιον άλλον γι αυτό που πρώτα κατηγορήσαμε τον εαυτό μας ότι έχει κάνει. Έτσι, η ανέντιμη σκέψη είναι η αυτό-κατηγορία μας και η ανέντιμη πράξη είναι η κατηγορία και η κρίση μας για κάποιον άλλο. Και όταν καταδικάζουμε τον αδελφό μας, απλώς ενισχύουμε την ενοχή που πρώτα δημιουργήσαμε μέσα μας. Αυτό δημιουργεί αναπόφευκτα το τέλος της ειρήνης και την άρνηση της μάθησης, διότι καλέσαμε το εγώ να γίνει δάσκαλός μας, εξαλείφοντας έτσι το μαθήματα του Θεού και αντικαθιστώντας τα με την παραφροσύνη των σκέψεων του λάθος νου. Συνεχίζοντας με το απόσπασμα:

Κάθε δάσκαλος του Θεού πρέπει να μάθει - και αρκετά νωρίς στην εκπαίδευσή του - ότι η βλαπτικότητα πλήρως εξαλείφει την λειτουργία του από την επίγνωση του. Θα τον κάνει να είναι σε σύγχυση, φοβισμένος, θυμωμένος και καχύποπτος. Θα καταστήσει τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος αδύνατα να τα μάθει. Ούτε μπορεί ο δάσκαλος του Θεού ν' ακουστεί καθόλου, με εξαίρεση εκείνους που συνειδητοποιούν ότι η βλάβη δεν μπορεί πραγματικά να επιτύχει τίποτα (Εγχ.Δασκ.-4.IV.1:8-11).

Η πρώτη πρόταση στο παραπάνω απόσπασμα είναι πολύ emphatic και έχει ευρεία εφαρμογή. Δηλώνει κατηγορηματικά ότι ένα μαθητής των Θαυμάτων, πρέπει να μάθει αρκετά νωρίς στην εκπαίδευσή του, ότι η βλαπτικότητα πρέπει να εξαλειφθεί τελείως, διαφορετικά δεν θα μάθει ποτέ τα μαθήματα του Αγίου Πνεύματος. Με άλλα λόγια, οι έννοιες του βιβλίου που εκφράζονται με σκέψεις, λόγια ή πράξεις οποιουδήποτε είδους, θα μας καθηλώσουν αμέσως σε λάθος τρόπο σκέψης, ακόμα κι αν πιστεύουμε το αντίθετο. Θα μας εμποδίσει να συνειδητοποιήσουμε τις προθέσεις και τα κίνητρά μας, τόσο συνειδητά όσο και ασυνειδητά. Και δεδομένου ότι μπορούμε να δούμε ότι το αναπόσπαστο στοιχείο της διαδικασίας της αναίρεσης που προτείνουν τα Μαθήματα είναι να μετατρέψουμε το ασυνείδητο σε συνειδητό — προκειμένου να συνειδητοποιήσουμε το εγώ μας, ώστε να μπορέσει να αποκατασταθεί για εμάς

από το Άγιο Πνεύμα — το να επιμένουμε σε επιβλαβείς και επικριτικές σκέψεις ισοδυναμεί ουσιαστικά με σαμποτάζ της δικής μας μελέτης και εξάσκησης των Μαθημάτων Θαυμάτων. Η τελική συνειδητοποίηση είναι ότι οι επιβλαβείς σκέψεις μπλοκάρουν το Φως του Αγίου Πνεύματος, εξασφαλίζοντας έτσι ότι δεν θα ξυπνήσουμε ποτέ από το όνειρο και ότι δεν θα επιστρέψουμε στο σπίτι μας, την Πηγή μας.

Συμπερασματικά, τώρα καταλαβαίνω τι σημαίνει να μην βλάπτεις κανέναν, χωρίς εξαιρέσεις. Το να ζει κανείς τη ζωή του με βάση αυτές τις αρχές σημαίνει ότι σε όλες τις περιστάσεις, τις σχέσεις, τα γεγονότα και τις καταστάσεις, θα πρέπει συνεχώς να παρακολουθώ τις σκέψεις μου, να ευαισθητοποιώ τον εαυτό μου, ώστε να διακρίνω πότε έχω απομακρυνθεί από τον ορθό νοο μου — το σπίτι του Αγίου Πνεύματος και αποφάσισα να περάσω στο σύστημα σκέψης του εγώ. Αυτό δεν είναι εύκολο, καθώς οι περισσότεροι από εμάς ζούμε με συνήθειες που ανταποκρίνονται στον προγραμματισμό του εγώ, ως φυσικό τρόπο να σχετιζόμαστε με τους άλλους. Έχοντας περάσει πολύ χρόνο με το εγώ ως φίλο μας, θα μας φανεί αφύσικο να δεχτούμε ως δάσκαλό μας τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Και το να απαρνηθούμε τη βλάβη — σε όλες τις μορφές και τους τρόπους, θα μας φανεί αδύνατο να καταφέρουμε. Αλλά για μια γρήγορη υπενθύμιση τα Μαθήματα Θαυμάτων αναφέρουν ότι το μόνο που χρειάζεται είναι μια μικρή προθυμία να αφήσουμε το δικό μας τρόπο και τις αντιλήψεις και να ζητήσουμε την βοήθεια της Μη Βλάβης, η οποία είναι πάντα παρούσα για μας. Και έτσι ας θυμηθούμε τα λόγια του Ιησού στο εγχειρίδιο που αναφέρονται στην ευγένεια — καλοσύνη, θυμίζοντας στους εαυτούς μας ότι είναι το δικό Του χέρι που θέλουμε να μας οδηγήσει καθώς μαζί Του και μαζί με όλους τους αδελφούς μας βαδίζουμε στον ευγενή δρόμο του «Μη βλάπτεις κανέναν», παραφράζοντας το Μάθημα 195 του βιβλίου των ασκήσεων «Αγάπη είναι ο δρόμος στον οποίο προχωράμε δίχως να βλάπτουμε κανέναν».

Επομένως, οι δάσκαλοι του Θεού είναι πλήρως ευγενείς. Χρειάζονται το σθένος της ευγένειας, γιατί είναι μέσα σ' αυτό που η λειτουργία της σωτηρίας γίνεται εύκολη. Για αυτούς που θα ήθελαν να βλάψουν, αυτό είναι αδύνατον. Για αυτούς για τους οποίους η βλάβη δεν έχει κανένα νόημα, αυτό είναι απλώς φυσικό. Ποια επιλογή εκτός από αυτήν έχει νόημα γι' αυτόν που είναι νοητικά υγιής; Ποιος επιλέγει την κόλαση όταν αντιλαμβάνεται έναν δρόμο για τον Παράδεισο; Και ποιος θα επέλεγε την αδυναμία που αναγκαστικά προκύπτει από την βλάβη στην θέση του αήττητου, παν-εμπεριέχοντος και απεριόριστου σθένους της ευγένειας; Η παντοδυναμία των δασκάλων του Θεού έγκειται στην ευγένειά τους, γιατί αυτοί έχουν κατανοήσει ότι οι κακές τους σκέψεις δεν προέρχονταν ούτε από τον Υιό του Θεού, ούτε από τον Δημιουργό του. Έτσι, αυτοί συνένωσαν τις σκέψεις τους μ' Αυτόν που είναι η Πηγή τους. Και έτσι η βούλησή τους, που πάντα ήταν και η Δική Του, είναι ελεύθερη να είναι ο εαυτός της (Εγγχ.Δασκ.-4.IV.2).

Μια ευγενική και απλή παρουσίαση ενός ευγενικού και απλού μηνύματος

Οι αναγνώστες που έχουν συνηθίσει να βλέπουν άρθρα στο ενημερωτικό μας δελτίο, που ασχολούνται με μεταφυσικά ζητήματα, θα εκπλαγούν με αυτό το άρθρο. Η βασική μας σκέψη εδώ είναι, για ποιον λόγο οι μαθητές των Θαυμάτων, επιμένουν να μην εφαρμόζουν τα απλά πράγματα που απαιτεί η σωτηρία (Κ-1:10-22), αρνούμενοι έτσι τα θαυμάσια οφέλη που μας προσφέρουν τα Μαθήματα Θαυμάτων, και κατ' επέκταση στους άλλους μέσα από εμάς. Επί πλέον, η απλότητα των μηνυμάτων τους βαδίζει χέρι, χέρι με την καλοσύνη η οποία είναι αναπόφευκτη όταν κάποιος εφαρμόζει με ειλικρίνεια τη συγχώρεση – σαφώς το επίκεντρο του μηνύματος. Στο άρθρο που ακολουθεί λοιπόν, θα επικεντρωθούμε στο πώς αυτό το απλό μήνυμα πέφτει θύμα του θανατηφόρου εμποδίου της επιλογής μας του συστήματος σκέψης του εγώ, το οποίο έχει ως αποτέλεσμα στη βασική μας ανάγκη να κρίνουμε και να επιτιθόμαστε στους άλλους. Στο πνεύμα αυτής της μη-μεταφυσικής απλότητας, εμπνεόμαστε από τις εισαγωγικές λέξεις του Ιησού στο μάθημα 133 του βιβλίου ασκήσεων: «Δεν θα δώσω αξία σε αυτό που είναι άνευ αξίας».

Μερικές φορές στη διδασκαλία υπάρχει όφελος, ιδιαίτερα αφού περάσεις αυτά που φαίνονται ως θεωρητικά και έχεις προχωρήσει πολύ πέρα απ' αυτά που έχει ήδη μάθει ο μαθητής, για να τον φέρεις πίσω στα πρακτικά ζητήματα. Αυτό θα κάνουμε σήμερα. Δεν θα μιλήσουμε για μεγάλες, παγκόσμιες ιδέες, αλλά αντίθετα θα μείνουμε στα οφέλη για σένα (Ασκ-ΜΙ.133.1).

Επομένως, όταν αντιμετωπίζουμε καταστάσεις της καθημερινής ζωής, ένας αποκαλυπτικός τρόπος για να παρακολουθούμε το νου σε πρακτικά ζητήματα που θεωρούμε δύσκολα, είναι να παρατηρούμε πώς αντιδρούμε όταν οι οικογένειές μας, οι φίλοι μας ή ακόμα κι εμείς οι ίδιοι περνάμε περιόδους κρίσης ή άγχους. Είναι σε αυτές τις στιγμές που τα ασυνείδητα συναισθήματα αυτοκαταδίκης αναδύονται αμείλικτα σε προβαλλόμενες κρίσεις, ότι εμείς ή όσοι υποφέρουν δεν είμαστε καλοί μαθητές ή «δεν το κάνουμε σωστά». Η τάση σε αυτό το σημείο μπορεί να είναι να κάνουμε κήρυγμα σε κάποιον ή να σκεφτούμε ότι εμείς οι ίδιοι έχουμε αποτύχει στην εφαρμογή των Μαθημάτων. Και χωρίς αμφιβολία όλοι έχουμε κάνει χρήση μεταφυσικών κοινοτοπιών – παραμορφωμένων εκδοχών των πραγματικών διδασκαλιών των Μαθημάτων – είτε άμεσα σε εμάς, είτε σε άλλους, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται εχθρικές προβολές. Δυστυχώς, η περίφημη φράση του Σαίξπηρ από τον Έμπορο της Βενετίας – «Ο διάβολος μπορεί να επικαλεστεί τις γραφές για τους σκοπούς του» - αποδεικνύεται αληθινή και στα Μαθήματα Θαυμάτων. Παρεμπιπτόντως, ο Ιησούς επαναλαμβάνει αυτή τη δήλωση και στα ίδια τα Μαθήματα (Κ-5.ΥΙ.4.4). Ακολουθούν μερικά παραδείγματα, δυστυχώς όλα από

πραγματικά γεγονότα, με τέτοια «καλοσυνάτα» σχόλια μαθητών των Θαυμάτων:

- Γιατί παίρνεις αυτό το χάπι ή επισκέπτεσαι γιατρό; Άλλαξε απλά το νου σου.
- Γιατί κλαις για το θάνατο των αγαπημένων σου; Ξέχασες ότι ο θάνατος δεν είναι πραγματικός;
- Γιατί παραμένεις στο κρεβάτι του νοσοκομείου; Διάβασε το Μάθημα 136 «Η ασθένεια είναι άμυνα ενάντια στην αλήθεια.»
- Πώς μπορείς να ασκήσεις αγωγή; Απλώς ενισχύεις το σύστημα σκέψης του εγώ της εναντίωσης.
- Γιατί θα πρέπει να κοιτάξεις τον κατάλογο φαγητών στο εστιατόριο; Τα Μαθήματα Θαυμάτων λένε ότι θα πρέπει να ρωτήσουμε τον Ιησού τι θα πρέπει να κάνουμε, και αυτό προφανώς ισχύει και για το τι θα πρέπει να φάμε.
- Μη μου πεις ότι κάνεις ακόμα ασφάλεια! Διάβασε το Μάθημα 153 και 194 «Η ασφάλειά μου έγκειται στην έλλειψη άμυνας» και «Εναποθέτω το μέλλον μου στα χέρια του Θεού».
- Μη με ρωτάς τι πρόκειται να κάνω την επόμενη εβδομάδα, διάβασε το Μάθημα 135, το οποίο περιέχει τη δήλωση «Ένας θεραπευμένος νους δεν κάνει σχέδια».
- Γιατί κλειδώνεις το αυτοκίνητό σου; Διάβασε το Μάθημα 181 «Εμπιστεύομαι τους αδελφούς μου που είναι ένα με μένα».
- Κλπ, κλπ, κλπ!

Μέσα από όλες αυτές τις δηλώσεις ο μαθητής έχει ξεχάσει, για άλλη μια φορά, ότι το τέταρτο χαρακτηριστικό των δασκάλων του Θεού – καλοσύνη – σημαίνει να εγκαταλείπω όλες τις επιβλαβείς σκέψεις, λόγια και πράξεις (Εγχ. Δασκ.-4.IV).

Και μετά υπάρχουν οι επιθέσεις που μεταμφιέζονται με τη μορφή του «ό,τι κι αν κάνουμε είναι σωστό, επειδή εξετάζουμε το εγώ μας μαζί με τον Ιησού», επικαλούμενοι την πρώτη παράγραφο του κεφαλαίου 11 του κειμένου, με τίτλο «Η Δυναμική του εγώ»: «Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει από τις ψευδαισθήσεις, παρά μόνο εάν τις κοιτάξει...» (Κ-11.V.1:1). Οπλισμένοι με αυτό το όπλο οι μαθητές είναι σε θέση να δικαιολογήσουν ή να εκλογικεύσουν κάθε είδους σκληρά και επιβλαβή λόγια, κάτι που μοιάζει με την παγίδα στην οποία πέφτουν μερικές φορές τα ζευγάρια, όπως: «Θα είμαι απόλυτα ειλικρινής μαζί σου και θα σου πω τι ακριβώς νοιώθω». Αλίμονο στον άλλο σύντροφο αν δεν προλάβει να φύγει εγκαίρως. Αυτά τα λόγια θα πρέπει να αποτελούν επαρκή προειδοποίηση ότι, αυτό που θα ακολουθήσει δεν θα είναι καθόλου ειλικρινές, πόσο μάλλον καλοσυνάτο.

Είναι σαφές ότι το να τρέφουμε σκέψεις επίθεσης, για να μην αναφέρουμε το να τις υλοποιούμε, με την επιθυμία να βλάψουμε τους άλλους, συνεπάγεται την

πεπιοίθηση – συνειδητά ή ασυνειδητά – ότι το σύστημα σκέψης του διαχωρισμού είναι πραγματικό. Πώς αλλιώς θα μπορούσαμε να δικαιολογήσουμε το θυμό μας, εκτός από το να πιστεύουμε ότι τα αντικείμενα της επιθετικότητάς μας, δεν είναι μόνον ξεχωριστά από εμάς, αλλά και διαφορετικά, οδηγώντας σε μια νοοτροπία που δηλώνει «εγώ έχω δίκιο και αυτοί άδικο». Και έτσι, η σκληρότητα που είναι αναπόφευκτη όταν κρατάμε αυτή τη στάση, στρέφεται και εναντίον μας. Όπως δηλώνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων:

Μπορείς να βλάψεις μόνο τον εαυτό σου. Αυτό συχνά έχει ειπωθεί, αλλά είναι δύσκολο να το συλλάβεις ακόμα. Για τους νέες η πρόθεση για ξεχωριστότητα είναι αδύνατη. Όμως για όσους επιθυμούν να θεραπευτούν και όχι να επιτεθούν, αυτό είναι πολύ προφανές. Ο σκοπός της επίθεσης είναι μέσα στον νου και τα αποτελέσματά της βιώνονται μόνο εκεί όπου αυτή είναι. (Κ-24.IV.3.1-5).

Το βλέπουμε επίσης και σε δύο μαθήματα του βιβλίου ασκήσεων με τίτλους:

Επηρεάζομαι μόνο από τις σκέψεις μου (Ασκ-ΜΙΙ.338).

Δεν μπορώ να πληγωθώ από τίποτα άλλο εκτός από τις σκέψεις μου (Ασκ-ΜΙΙ.281).

Και έτσι γίνεται προφανής ο λόγος για τον οποίο επιμένουμε να μην κάνουμε τα απλά και ευγενικά πράγματα που μας ζητάει ο Ιησούς. Να αφήσουμε πίσω κάθε κρίση, κάθε πεπιοίθηση σε διαφορές και κατά συνέπεια κάθε επιθετική σκέψη, σημαίνει επίσης να εγκαταλείψουμε την πεπιοίθηση στο διαχωρισμό. Και χωρίς αυτή την πεπιοίθηση της ξεχωριστής μου ταυτότητας από το Θεό και όλων των άλλων μελών της Υιότητας, η ταυτοποίηση με το εγώ θα εξαφανιστεί. Έτσι, είναι πιο «ασφαλές» για μένα να πληγώσω άλλους, επειδή με αυτόν τρόπο προστατεύω τον δικό μου ατομικό εαυτό μέσω της επίθεσης, διατηρώντας με αυτόν τον τρόπο το εγωικό σύστημα σκέψης του διαχωρισμού και των διαφορών από την ζωντανή ενιαιότητα του Θεού. Όπως διαβάζουμε στο κείμενο:

Εάν ήσουν ένα με τον Θεό και αναγνώριζες αυτήν την ενιαιότητα, θα γνώριζες ότι η δύναμη Του είναι δική σου. Όμως αυτό δεν θα το θυμηθείς όσο πιστεύεις ότι η επίθεση οιαδήποτε είδους σημαίνει κάτι. Αυτή είναι αδικαιολόγητη σε οιαδήποτε μορφή, γιατί αυτή δεν έχει κανένα νόημα. Ο μόνος τρόπος που θα μπορούσε να δικαιολογηθεί είναι εάν εσύ και ο αδελφός σου ήσασταν χωριστοί ο ένας από τον άλλο και ήσασταν όλοι χωριστοί από τον Δημιουργό σας. Γιατί μόνο τότε θα ήταν δυνατόν να επιτεθείς σε ένα μέρος της δημιουργίας, χωρίς το όλον, στον Υιό χωρίς τον Πατέρα και να επιτεθείς στον άλλο χωρίς (να επιτεθείς) στον εαυτό σου ή να βλάψεις τον εαυτό σου χωρίς ο άλλος να νοιώσει πόνο. Και αυτήν την πεπιοίθηση θέλεις... Μόνο οι διαφορετικοί μπορούν να

επιτεθούν. Αυτό συμπεραίνεις επειδή μπορείς να επιτεθείς, ότι εσύ και ο αδελφός σου θα πρέπει να είστε διαφορετικοί. (Κ-22.Ⅵ.12:1-6, 13:1-2).

Μέσω τέτοιων επιθέσεων προς τους άλλους εκφράζουμε την προτίμησή σας να έχουμε δίκιο, παρά να είμαστε ευτυχισμένοι (Κ-29.Ⅶ.1:9), αποδεικνύοντας ότι ο Θεός είναι παρανοϊκός που πιστεύει στην τέλεια ενιαιότητα, ενώ εμείς είμαστε απολύτως λογικοί στην ακλόνητη θέση μας ότι ο διαχωρισμός είναι πραγματικότητα και η σκληρότητα προς τους άλλους είναι σωτηρία.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων μας διδάσκουν ότι ο σκοπός είναι τα πάντα, και ότι η σημασία κάθε πράγματος έγκειται στον σκοπό για τον οποίο υπάρχει (Κ-77.Ⅵ.2:2). Το κλειδί για την ερώτηση του Ιησού, σχετικά με το γιατί επιμένουμε να μην μαθαίνουμε τα απλά μαθήματά του, βρίσκεται στην κατανόηση του συχνά κρυμμένου κινήτρου της αυτοσυντήρησης που κρύβεται πίσω από την επιθυμία μας να είμαστε σκληροί. Με άλλα λόγια, αν «η ανάμνηση του Θεού έρχεται στον ήσυχο νου» (Κ-23.Ⅰ.1:1), τότε ποιος καλύτερος τρόπος υπάρχει για να κρατήσουμε μακριά μας αυτή την ανάμνηση της ενιαιότητάς μας με τον Θεό – προστατεύοντας έτσι τον διαχωρισμένο εαυτό μας – από το να κρατάμε το νου μας διαρκώς απασχολημένο; Η επίκριση, η επίθεση και η άσκοπη φλυαρία – οι θορυβώδεις κραυγές του εγώ και οι παράλογες φωνές (Κ-27.Ⅴ.1:6) – είναι παραδείγματα αυτού που έχουμε καταστήσει τόσο φυσικό και το έχουμε μετατρέψει σε μια κατάσταση διεστραμμένης άνεσης για μας τους ίδιους. Έτσι, οι επικριτικές σκέψεις μας και τα σκληρά λόγια και οι πράξεις μας έχουν πράγματι έναν σκοπό, καθώς χρησιμεύουν στο να κρατούν μακριά μας την ειρήνη που φέρνει η συγχώρεση, να κρατούν την φωνή της ειρήνης και της συγχώρεσης αθόρυβη και την ικανότητα της συγχώρεσης να μας οδηγήσει πίσω στην Εστία αδύναμη για πάντα :

Η ειρήνη του Θεού δεν μπορεί ποτέ να έρθει εκεί όπου ο θυμός είναι, γιατί ο θυμός θα πρέπει να αρνείται ότι η ειρήνη υπάρχει. Αυτός που θεωρεί τον θυμό δικαιολογημένο με οιονδήποτε τρόπο ή σε οιαδήποτε περίπτωση, διακηρύσσει ότι η ειρήνη είναι ανούσια και θα πρέπει να πιστεύει ότι αυτή δεν μπορεί να υπάρξει. Σε αυτήν την κατάσταση, η ειρήνη δεν μπορεί να βρεθεί..... Ο θυμός εάν επιστρέψει σε οιαδήποτε μορφή θα ρίξει την βαριά κουρτίνα γι' άλλη μία φορά και η βεβαιότητα ότι η ειρήνη δεν μπορεί να υπάρχει θα επιστρέψει σίγουρα. Ο πόλεμος γίνεται πάλι αποδεκτός ως η μία πραγματικότητα (Εγγχ.Δασκ.-20.3:3-5, 4:2-3).

Αλλά δεν χρειάζεται να σκεφτόμαστε τις ευρύτερες μεταφυσικές συνέπειες, ούτε καν την ατομική μας σωτηρία για να εκτιμήσουμε την κοινή ευπρέπεια που συνεπάγεται η ευγένεια και η εξυπηρέτησή μας προς τους άλλους. Για να είμαστε φυσιολογικοί είναι πάντα χρήσιμο να ακολουθούμε έναν απλό κανόνα, και ένας καλός ορισμός του «φυσιολογικού» είναι να μην παρεκκλίνουμε από το δρόμο μας για να προσβάλλουμε, να πληγώσουμε ή να βλάψουμε με

οποιοδήποτε άλλο τρόπο τους συνανθρώπους μας. Δεν είναι απαραίτητο για παράδειγμα, να πιστεύει κανείς ότι ο Θεός δεν δημιούργησε το φυσικό Σύμπαν, για να γνωρίζει τη σημασία του για να αντιμετωπίζει τους ανθρώπους με ευγένεια και σεβασμό. Βεβαίως, δεν είναι η απόλυτη θεραπεία – η οποία μπορεί να συμβεί μόνον στο επίπεδο του νου – αλλά η ευγενική συμπεριφορά αντανakλά τις περισσότερες φορές την ευγένεια που είναι εγγενής στο να συγχωρεί κανείς τον εαυτό του, και έτσι μας οδηγεί σε μεγάλο βαθμό στην Εστία της ίδιας της Ευγένειας.

Έτσι λοιπόν, αν ο σκοπός είναι πραγματικά να αφυπνιστούμε από το όνειρο και να επιστρέψουμε στην Εστία, χρειάζεται να καλλιεργήσουμε την πολύ απλή πρακτική, το να παραμένουμε σε εγρήγορση για όλες τις σκέψεις μας που προκαλούν πόνο και βλάβη για την ανάγκη μας να επιτεθούμε και να επικρίνουμε. Έτσι, θα πρέπει να έχουμε πάντα στο νου μας ότι, κάθε φορά που η ειρήνη μας έχει εγκαταλείψει και εμείς τείνουμε να κατηγορούμε κάποιον άλλον γι αυτό και να τον τιμωρούμε για την αμαρτία του, τελικά η βλάβη έχει στόχο τον ίδιο μας τον εαυτό. Και είναι πράγματι η επιθυμία μας να χρησιμοποιήσουμε κάποιον άλλον ως μέσο για να αρνηθούμε στον εαυτό μας την είσοδο της Βασιλείας του Θεού; Ειδικά όταν ο παράγοντας της άρνησης είναι ο ίδιος ο εαυτός μας και μόνον αυτός. Αυτό γίνεται σαφές στο ακόλουθο διεισδυτικό απόσπασμα του κειμένου:

Ο Χριστός είναι στον βωμό του Θεού, περιμένοντας να καλωσορίσει τον Υιό Του. Πρόσελθε ολικά χωρίς κατακρίσεις, γιατί αλλιώς θα πιστέψεις ότι η πόρτα είναι κλειστή και δεν μπορείς να εισέλθεις.(Κ-11.IV.6.1-2).

Αν το κεφάλι κάποιου ανθρώπου αιμορραγούσε, για παράδειγμα, και κάποιος του έλεγε ότι η αιμορραγία προέρχεται επειδή συνεχίζει να χτυπά το κεφάλι του στον τοίχο δίπλα του, δεν θα υπήρχε καμία αμφιβολία ότι θα σταματούσε να το κάνει – εκτός αν αυτός ο άνθρωπος είχε σοβαρές ψυχικές διαταραχές. Η σχέση μεταξύ της αιτίας – το να χτυπάει το κεφάλι του στον τοίχο – και του αποτελέσματος – ο έντονος πόνος που ένοιωθε – θα ήταν τόσο ξεκάθαρη που θα σταματούσε αμέσως την αιτία, προκειμένου να εξαλείψει το αποτέλεσμα. Ο Ιησούς μας επισημαίνει στα Μαθήματα Θαυμάτων το ίδιο πράγμα ξανά και ξανά. Θέλει να κατανοήσουμε την άμεση σχέση των κακόβουλων σκέψεών μας της επίθεσης και της επίκρισης με τις εμπειρίες πόνου και δυσφορίας. Όπως αναφέρει το κείμενο στο πλαίσιο της απόφασης να αναγνωρίσουμε την πραγματική αιτία του προβλήματος του πόνου μας:

Η επιλογή δεν θα είναι δύσκολη, γιατί το πρόβλημα είναι παράλογο όταν κοιταχτεί καθαρά. Κανένας δεν δυσκολεύεται να πάρει την απόφαση ν' αφήσει ένα απλό πρόβλημα να επιλυθεί, εάν δει ότι τον πληγώνει και επίσης ότι μπορεί εύκολα ν' απομακρυνθεί (Κ-27.VII.2:5-6).

Το πρόβλημα είναι ότι η σωματική και ψυχολογική εμπειρία του πόνου λειτουργεί ως ένα είδος ρυθμιστή μεταξύ της αιτίας (στο νου) και του αποτελέσματος (που το νοιώθουμε στο σώμα), με αποτέλεσμα να μην συνειδητοποιούμε τη σύνδεση μεταξύ τους. Η πραγματική μεταβλητή παρεμβολής - για να χρησιμοποιήσουμε τον ψυχολογικό όρο - μεταξύ των επιθετικών μας σκέψεων (αιτία) και της δυσφορίας (αποτέλεσμα) είναι η ενοχή, και αυτή η ενοχή είναι σχεδόν πάντα ασυνείδητη, με μόνον αμυδρές ενδείξεις που κατά καιρούς διαπερνούν το φράγμα του ασυνείδητου και φτάνουν στην επίγνωση.

Είναι γεγονός ότι η ενοχή είναι αναπόφευκτη όταν τρέφουμε σκέψεις που το εγώ πάντα εξισώνει με την αμαρτία. Και ένα από τα χαρακτηριστικά της αμαρτίας είναι ότι απαιτεί τιμωρία. Η εσωτερική αυτή τιμωρία είναι αυτή που τελικά δημιουργεί τον πόνο και την δυσφορία μας. Και πάλι, δεδομένου ότι αυτή η ενοχή είναι εκτός της συνείδησής μας, δεν έχουμε καμία ιδέα για το από πού προέρχεται ο πόνος μας:

Για ένα πράγμα ήσουν σίγουρος: Από όλες τις πολλές αιτίες που αντιλαμβανόσουν ότι φέρνουν πόνο και οδύνη σε σένα, η ενοχή σου δεν ήταν ανάμεσά τους (Κ-27.VII.7:4).

Και χωρίς να έχουμε επίγνωση αυτής της σύνδεσης, προφανώς δεν υπάρχει τίποτα που μπορούμε να κάνουμε για να αναιρέσουμε αποτελεσματικά τον πόνο και να φροντίσουμε να μην επιστρέψει ποτέ. Οι απαραίτητες αιτίες, και ως εκ τούτου οι αιτίες που δεν έχουν εξαλειφθεί, συνεχίζουν να δρουν, λειτουργώντας, για να το πούμε έτσι, πίσω από τα παρασκήνια, ώστε να διασφαλίζουν ότι τα αποτελέσματά τους είναι πάντα παρόντα. Έτσι, το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε, για να βάλουμε ένα τέλος στα βάσανα και στη δυσφορία μας, είναι να εξασκηθούμε στο να επιστρέφουμε στην αιτία της δυστυχίας μας.

Τώρα σου δείχνεται ότι μπορείς να αποδράσεις. Το μόνο που χρειάζεται είναι να κοιτάξεις το πρόβλημα ως έχει και όχι όπως εσύ το έστησες (Κ-27.VII.2:1-2).

Και στο πλαίσιο που συζητάμε εδώ, η αιτία του πόνου μας μπορεί να ταυτιστεί με την απόφασή μας να επιτεθούμε στους άλλους ως μέσο προστασίας της ασυνείδητης ενοχής μας. Αυτή την άρνηση της καλοσύνης προς τους άλλους, για άλλη μια φορά, την αρνείται και από εμάς τους ίδιους, και έτσι προστατεύει την ταυτότητά μας μέσα στο όνειρο.

Αντί να κλείσουμε το άρθρο, όπως κάνουμε μερικές φορές, παραθέτοντας ένα απόσπασμα από τα Μαθήματα, ίσως θα ήταν σκόπιμο ένα ευγενικό και απλό μήνυμα, παραφρασμένο από τον μεγάλο θεωρητικό Jiminy Cricket:

Αν δεν έχεις κάτι καλό να πεις, μην πεις τίποτα!